VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 56

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

BANDIT U TOMBSTONU

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

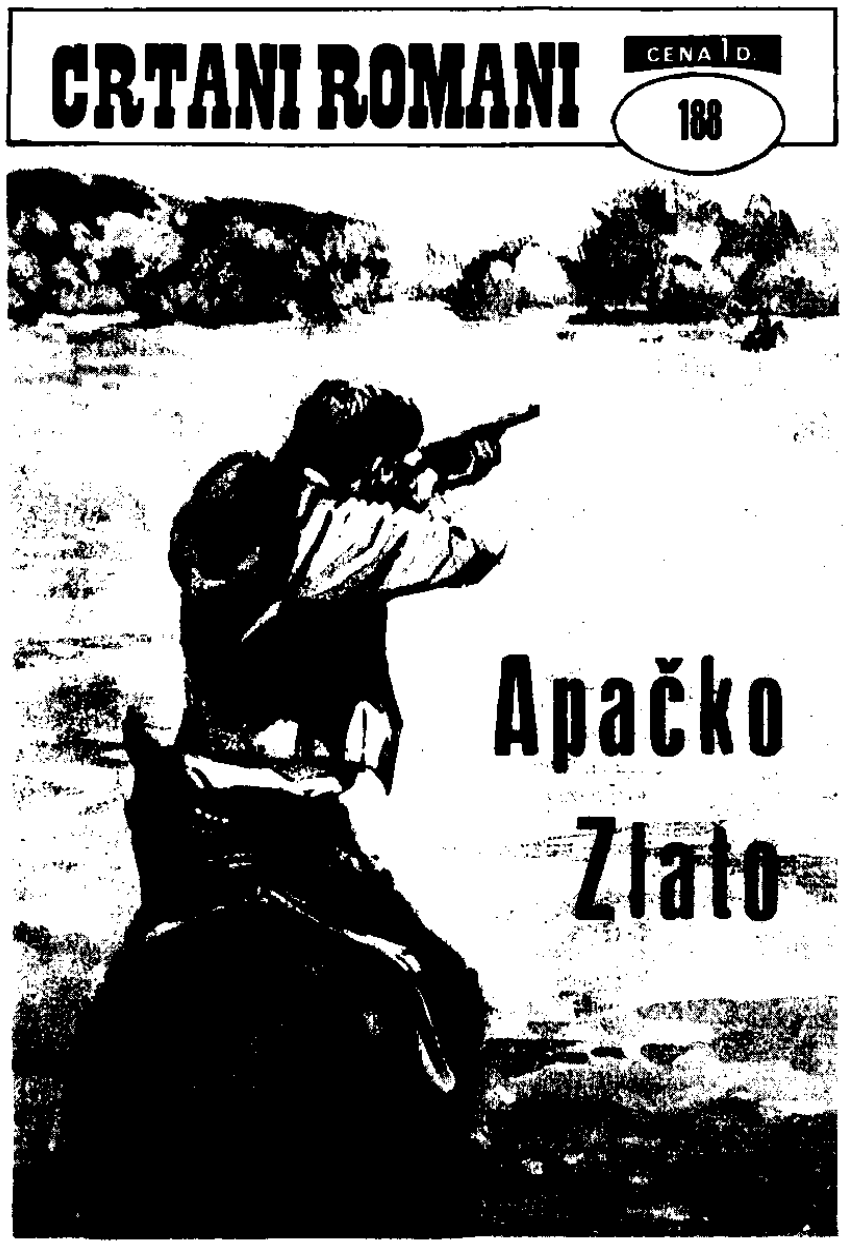

SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og U MESECU NOVA SVESKA!

64 STRANE — 1 DINAR!

BANDIT U TOMBSTONU

Džim Torp bio je herkulski građen momak tvrda lica i svetlih očiju boje ćilibara. Bio je odeven kao kauboj, ali je na svakoj strani bedara nosio po jedan revolver kalibra trideset osam. Jahao je tamnosmeđeg konja, vrste koja se odgajivala u Sijeri. Klima i teren jugoistočne Arizone takođe su joj odgovarali.

Torp je bio rodom iz Nogalesa, gde mu je otac imao trgovinu. Majka mu je umrla pre pet godina, pokošena žutom groznicom.

Roditeljsku kuću napustio je sa petnaest godina. Otac nije imao volje ni da ga zadrži, niti da ga kasnije traži. Mesni šerif je, istini za volju, nekoliko dana pretraživao okolinu. Međutim, i on je, kao i svi ostali, znao da je Džim Torp napustio grad.

Kao da je u zemlju propao.

O njemu se ništa nije čulo sve do dana, sedam godina kasnije, kada su u Nogales stigli glasovi da je u Sanforu izvršen prepad na banku. Kao jedan od učesnika ovog napada pomenut je dvadesetdvogodišnji mladić, čiji je opis odgovarao Džimu Torpu. Bila je to samo sumnja šerifa iz Sanfora, ali užasna sumnja, koja se brzo razglasila.

Toga dana se stari Torp obesio.

Njegov sin, bandit, ništa nije saznao o tome.

U svakom slučaju, čovek koji sam sebi oduzima život bio mu je krajnje nezanimljiv.

Ovaj nemio događaj bio je brzo zaboravljen.

Zanimljiv je, međutim, bio čovek, koji je napao banku i umakao.

Džim Torp je umakao, a sa njim i braća Levton. Bila su to dva visoka i mršava momka, kao jarboli. Baš zbog tog svog fizičkog izgleda nisu mogli dugo da ostanu na slobodi, jer su ih lako prepoznali. Ovog puta, međutim, uspeli su da umaknu.

Posle napada na banku u Sanforu tri bandita su se odvojila. Levtonovi su zajedno otišli na jednu stranu, a Džim Torp na drugu. Odjahao je prema zapadu, jedva četrdeset milja od grada u kome je izvršio svoj prvi veliki poduhvat. Uspeh poduhvata učinio ga je neobično drskim i ludo smelim. Nije uopšte mario što ga neko može prepoznati. U dubini duše je to čak i

priželjkivao. Hteo je da postane poznati razbojnik, čuven i ozloglašen kao crveni Džeronimo, ili beli Ajk Klanton.

Kakav cilj za dvadesettrogodišnjeg mladića! Ali otpadnik od zakona Džim Torp hteo je još više. Džeronimo, pomoćnik apačkog poglavice Kočiza, od koga se odvojio, bio je pobunjenik, obuzet mržnjom prema belim osvajačima. Bio je uveren da vodi sveti rat. Ajk Klanton se borio protiv zakona, jer je, kako je tumačio, hteo da vodi slobodan život, hteo je da bude gospodar, kralj u svom kraju.

Džim Torp je u svojoj usijanoj glavi smislio da bude još čuveniji od svojih „uzora".

Kako bi ostao dosledan svojim idejama, odlučio je da izvrši novi prepad, ali ovog puta sasvim sam. Smatrao je da mu je potreban krupan korak na putu ka slavi.

Bio je sparan, letnji dan. Jara je treperila na glavnoj ulici Pirsa. Šerif Edi Kiš sedeo je na tremu svoje male, jednospratne kuće i žmirkajući posmatrao ulicu. Ugledao je jahača, koji je naišao u glavnu ulicu sa istoka. Umorno je odmerio prašnjavog mladića, preleteo je pogledom po njegovom tvrdom, uglastom licu i njegovom kulašu. Na strancu nije bilo ničeg što bi skrenulo šerifovu pažnju.

Ničeg? Zar na četiri jarde iza Edi Kiša, u fijoci njegovog pisaćeg stola, nije ležala poternica za razbojnikom, čiji je opis odgovarao jahaču?

Da, ali čijem opisu nije odgovarala poternica? Ako se tome još doda debeli sloj prašine, kojom je bio pokriven, onda doista nije bilo ničeg naročitog na strancu koji je sjahao ispred Baldvinovog saluna.

Džim Torp prebaci uzde preko prečke, skide šešir i tresnu ga o levi bok. Podigao se oblak prašine, kao iz džaka brašna.

Pošto su se krila pomičnih vrata zatvorila za širokim strančevim plećima, šerif Kiš ga je zaboravio. Možda ga više ne bi ni prepoznao, da nije bilo Džoa Flina.

Flin je imao staru kovačnicu kraj saluna. U podne, kada je žega bila gotovo nesnosna, sedeo je stari Flin u mračnom uglu svoje radionice, očekujući da ga neko sa ulice pozove radi nekog posla.

Nije bilo ničeg što bi starog Flina ozbiljno interesovalo, izuzev životinja. Iako ni sam nije imao dovoljno, uz njega su živeli još i veliki pas, krupan, crni mačak, a u dvorištu devet kunića, nekoliko kokoški i pitomih fazana.

Flin je čuo topot kopita i video konja. Jahača nije ni udostojio pogledom, samo je video kulaša. Onda je, kao i njegov prijatelj šerif, zatvorio oči, s tom razlikom što je u podsvesti pratio topot kopita. Taj topot je prestao ispred saluna. Posle toga je kovač čuo strančeve korake, propraćene zveckanjem mamuza po stepenicama i tremu. Nije potrajalo dugo, a u kovačevu svest je prodrla činjenica da strančev konj stoji ispred saluna na žarkom suncu.

Bilo je to nešto, što Džoe Flin nije mogao da podnese. Počeo je da trepće, a onda otvorio oči i stenjući izvukao se iz svog ugla. Ustao je sa starog uglačanog sedla, koje je nekada, pre mnogo godina i sam ko-

ristio. Na njemu je dojahao u Pirs, pošto je Veliki rat završen.

Krupnim, lenjim koracima pošao je Flin prema kapiji i žmirkajući pogledao niz ulicu.

Preko puta je prekrštenih ruku sedeo Edi Kiš na stolici za ljuljanje — komadu nameštaja kome je mesto bilo u muzeju.

Flin još više podavi rukave na oznojenoj košulji i uputi se prema kulašu. Spustio je svoju tešku kovačku šaku nežno na vrat životinje, a onda odvezao uzde sa prečke.

— Hodi ovamo, lepotane! Odvešću te u hlad.

Upravo se okrenuo i pošao dva koraka napred, sa namerom da smesti konja pod nastrešnicu ulaza u svoju kovačnicu, kada se gore, na salunu, naglo otvoriše krila pomičnih vrata i stranac naglo pojavi na njima. Lice mu je bilo ukočeno kao maska, a pogled staklast.

Revolver u njegovoj levici je dva puta zagrmeo. Trem je za trenutak bio obavijen barutnim dimom, koji se sporo razilazio.

Kovač kao da je dobio dva snažna udarca toljagom u leđa. Pošao je spotičući se još tri koraka napred, a onda se sručio na kolena. Desnom rukom je još uvek grčevito držao uzde.

Edi Kiš je razrogačenih očiju posmatrao prizor.

Gore, na tremu saluna, stajao je čovek iz Nogalesa. U ruci je još uvek držao revolver, koji se pušio.

U glavnoj ulici Pirsa vladala je ledena tišina. Gotovo se osećalo kako jara treperi između kuća.

Pucnji su izmamili građane na prozore i vrata. Kada su ugledali kovača, kako leži u prašini, niko nije ništa pitao. Ni rekao. Svi su bili užasnuti.

Šerif sasvim lagano ustade i dođe do sredine ulice.

— Jeste li vi poludeli? — rekao je žustro. Kada je sreo pogled strančevih bledožutih, gotovo bezbojnih očiju, osetio je kako mu se kosa diže da glavi.

Torpove usne se najzad pokrenuše. Procedio je kroz zube:

— Vidite i sami da mi je revolver još uvek u ruci. Nemojte me vređati! Taj lupež je hteo da mi ukrade konja. Još drži uzde.

Čuvar zakona oseti kako mu se grlo suši, a u glavi dobuje. Ne, to je nemoguće. Mora biti da je sanjao. Verovatno je i sam poludeo od ovolike žege. Od toga je odavno strepeo. Sada bi najradije otišao preko u bar i na dušak popio dupli viski.

— Šta je on hteo? — upitao je hrapavim glasom.

Torp napuni ispaljene revolverske metke i vrati oružje u futrolu.

— Hteo je da ukrade mog konja! — rekao je odsečno.

Kiš obrisa ogromnom maramicom lice i potraži pogledom ljude, koji su se okupili na vratima i prozorima. Nije znao šta da kaže.

Ubica siđe na ulicu, grubo otvori šaku ubijenog kovača i izvuče iz nje uzde, pa se onda bez žurbe vinu u sedlo.

— Imate li još pitanja, šerife? — Kapci su mu se spustili na uglove očiju i davali njegovom licu vrebajući izraz.

Ne! Edi Kiš više nije imao pitanja. Ni on, ni bilo ko u Pirsu.

Ono što se dogodilo, ma kako užasno bilo, nije se moglo promeniti.

Stranac je shvatio da Flin hoće da mu ukrade konja. Na to se ništa nije moglo reći. Nepoznati je, naime, postupio kao i svako drugi u svoj zemlji na njegovom mestu.

Zar bi doista svako tako postupio? Svakako da ne bi, ali Džim Torp nije bio svako.

Odjahao je dalje i napustio mali grad.

Pakao! Ovde je nameravao da sprovede svoj drugi veliki poduhvat. Mesna banka u Pirsu ostavljala je tako kukavan, siromašan utisak, pa nimalo nije žalio što mu je poduhvat ovde propao.

Ljudi sa prozora i tremova gledali su za njim sve dok se nije izgubio na horizontu. Niko se nije usudio da progovori ni reč. Grčevito stisnute pesnice u džepovima, ništa nisu mogle da pomognu.

Edi Kiš pođe prema ustreljenom čoveku i okrete ga na leđa.

— On je mrtav — promucao je — mrtav...

Nekoliko ljudi priđe bliže. Zagledali su se u bolom izobličeno lice čoveka, koji je niz godina živeo u njihovoj sredini i koga su poznavali i voleli kao ljubaznog, uvek spremnog za uslugu.

Na horizontu se lagano smanjivala silueta stranca, koga niko nije poznavao, koji je pre nekoliko minuta došao u grad i uništio jedan ljudski život.

Naročito je bio pogođen šerif, jer je sa starim kovačem godinama bio prijatelj.

Svi u gradu su znali da je stari Flin samo hteo da skloni strančevog konja sa sunca. Ležao je sada samo dva koraka od svoje radionice. Nije dolazilo u obzir da je nameravao da ukrade konja. Bio je izuzetno pošten, a osim toga mnogo voleo životinje.

Naravno, stranac to nije mogao da zna.

Džim Torp nije odjahao daleko od Pirsa. Samo sedam milja. Iznenada se ispred njega, iz jedne uvale, pojavi mladi Indijanac na brzonogom konju. Kada je ugledao belca, ukočio se za trenutak, a onda okrenuo konja i nastavio prema zapadu.

Džim Torp izvuče vinčesterku iz futrole, podiže je i povuče obarač.

Sedamnaestogodišnji Atas-Kora, iz plemena Meskalero Apača, kliznu iz svog šarenog džakarila sedla u prašinu.

Nalet toplog vetra sa juga uskovitlao je prašinu. Sa visoke crvenkaste stene, udaljene sedam jardi, sleteo je veliki prerijski orao i razmahujući krilima odleteo prema istoku.

Džim Torp zameni ispaljeni novim metkom, a onda potera konja prema Indijancu, zastade za trenutak da utvrdi da li je mrtav, pa nastavi put, ne obazirući se više ni jednom.

Džesi Hilborn je čuo pucanj. On je bio kauboj na velikom Flegerovom ranču. Upravo se vraćao iz Tombstona, gde je naručio žicu za ograđivanje pašnjaka. Kada je izašao iza crvene stene u obliku piramide, ugledao je Torpa kako brzo jaši prema istoku. Za čas je zaustavio konja, a kada je ugledao indijanskog ponija, odmah je sjahao.

Mladi Apač ga je gledao groznično.

Hilborn ga pridiže i ugleda veliku ranu na levoj strani leđa.

Kauboju se čelo orosi krupnim graškama znoja.

— Čekaj — promucao je bespomoćno. — Čekaj, crveno momče! Imam u svojim bisagama viski.

Ponovo je spustio smrtno pogođenog mladića na tle i potrčao prema svom konju. Kada je hteo da prisloni flašu na usne mladog Indijanca, iza sebe je čuo oštar glas:

— Baci flašu i podigni ruke u vis!

Hilborn se trže, a onda oprezno okrete. Sreo je pogled prodornih, svetlih očiju Džima Torpa.

— Šta hoćete, čoveče? On umire. Hoću da mu dam gutljaj viskija...

— Treba da pustiš flašu i podigneš svoje pogane šape! — odbrusi mu Torp.

Hilborn steže zube i lagano ustade. Flašu je još uvek držao u levoj ruci.

— Zbog čega?

Neprijatan osmeh zaigra na uzanim usnama ubice.

— Suviše pitaš, kauboju! On je crvenokožac! Jedan prokleti crvenokožac...

— Zar ubijate svakog Indijanca? — upitao je Hilborn iznenađeno.

— Da! — glasio je odsečan odgovor.

— Čoveče, to će vas ovde skupo stajati! On je Apač...

— Pa šta?

Hilborn promrsi.

— Zar nikad niste čuli za Kočiza?

— Šta me se taj lupež tiče?

Hilborn desnom nadlanicom obrisa čelo.

— Čoveče, odakle vi uopšte dolazite? Ovo je Kočizova zemlja!

— Zaveži, goniču krava! Šta se mene uopšte tiče taj prokleti crvenokožac!

— Prokleti crvenokožac? — Hilborn uzmače korak nazad. — Ko ste vi uopšte?

Smrtno pogođeni crvenokožac ležao je užarena pogleda.

Hilborn pogleda nesrećnika, pa reče:

— Pakao, zar ne vidite da on umire! Pustite da mu dam bar gutljaj...

Ispred Hilborna kao da je sevnula munja. Flaša se razbi u paramparčad, a viski razli po vrelom pesku.

Kauboj je još uvek držao grlić flaše u ruci i piljio u revolver u Torpovoj ruci.

— Vi ste umobolni!

— Napred, goniču krava! Penji se na svog konja i gledaj da što pre odmakneš odavde. Inače bi mogao da se predomislim.

Hilborn se nije pomerio s mesta.

— Ne, ja ću ostati ovde. Ovaj mladić...

Zastao je u pola rečenice, jer je video kako je Indijančeva glava klonula u stranu.

— On je mrtav — promucao je na kraju.

— Da, i time je taj slučaj likvidiran. Sada u ovom kraju ima jedan crvenokožac manje. Za to će mi svaki belac biti zahvalan. Napred, gubi se odavde, kauboju!

Džesi Hilborn se okrete i oborene glave uputi prema svom konju. Džim Torp je još uvek držao revolver u ruci, poigravao se njime, od-

meravajući ga na dlanu, a onda konačno ubacio u futrolu.

Odjahali su u različitim pravcima, dok je u crveno žutom pesku Sijera Madre ostao da leži mrtav Apač.

—o—

Džim Torp je odjahao prema jugozapadu. Prema Tombstonu.

Nigde drugde nego u Tombston!

U Brektaunu je čuo da je Virgil Erp, pomoćnik saveznog maršala iz Tombstona, jedan od najpoznatijih čuvara zakona na Zapadu, otputovao u Sent Luis. Razlog puta mu nije bio poznat, ali je to, uostalom, bilo bez značaja. Samo jedno mu je bilo važno: činjenica da Virgil Erp nije bio u gradu.

Džoli Fonda bio je za sve kriv. Prevejani mali Džoli Fonda natuknuo je Torpu ideju o pljački banke u Tombstonu.

— Malo mesto? — govorio je Fonda. — Šta ti pada na pamet! Grad je čak prilično veliki. U njemu ima dosta novca. Stanovnici su, naravno, siromašni. No, novac ne pripada stanovnicima Tombstona, nego rančerima iz okoline i vlasnicima rudnika srebra. U Tombstonu ima više novca nego u bilo kom drugom gradu u kraju, samo ga treba uzeti.

Da, tako je govorio mali Džoli Fonda i to jedan dan pre no što ga je Lik Šort u dvoboju izbacio iz čizama. To se dogodilo u Preskotu. Fonda nije bio mrtav, ali je ostao invalid za čitav život. „Uostalom", razmišljao je Džim Torp, „sam je kriv. Samo lud čovek može da izaziva Lika Šorta". On će početi daleko mudrije i opreznije.

Bar tako je zamišljao. Veoma temeljno i do detalja se obavestio o svemu što je bilo vezano za njegov veliki, nameravani poduhvat u Tombstonu. Virgil Erp, kako je utvrdio, nije bio u gradu. Isto tako saznao je da banka u Tombstonu nipošto nije siromašna.

Bilo je kasno popodne kada je Torp ujahao u Friman ulicu. Bandit je, naravno, čuo za sve što se dešava u gradu i okolini. Međutim, to ga je samo učvrstilo u odluci. Takav kakav je bio, Tombston ga je neodoljivo mamio. Smatrao je da se u mirnim gradovima, u kojima se večito osluškuje i vreba, ne može sprovesti tako rizična akcija. To treba da bude vreo, živ grad, kao što je Tombston. Opasan grad, u kome je uvek vrilo. Grad u kome žive ljudi kao što su Ajk Klanton, braća Mek Loveri, Sirli Bil i Indijan Čarli.

On će napasti banku u sred dana i to ujutru, kada se banka bude otvarala.

Veoma dugo je razmišljao o tom detalju. Mnogi banditi, koji su se nameračili na banku, dolazili su noću. Mnogo što šta je u tom slučaju bilo protiv njih. U prvom redu mrak. Ukoliko nisu dobro poznavali mesto i prilike, lako su mogli da ulete u klopku. Veći deo se opredeljivao za podne, jer se tada na šalterima nije ništa događalo. U podne su ljudi ručali, odmarali se. Sve u svemu prikladno vreme za čoveka, koji hoće da opljačka banku.

Džim Torp je, međutim, smatrao da to vreme nikako nije dobro. U

podne bi blagajnici zaključavali svoje fijoke. A ako bi ih slučajno držali otvorene, revolver im se nalazio na dohvat ruku.

Pojedini banditi, kao, na primer, braća Hevilend, vršili su napade u popodnevnim časovima, nekoliko trenutaka pred zatvaranje. Prema Torpovom mišljenju ni to nije bilo dobro, jer, kako je ustanovio, mnogi ljudi podižu novac iz banke ili ga ulažu u poslednjem trenutku. A u rano jutro, kada se banka tek otvara? Tu je postojalo jedno veoma značajno preimućstvo. Naime, službenici banke su još poluuspavani, tako da su im reakcije bile spore. Naravno, tu je bilo i opasnosti. Moglo se pretpostavljati da ima ljudi koji su ustali rano i pohitali da u ranim jutarnjim časovima obave poslove u banci pre početka svog radnog dana.

Jednostavno, nije bilo idealnog vremena. Prema tome, Džimi Torp se odlučio za rano jutro.

U Pirsu je hteo da izvrši nešto kao generalnu probu napada na banku. Generalnu probu pred poduhvat u Tombstonu. Možda je sasvim dobro što se dogodilo ono sa „konjokradicom", jer mu sigurno siromašna banka ne bi napunila džepove.

Zašto je, u stvari, ubio kovača? Džim Torp nikome ne bi mogao da odgovori na to pitanje. Zbog toga što je tog čoveka zaista smatrao konjokradicom? Ne, to ne bi bio odgovor. Torp je bio dovoljno brz da čoveka svojim revolverom zaustavi, ili rani. Međutim, ustrelio ga je kao besnog psa. Podsvesno je pratio svoju ideju vodilju, od koje nije odstupao: želeo je da deluje zastrašujuće i opasno. Samo zato je, u stvari, ubio kovača.

Pogled na široku ulicu nešto je umanjio jahačevo oduševljenje i samouverenost. Šta je sad ovo? Zar je to Tombston, vreli, opasni grad, u kome je ispaljeno toliko metaka? Ulica pred njim bila je kao obamrla. Iznad žutog peska treperila je jara, a samo nekoliko kuća imalo je tremove. Nemilosrdno sunce Arizone kao da je isušilo sam život u gradu. Torpov pogled klizio je duž kuća. Salun do saluna, a nigde žive duše.

Na uglu pete ulice skrenuo je levo i nastavio ulicom Alen. Nebesa, zar je to čuvena ulica Alen, koju svaki deran na Zapadu zna! Zar je u njoj odjeknulo više hitaca nego u bilo kojoj ulici na Divljem zapadu?!

Prošao je pored „Kristal palasa". Iako je fasada poznatog saluna izgledala istovetno kao i u ostalih krčmi, nije bio toliko lud da tu sjaše i popije piće. „Kristal palas" bio je bar velikih — krčma za grupu ljudi, kojoj će on uskoro pripadati!

Nekoliko kuća dalje, ispred „Oksidental" saluna, je sjahao.

Al Doling stajao je naslonjen na šank, čačkao je zube zašiljenim palidrvcem i mučio se da pri oskudnoj svetlosti u krčmi čita novine. Sve vreme je žmirkao i skupljao obrve. Za trenutak je samo podigao pogled kada je čuo korake i škripu pomičnih vrata.

Torp priđe šanku, stavi nogu na metalnu šipku i podboči se levim laktom na izbrisanu površinu šanka.

— Viski!

Doling sada podiže glavu i od-

meri čoveka, koji je bez pozdrava ušao u lokal.

— Dobar dan, mister!

Na Torpovom čelu se iznenada usekla duboka bora.

— Viski, rekao sam. Nećete valjda pored toga što plaćam, očekivati još i pozdrav, čoveče?

Vlasnik saluna se uspravi.

— Očekivati? Ne, mister, ja od vas uopšte ništa i ne očekujem. Ali, ljudima, koji ne poštuju ni najosnovnija pravila ponašanja, ne točim piće.

U Torpovoj ruci se munjevito stvorio revolver.

— Slušaj me dobro, mućkarošu! Nemam ni malo volje da se ovde sa tobom raspravljam. Dakle, treći i poslednji put: viski!

Vlasnik saluna se okrete i skide flašu sa police. Torp ispi čašu na dušak.

U to su se na tremu čuli koraci. Vlasnik saluna nagnu glavu na jednu stranu, napregnuto osluškujući korake. Napregnutost je brzo popustila, jer je odmah prepoznao čoveka koji je nailazio: bio je to Kid Hjuberts, kasapski pomoćnik.

Hjuberts uđe u lokal. Bio je srednje visine, dežmekast, majmunskog lica. Prišao je šanku, osmehnuo se krčmaru i lenjo, kroz zube, procedio pozdrav. Onda je odmerio Torpa.

— No, mister, prija li vam viski? Mislim, to piće koje Doling toči?

Ledeni pogled strančevih očiju ubi mu svaku volju za šalu i razgovor.

Torp baci novčić pored prazne čaše i odlučnim koracima, zveckajući mamuzama, napusti lokal.

Obojica su gledala za njim.

— Smešan momak — reče Hjuberts.

Doling otkopča prvo dugme na košulji i odahnu.

— Hm, ne bih baš tako rekao, Kid — reče krčmar.

Torp je odvezao svog konja i vodio ga za sobom. Budno je motrio fasade kuća sa obe strane ulice. Na njegovom licu kao da nije bilo traga života. Trudio se da tako izgleda. Želeo je da izgleda zastrašujuće i upečatljivo.

Kada je stigao do Četvrte ulice, ugledao je na jednoj zgradi na desnoj strani veliku tablu: O. K. koral.

Torp povede svog konja kroz otvorenu kapiju. Čovek azijatskog lica pođe mu u susret.

— Hoćete li ovde da smestite svog konja, mister? — upitao je ljubazno.

Ubica odmeri malog čoveka i prođe pored njega u dvorište.

— Šta mi napriča, kosooki! A ja sam imao nameru da ovde tražim zlato!

Kinez proguta ovu ne baš duhovitu šalu i klimnu glavom, pa pođe ispred Torpa u dvorište i skrenu u levo, objašnjavajući:

— Ovde levo je još jedan dobar boks slobodan. Hteo sam da kažem: najbolji. On pripada gazdi, koji je sada na putu.

Kada je napustio konjušnicu, Torp je zastao na trenutak i pogledao niz ulicu. Na suprotnoj strani, ispred „Munlajt" bara, stajao je čovek i zavijao cigaretu.

Jedna mršava mačka šunjala se ispod tremova i sasvim lagano podizala šape, pazeći da ih ne opeče o vreli pesak. Neka žena je upravo otvarala prozor i prosula bokal s vo-

dom, koju je kao stotine srebrnih kuglica upio suvi pesak.

— Tombston — prošaputa mladić iz Nogalesa bezbojnim glasom. — Prokletstvo! Izgleda isto kao i Nogales, Ričmondtaun, Staford, ili Pirs. Isto kao i svi ostali prokleti gradovi.

Torp pođe prema zapadu, držeći se hlada tremova. Nije ni primetio kada je došao do kraja ulice, a time i do kraja grada. Na desnoj strani, iza sive, naherene ograde, nalazilo se mesno groblje. Bio je to prašnjav plac na blagom brežuljku i zauzimao prostor od pedeset kvadratnih jardi. Na njemu se nalazilo bezbroj krstova, nakrivljenih i poluistrulelih, i veliki broj kamenih spomenika, koji kao da su oborili glave.

Torp preskoči trošnu ogradu. Na dohvat ruke nalazio se sveže istesani krst: „Bili O' Kif, ustreljen dvadeset devetog avgusta".

Do njega je stajao jedan, jedva nešto stariji krst sa natpisom: „Džim Donovan, ustreljen šesnaestog avgusta".

Desno, iza ova dva krsta, stajao je još jedan, takođe sasvim nov. Bili su tako gusto postavljeni, da su se gotovo ispreplitali.

Otpadnik od zakona protrlja bradu, okrete se i pođe ponovo u grad, utonuo u sumorne misli.

Morao je da potraži smeštaj. To je za sada bilo najvažnije. Pogled mu je ispitivački klizio po fasadama kuća. Table sa oznakama hotela i pansiona bile su pričvršćene i na stare kuće, koje su ostavljale žalostan utisak.

Iz jedne poprečne ulice iznenada protrča dečak i htede da prođe pored Torpa. Ovaj ga, međutim, munjevito dokopa za jaku i privuče. Dečak je gledao ljutito i uplašeno u isto vreme. Uspeo je da se istrgne.

— Slušaj me, Džek...

— Ja se ne zovem Džek.

— Ne mari ništa. Možda ćeš se jednog dana tako zvati. Tražim pansion, gde nije suviše skupo. Razumeš li?

Deran obrisa nadlanicom nos, pa pokaza preko ramena.

— Najbolji vam je pansion Neli Kešmen. On se nalazi na uglu Pete i Tounat ulice.

Rekavši to, dečak otrča. Učinio je to blagovremeno i izbegao da naleti na čoveka, koji je, stenjući, crven u licu, naišao i koliko je dug i širok pao ispred Torpa.

Bio je to čovek srednjeg rasta, crne kose, tamnih očiju, bezizrazna lica, uokvirenog brižljivo negovanom bradom.

Kada je ustao, Džim Torp na njegovim grudima ugleda izglačanu, metalnu, šestokraku zvezdu. Čovek je bio šerif. Tačnije rečeno, bio je to Džoni Behan, pomoćnik šerifa u Tombstonu. Ovde je, pored saveznog pomoćnika maršala Virgila Erpa, bio uz mesnog šerifa Šibela, čuvar zakona. Bio je to beznačajan čovek, bez ambicija i marljivosti. Iznad svega je voleo svoj mir, bio plašljiv i živeo potpuno sam. Teško bi se mogao naći posao koji bi mu manje odgovarao od posla šerifa u ovakvom gradu. Nosio je ispranu košulju, umrljani kaput i prugaste pantalone. Šešir mu je bio visok, sive boje. Verovatno je izabrao takav model da bi izgledao viši nego što jeste.

Kada je ustao, obrisao je ruke o pantalone, odmerio Torpa nemirnim očima, ljutito. Međutim, kada je sreo pogled strančevih svetlih, neprijatnih očiju, oborio je glavu i pogledao za mališanom, koji je otrčao.

— Taj balavac, razbio mi je prozor. Mangup jedan!

Preko ukočenog lica mladića iz Nogalesa prelete prezriv osmeh. Odgurnuo je šerifa u stranu i nastavio put.

Behan je zbunjeno gledao za njim, odmahnuo glavom, a onda krenuo za odbeglim deranom. Torp je video da je jedan stariji čovek, koji je sve vreme stajao na tremu svoje kuće, posmatrao scenu. Upitao ga je:

— Ko to bi?

Osamdesetogodišnji Džošua Džeferson stavi ruku na uvo. Nije ništa čuo.

Torp odmahnu nestrpljivo i htede da krene dalje, kad mu do ušiju dopre jedan ženski glas.

— To je bio Džoni Behan. Zar ga ne poznajete?

Čovek iz Nogalesa okrete glavu i pored starca na prozoru ugleda lepu mladu devojku, od oko dvadeset godina, kako ga radoznalo posmatra svojim svetlim očima.

Torp se ni malo nije razumevao u žene.

Nekoliko devojaka, koje je upoznao, već sledećeg dana bi našle novog prijatelja. Živele su u barovima i mračnim kantinama i uz poglede pune obećanja, posluživale goste žestokim pićem.

Ali, ova devojka je imala nešto naročito na sebi. Lice joj je bilo lepog oblika, obrve izvijene, a usne rumene i pune. Bila je to nesrećna žena, izgubila je srce za čovekom, koji ga uopšte nije posedovao.

Torp se okrete i stade ispod trema. Dodirnuo je obod šešira levom rukom.

„Prokletstvo!" pomislio je odmah. „Moram se toga odviknuti. Morao bih uvek, kada nekog pozdravljam, da to činim desnom rukom. Leva uvek treba da mi je kod revolvera".

Dok je o tome razmišljao, mlada žena ga je ispitivački posmatrala.

— Vi ste iz Teksasa?

— Ne.

Mladić iz Nogalesa stupi na trem i priđe prozoru.

— Hteli ste nešto da mi kažete u vezi sa šerifom, gospođice...

— Fišer.

— Samo Fišer?

— Da, samo Fišer i smatram da je to potpuno dovoljno.

Torp je stajao raskoračeno, stopala okrenutih prema unutra i tako bestidno odmeravao ženu, da ova pocrvene.

Tres! Prozor se zatvori, a sekundu kasnije je i zavesa bila navučena. Mladić se nasmeja i ponovo obrati starcu.

— Ko je ona?

Stari ponovo stavi ruku iza uha.

— Pitao sam vas: ko je ona?

— Ko?

Torp nestrpljivo odmahnu rukom i nastavi dalje. Plavu lepoticu je zaboravio već posle jednog minuta. Bio je zaokupljen nekim drugim. Džonijem Behanom! Znači, Virgil Erp je ovde imao i pomoćnika. Čuo je kako neko ide za njim, vukući noge. Bio je to nagluvi starac, koji je sada pokušavao da ga stigne. Torp

zastade. Starac mu priđe, sipljivo dišući.

— Morate shvatiti da ja reči mogu da čitam samo sa usana. Ne čujem. A vi jedva da pokrećete usne kada govorite. Ipak sam shvatio. Pitali ste za ženu. Da, ona je veoma lepa, zar ne? I doista otmena. Prava ledi!

— Hajde, stari, ne pokušavaj da me zadržavaš svojim brbljarijama, — reče Torp i grubo odgurnu starca.

Ovaj ga pogleda ljutito.

— Niste baš ljubazni, čoveče. Budite oprezni u Tombstonu. Ovde taj ton nije uobičajen.

Snažna šaka čoveka iz Nogalesa zgrabi starca za košulju.

— Nisam te pitao za mišljenje, stari.

— Pitali ste me za šerifa i za nju — promuca starac.

— O šerifu?

— Da.

Torp pusti starog.

— Kako: šerif? Ja sam mislio da je ovde Virgil Erp...

Ovoga puta je starac brzo i tačno razumeo, jer je gledao pravo u strančeve usne.

— Da, Erp je maršal, a Behan je šerif.

Torp zabaci glavu.

— Slušaj, Sam, ako slučajno pokušavaš da me napraviš budalom, onda ćeš videti svog boga.

— Doista je tako. Virgil Erp je postavljen od strane države za maršala, to jest za pomoćnika.

— I zar to nije dovoljno? Čemu još i šerif?

— Ja ne znam, mister — odgovorio je starac, prolazeći prstima kroz sedu, čekinjastu kosu. — Ja stvarno ne znam. Mi smo svi o tome razmišljali. Možda je to zbog toga, što je Tombston opasan grad.

— I ko je prvi stigao ovamo?

— Behan. Ali je mister Erp odmah ubrzo za njim poslat ovamo. Možda ne veruju dovoljno Džoniju.

— On je, dakle, samo pomoćnik šerifa?

— Da, Šibel je oblasni šerif, ali mu nije sedište ovde. Behan je, u stvari, postavljen kao gradski šerif — pomoćnik oblasnog.

— Taj Behan izgleda i ne vredi mnogo.

Starac samo sleže ramenima, pa ode dalje, vukući noge.

Da, izgleda da je ovo odista bio vreli grad. Dva čuvara zakona, od kojih jedan šerif, a drugi pomoćnik maršala, čovek iz federalne policije.

A Behan? Kakav li je to čovek sa tako bezizraznim licem i loše podražavanom Linkolnovom bradom? Ostavljao je utisak nesigurnog, gotovo zbunjenog čoveka. No, prvi utisak može da vara.

Torp je, u svakom slučaju, odlučio da se čuva Behana. Razmišljajući o čuvarima zakona, stigao je do pansiona Neli Kešmen. Vlasnica ovog pansiona bila je vrlo visoka, mršava i krupnih zelenkastih očiju. Da, imala je slobodnu sobu za Džima Torpa. Jedna od prednosti ovog pansiona bila je činjenica što se niko nije morao upisivati u knjigu gostiju. Ko je hteo mogao je, ali nije bilo obavezno. Torp je kratko vreme proveo u svojoj sobi, umio se, a onda krenuo u obilazak grada. Bilo je gotovo sedam sati uveče. Žega jedva da je malo popustila,

Zidovi od opeke su svu toplotu, koju su preko dana upili sada isijavali. Bilo je tačno sedam sati i tri minuta, kada je mladi ubica stigao pred zgradu tombstonske banke. Zgrada nipošto nije ostavljala dobar utisak. Bila je, doduše, građena od opeke, ali niska i prilično zapuštena. Zlatna slova na tamnoj osnovi: „Tombstonska banka" bila su isprana kišom i jedva čitljiva. Dva prozora na pročelju zgrade imala su rešetke. Levi prozor, kraj samih vrata, bio je otvoren i bez zaštitnih rešetaka. Vrata su bila napravljena od debelog, čvrstog drveta. Džim Torp produži dalje. Video je dovoljno. Sutra ujutru, nešto pre osam, doći će po svoj novac. On je novac u tombstonskoj banci već smatrao svojim.

Spavao je mirno i bez snova, ustao rano, umio i uopšte brižljivo doterao, kao da ide na prijem kod guvernera.

Bilo je četvrt do osam kada je napustio pansion. Ljudi, koje je sreo na svom putu, kasnije su se svega sasvim dobro sećali. Prvi, koji ga je video, bio je štalski momak u Kešmen pansionu, stari, bezubi Džoni Mek. On je pre dvadeset dve godine bio osuđen na doživotnu robiju, jer je ubio čoveka. Pre pet godina je uprava zatvora, po nalogu njegove ćerke, koja je živela u Ohaju, otvorila Meku kapiju. Međutim, nije se vratio u svoj zavičaj. Još na robiji čuo je za Tombston, grad u kome je živelo više bandita, nego poštenih građana. Tada mu više nije bilo stalo da živi među časnima. U onoj drugoj grupi manje je padao u oči. Međutim, sve se odvijalo daleko drugačije nego što je zamišljao. U prvom redu sam Tombston nije bio onakav, kakvim ga je on smatrao. Našao je posao kod Neli Kešmen i tu ostao.

Druga osoba, koja je videla Torpa, bila je sama vlasnica pansiona. Gledala je za njim sve dok nije skrenuo u Petu ulicu.

Treći svedok bio je Žozef Lefevr, jedan doseljenik iz Francuske, koji je ovde živeo već sedam godina. Pošto nije našao posao u rudnicima srebra, zaposlio se kao pomoćnik u „Orijental" salunu, teško sastavljajući kraj sa krajem.

Četvrta osoba bio je Oven Sanders, šesnaestogodišnji mladić.

Džim Torp je prešao ulicu u visini saluna Boba Hača. Sledeća zgrada, ružna i zapuštena, nosila je impozantan, natpis: „Alhambra" salun. Onda je prošao pored ulaza u „Kosmopoliten" hotel. Tu se zatekla starija žena, koja je upravo čistila trem. Sledeća kuća bila je čista, mala i delovala na neki način prkosno. Torp je gotovo prošao pored nje, kad iznenada uspori korak. Između vrata i prozora nalazila se tabla, na kojoj je pisalo: „Virgil Erp, pomoćnik maršala". Mladić iz Nogalesa iznenada oseti mučninu u stomaku.

Zastao je ponovo na uglu Četvrte ulice i počeo da čeprka po duvankesi. Prokletstvo, sad nije imao šibicu uz sebe! Ostala mu je u pansionu na noćnom ormariću.

Bil Paterson bio je peti čovek, koga je stranac sreo na svom putu. Paterson je radio kod malog, debeljuškastog berberina u Četvrtoj ulici, odmah do ozloglašenog lokala „Ružino drvo". Bil Paterson je strancu upalio cigaretu,

Torp je nastavio put, a onda ponovo zastao ispred puškarnice Džona Štajnbeka. Ovde nije imalo bog zna šta da se vidi. Stari puškar držao je u izlogu dve puške i dva revolvera sa pričvršćenim cenama.

Oružje nije mnogo interesovalo mladića iz Nogalesa. Daleko više ono što se ogledalo u izlogu, to jest, ulaz u banku.

Nije video nikoga. Bacio je opušak i prešao ulicu.

U to iza ugla u trku naiđe dvokolica i zaustavi se ispred banke. Riđan, upregnut u kočiju, propeo se na zadnje noge, naglo zaustavljen u mestu. Pri tom je podigao veliki oblak prašine.

Visok, vitak čovek skoči iz male kočije, prebaci uzde preko prečke i pohita u banku. Džim Torp bi ga radi toga najradije ubio. Zar je morao da se umeša baš u poslednjem trenutku? Sada se bukvalno uguravo između Torpa i banke.

Otpadnik od zakona je sada neodlučno stajao ispred kočije i preko konjskih leđa posmatrao stranca kako ulazi u banku. Vrata su se za neznancem već zatvorila, a Torp se nije pomakao s mesta. Pakao, sada neće odustati, pa bilo šta bilo. Grom i pakao! Zar nije ipak bilo bolje da je za svoj podvig izabrao neki noćni sat!

Sada su se iza njegovih leđa, na suprotnoj strani ulice, otvorila vrata na puškarskoj radnji i jedan čovek žurno pođe ulicom.

Dve žene su nailazile iz bočne ulice, vukući veliku korpu sa rubljem i uskoro se izgubile u velikoj kući do banke. Minuti su odmicali.

Najzad iz banke izađe čovek i priđe svojoj kočiji. Torp hitro obiđe kočiju i uputi se pravo prema ulazu u banku.

Bio je to trenutak, kada je, skrećući za ugao Frimont ulice, Feri Blekvud krenuo prema pošti. Dúgi niz godina radio je u obližnjem rudniku srebra i sada je došao u poštu da bi se raspitao ima li nešto za njega. Očekivao je pismo od sina, koji je pre mnogo godina otišao, još u vreme rata i više se nije vraćao. Od tada, godinama, nesrećni starac je svako jutro prevaljivao dugi put do pošte uzalud.

Dakle, stari Blekvud je bio poslednji koji je video razbojnika u trenutku kada je ušao u banku. Tada je počeo kobni minut, minut koji kasnije niko nije mogao da shvati...

Još u toku noći Torp se dvoumio. Ne, neće moći da stupi u banku bez maske. Neka ljudi pretpostavljaju, šapuću i prepričavaju da je to bio opasni, veliki Džim Torp, ali niko neće moći to i da dokaže.

Još u samom ulazu je munjevito vezao crnu maramu preko lica. Očima je brzo preleteo prostoriju i zaustavio pogled na pultu zaštićenom rešetkama. Tamo je video samo sedokosog, starijeg čoveka, koji je upravo bio zauzet brojanjem zlatnog novca. Inače nikog drugog nije bilo.

Verovatno ostala dvojica, čija su mesta iza šaltera bila prazna, još nisu stigla u banku.

„Moram odmah da dejstvujem", sinulo mu je kroz glavu.

Jedva ako je proteklo nekoliko sekundi, od kad je stupio u banku. Nečujnim koracima približio se šalteru. Blagajnik se toliko zaneo brojanjem, da ga uopšte nije primetio, sve dok se nije uspravio ispred sa-

mog šaltera. Stari blagajnik nije uspeo da podigne glavu, kada se drška teškog revolvera svom žestinom sručila na nju.

Džim preskoči šalter i veoma brzo i spretno pokupi sav novac.

U to se otvoriše vrata. Torp se istog časa baci dole i čučnu kraj onesvešćenog blagajnika. Potrajalo je čitavu večnost dok su se vrata ponovo s treskom zatvorila. Torp proviri iznad pulta sa uperenim revolverom, spreman na sve. Međutim, posetilac je zalupio vrata spolja, jer je verovatno mislio da službenici još nisu došli na posao.

Razbojnik se ponovo prebaci preko pulta i potrča napolje. No, samo do izlaza. Put je zatim nastavio sasvim mirno i lagano kao da ima najčistiju savest u celoj pokrajini. Sišao je niz tri stepenika i zastao na ulici.

Nigde unaokolo nije bilo žive duše. Samo su se dole, na kraju ulice Alen, kotrljala kola sa arnjevima.

Torp je odmerenim koracima išao glavnom ulicom, zatim prešao na drugu stranu, zatražio šibicu od jednog čoveka ispred „Grand" hotela i nastavio dalje. Bio je kao naduven od opljačkanog novca ispod odela, koji, naravno, nije uspeo ravnomerno da rasporedi. Tako je neprimećen stigao i do pansiona Neli Kešmen. Odmah je izvukao novčanice iz džepova pantalona, unutrašnjih džepova kaputa i iz košulje, gde je natrpao najveći deo plena. Krajnje mirno je ispravljao novčanice i izbrojao ih.

Šest hiljada sedam stotina dolara!

Stajao je nemo pred gomilom novca i posmatrao je. Onda je oslušnuo šta se dešava napolju. Sve je bilo mirno. Verovatno još uvek nisu našli starca.

Da nije možda mrtav?

Torp složi novčanice i stavi ih brižljivo u džepove bisaga, koje je poneo u sobu.

—o—

Vest o drskoj pljački u Tombstonskoj banci munjevito se raščula po gradu. Istovremeno se saznalo i da je šezdesetogodišnji blagajnik Gaj Vokham još u nesvesti i da leži kod doktora Gudfelou.

Torp je ležao u postelji, kada je čuo kucanje na vratima. Odazvao se muklim glasom. Na vratima je bila Neli Kešmen.

— Hoćete li doručak, mister?

— Da, molim vas. Malo sam se prošetao oko kuće. Ovde u sobama je noću vazduh prilično neprijatan.

Vlasnica nabra obrve.

— Zašto ne otvarate prozor, kao što to čine i ostali gosti?

— Ne, nipošto. Nedavno me je ujela jedna otrovna mericete muva.

Neli Kešmen odmahnu glavom.

— Ne, mister, ovde nema mericete muva. Njih ima mnogo dalje, na zapadu, na primer u Nogalesu...

Torp zabaci glavu. Kao da je osetio fizički bol pri pomenu imena njegovog zavičaja.

— Da, znam — rekao je otegnuto i uspravio se. A onda iznenada upita:

— Poznajete li vi ovde u gradu mnogo ljudi?

Mlada žena steže usne i klimnu glavom.

— Da, da, poznajem puno sveta,

ali ne baš sve ljude. To bi bilo malo suviše.

— Poznajete li možda jednu lepu plavu devojku, koja se zove Fišer? Potpuno je plava...

— I plavooka? — upita vlasnica spremno.

— Da.

Neli Kešmen je sada opisala plavušu do detalja, tako da se mladić iz Nogalesa iznenadio.

— Da, da, tu ženu poznajem veoma dobro — rekla je vlasnica pansiona, nekako čudno naglašavajući reči. — To je Kejt Fišer — Elder.

— I? — upitao je mladić pun očekivanja.

— Šta: i? — Neli Kešmen se već uputila prema vratima u nameri da izađe.

— Ja... — Torp je zbunjeno trljao bradu. — Ja nalazim da je ona vrlo lepa.

Vlasnica pansiona se ponovo osmehnu.

— Da, svi je smatraju veoma lepom. Naročito muškarci.

Iako Džim Torp nije bio naročito oštrouman, nije mogao da prečuje ton kojim je Neli Kešmen govorila o plavoj lepotici.

— Govorite otvoreno, gospođo.

— Otvoreno? — uzvrati mu žena. — Zar se može uvek govoriti otvoreno? Osim toga, ne mogu vam ništa govoriti na uštrb gospođice Fišer. Ali, nešto bih vam ipak rekla: ona je prijateljica čoveka, sa kojim se nije šaliti.

— Tog čoveka bih baš voleo da vidim.

— Dok Holidej.

Rekavši to, vlasnica pansiona izađe napolje.

Mladi čovek iz Nogalesa zagledao se u vrata, koja su se zatvorila iza Neli Kešmen. Činilo mu se da još uvek čuje odjek dveju reči: Dok Holidej!

Nebesa! Na šta je naleteo! Bio je čak spreman da pozove Kejt Fišer da prošetaju. Međutim, posle obaveštenja, koje je dobio od vlasnice pansiona, bandit Džim Torp je ipak odlučio da ne šeta po vrtu tog čoveka.

—o—

Oko deset sati su saznali svi i u pansionu. Dva sata posle pljačke.

Neli Kešmen čak nije ni slušala. Torp, koji je sedeo za stolom uz šank, za praznom šoljom kafe, upitao je vlasnicu:

— Zar vas tako nešto ne interesuje?

— Ne — odgovorila je žena. — Pre svega ne, nešto šta za mene nije uopšte novost.

Torpu srce za trenutak zastade.

— Nije novost? Zar ste to već znali?

— Znala... Ted Angerer je još u devet sati ispričao staroj gospodi Miler, ona svojoj ćerci, a ova pak meni. Eto, kako sam saznala.

Razbojnik odahnu sa olakšanjem.

U razgovor se umeša debeli pekar, koji je stajao kraj vrata i grickao lulu.

— Nekoliko ljudi u gradu je videlo razbojnika.

Torp je napregnuto slušao.

— Kakva bestidnost! — reče stari kašljući. — Lupež u sred dana upada u banku i pljačka je.

— Koliko je novca bilo u pitanju? — raspitivao se Torp.

— To se još ne zna. Cela stvar treba još da se ispita.

— Ko će to da učini? — pitao je sada čovek iz Nogalesa.

— Šerif, naravno. Maršal nije u gradu.

Torp ustade, baci novčić na sto, dodirnu obod šešira i htede da pođe prema vratima. U to ispred njega iznenada stade visoka, vitka Neli Kešmen.

— Zar već odlazite?

— Moram.

— U redu — žena ga je gledala pravo u oči. — Zar ste sve uredili, što ste ovde imali, mister?

Torp nabra čelo.

— Šta nije u redu? Platio sam sobu, a i jelo takođe.

Stari pekar je čačkao zube zašiljenim palidrvcem i rekao:

— Pitanje i nije tako besmisleno, stranče. Vi ste došli i vi odlazite. Sasvim logično, kao i uostalom sve drugo. Ali, juče ste samo vi došli, a danas samo vi odlazite.

Torp oštrim koracima priđe starcu.

— Kako da to shvatim, mister?

Stari rezignirano sleže ramenima.

— To morate sami zaključiti, mister.

Na to polete leva pesnica mladića iz Nogalesa i pogodi starčevu glavu. Stari pekar se zatetura i pođe nekoliko koraka unazad, a onda zastade i raskorači se oborene glave.

Nekoliko sekundi kasnije potrčao je brže nego što bi se to moglo očekivati od starog čoveka i ustremi se na Torpa. Ovaj se izmače, tako da pekar svom žestinom udari u vrata i sruči se na pod.

Torp se grubo nasmeja, a onda dodirnu obod šešira, obrativši se vlasnici pansiona:

— Ja bih na vašem mestu bio daleko oprezniji u izražavanju, gospođo.

Rekavši to, napustio je pansion.

Nešto napred, na uglu ulice Alen, sudario se sa Kejt Fišer! Iznenađenje im se oboma čitalo na licu.

Torp se malo uspravi i žmirnu.

— Helo, mis Fišer! Kako ste?

— Hvala, a vi, kako ste?

— Ide nekako.

— Da li ste se u međuvremenu obavestili o šerifu?

— Obavestio o šerifu? Zašto? Pa ja sa njim nemam ništa!

Kejt Fišer se nasmeja i pokaza dva reda blistavo belih zuba. Torp je gledao tako kao da će je očima progutati. Bila je doista prava lepotica, ta Kejt Fišer! Sve je na njoj bilo privlačno i neodoljivo.

Koketnim pokretom prihvatila je kraj svoje nebesko plave haljine i rekla:

— Upravo sam krenula kod predsednika opštine.

— Imate li nekih nevolja?

— Da — pogledala ga je otvoreno. — Imala sam devet stotina dolara u banci. Novac je jutros opljačkan. To je učinio stranac, jedan jedini čovek...

Prekinula je u pola rečenice i ispitivački pogledala Torpa.

— Šta vi, u stvari, radite ovde?

— Tražim posao. Gore, u Preskotu mi je jedan trgovac rekao da je Tombston napredan grad i da u njemu ima posla za svakog.

— To nipošto nije tačno — uzvratila je žena, čija je trenutna sumnja ponovo nestala. — No, možda biste mogli večeras malo da skok-

nete u salun. Pokušaću da vam pomognem. Uvek se mogu naći ljudi, kojima su potrebni vredni momci.

Torp pogleda na suprotnu stranu ulice, u pravcu u kome mu je ona pokazala glavom.

Bio je to „Kristal palas"!

Pljačkaš sleže ramenima.

— Ne, hvala, gospođice. Voleo bih da još neko vreme poživim. — Onda je izgovorio nešto što je i sam, trenutak kasnije, smatrao najvećom glupošću. — Konačno, nemam nameru da preprečim put čoveku, kakav je Dok Holidej.

Ženino lice se u magnovenju. izmeni. Svežina i vedrina kao da je rukom bila odnešena.

— Dok Holidej — ponovila je žena i oborila glavu. To ime je izgleda bilo sav njen jad, bol i tuga. Sakupivši svu snagu volje, podigla je glavu i upitala: — Gde je on? Da ga niste možda negde videli, ili nešto o njemu čuli? Ne, sigurno niste.

Ponovo je oborila glavu na grudi, okrenula se i prešla na suprotnu stranu ulice.

Torp je trljao bradu. Prokletstvo! Neka đavo nosi sve žene zajedno!

Plava Kejt Fišer nije tražila avanture. Nije ih želela. Sada je želela da upozna čoveka, koji nije poznavao ni nju, ni njen život. Nadala se da ovaj stranac ne zna ko je ona. Tome se uvek nadala, kada je nekog upoznala. Pa, ipak, niko nije imao nikakvih šansi kod nje. Njen udes je bio visoki, mršavi doktor iz Bostona, koga su ljudi u ovom kraju nazivali kraljem strelaca. Čovek bogatog duha, kome je uvek na usnama bio podrugljiv odgovor i čiji je hod ličio na panterov.

Noću, dok je ležala u mračnoj sobi i gledala u tavanicu, videla je njegove ledeno plave oči iz kojih je izbijala ozbiljnost i snaga.

Džon Henri Holidej, čovek koji je došao na zapad da traži smrt kao rešenje za svoju neizlečivu bolest. Da ironije bude veća, koliko se više trudio da nađe smrt, stalno ga je mimoilazila.

Torp je gledao za lepom ženom sve dok se za njenim leđima nisu zatvorila krila pomičnih vrata „Kristal palasa". Onda je nastavio put do O. K. korala. Mali Kinez je stajao na otvorenoj kapiji i ljubazno se smešio.

— Već odlazite, mister?

Torp namignu levim okom.

— Ne, bratac, nemam takvu nameru. Samo tražim bolji smeštaj.

Kinez nabra obrve.

— Bolji smeštaj? To je ovde, u Tombstonu, prilično skupo.

Prokletstvo, zar ovaj čovek nije još juče pitao za jevtiniji smeštaj! Stari Kinez je to saznao od dečaka.

Torp je pogledom ispitivao fasade obližnjih kuća i zaustavio ga na velikoj tabli „Monopol" hotela.

— Tamo ću se smestiti — rekao je, prebacio preko snažnih ramena bisage nabijene novčanicama i uputio se na suprotnu stranu ulice.

Ne, neće odjahati. To bi izgledalo kao bekstvo. Osim toga, zabavljalo ga je da posmatra šta se dešava u gradu. Hteo je da oseti slast trijumfa.

Dok je prilazio hotelu, za trenutak se ukočio. Levo, ispred jedne male drvene kuće, stajao je čovek sa srebrnom zvezdom na grudima.

Šerif!

No, razbojniku odmah pade ka-

men sa srca. Bio je to samo Džoni Behan.

Samo! Kakva sramota za čuvara zakona da ga tako malo uvažavaju.

Slamna lutka iz šerifske kancelarije u Tombstonu, upravila je pogled u pravcu istoka, iako u tom trenutku nije bilo u tom pravcu ničeg za gledanje.

Torp zakorači na trem i zastade. Onda doviknu izazivački:

— Da ne tražite možda mene, šerife?

Džoni Behan okrete glavu. Njegove bezbojne oči preletele su preko strančevog lica. Onda je odmahnuo glavom i ponovo se okrenuo.

To je mladića iz Nogalesa do te mere izazivalo, da je prišao šerifu i spustio mu svoju tešku šaku na uzano rame.

— Smatram da ne bi trebalo da stojite tako oslonjeni na stub trema. Mislim ne sada kada je u gradu opljačkana banka.

Behan se trže. Uplašeno, razrogačenih očiju, pogledao je stranca i jedva prevalio preko usana:

— Pljačka banke...?

Sada je Torp gledao šerifa krajnje iznenađeno. Šta to, zar je moguće da ovaj bedni šerif zaista ništa ne zna o pljački, iako o tome govori ceo grad?! To je bilo više nego neverovatno.

Torp zabaci šešir na potiljak i stupi na ulaz hotela. Pre nego što je ušao, doviknuo je preko ramena:

— Divan grad, moram priznati. A i šerif mu potpuno odgovara!

Kada je stupio u predvorje, gotovo mu je zastao dah. Bilo je veoma pompezno uređeno i ukrašeno plišanim nameštajem, debelim tepisima i bogatim zavesama.

Desno, iza umetnički urađenog pulta, stajao je visoki, mršav mladić od oko dvadeset godina. Torp mu priđe.

— Jednu sobu, dečko.

Mladić jednim pogledom odmeri stranca od glave do pete, pa reče:

— Pet dolara.

Torp malo obori glavu i na svoj tipičan način žmirnu na levo oko.

— Čini mi se da nisam dobro čuo, mali.

— Čuli ste sasvim dobro, mister. Osim toga, ja se zovem Bil Hartmen, ali me možete zvati Bil.

Torp priđe korak bliže pultu i naže se nad njega.

— Tako znači, mogu da te zovem Bil? E pa sad ću ti pokazati šta sve ja još mogu, mališa.

Razbojnik je ispružio levu ruku i dokopao mladića za revere, pa ga prevukao preko pulta.

— No, mališa, hteo si nešto da kažeš — rugao se bandit.

— Pustite me odmah, mister, ili...

— Ili?

— Pustite ga! — čuo se oštar glas sa ulaznih vrata.

Torp se okrete i ugleda dežmekastog, mišićavog čoveka pred sobom. Nosio je sivi stetson, sivu košulju, plavu maramu, sivi kaput i smeđe pantalone. Nisko na bedrima visio mu je teški revolver kalibra četrdeset pet.

— Šta hoćeš ti, Džoni?

Čovek na vratima razvuče lice.

— Moje ime je Longran. Harold Longran. Bilo bi dobro po vas, mister, da ga zapamtite.

Torp pusti mladića i okrete se.

Naslonio se na pult recepcije i drsko odmeravao čoveka na vratima.

— Ti si, dakle, Harold Longran? Veoma mi je žao, ali još nisam čuo za tebe.

U tom trenutku se gore, na vrhu stepenica pojaviše dva čoveka. Zastali su na pola puta i posmatrali scenu.

Na drsko razbojnikovo izazivanje, Longran je samo promrsio:

— To i nije bilo potrebno.

Torp odmahnu rukom.

— Ne zadržavaj me, čoveče!

Harold Longran, dotle tako flegmatičan, najednom se izmeni. Savio je malo desnu ruku u laktu, raskoračio se i nabrao obrve, tako da su obrazovale jednu pravu, oštru liniju.

— Poteži, lupežu! — zaurlao je.

Mladić iz Nogalesa, koji se već bio upola okrenuo, načini nagli pokret telom i istog trenutka mu u levici zagrme teški revolver.

Longran je poleteo do ulaznih vrata, kao udaren konjskim kopitom. Tu se zaustavio i lagano kliznuo na levo koleno, a onda se sručio na tle.

Torp odmeri dvojicu ljudi na stepenicama, a onda se obrati mladiću na recepciji.

— Hej, daj mi konačno ključ, mali, inače će ovde biti gužve.

Mladić mu drhtavom rukom pruži ključ od sobe broj pet. Torp se pope uz stepenice i ode u svoju sobu.

Džerom Ričmond i Irvin Norman potrčaše niz stepenice i nagnuše se nad pogođenog Longrana. Norman posla mladića sa recepcije da dovede doktora Gudfeloua.

Lekar je došao odmah i lakonski zaključio.

— Ovome više neće biti potreban revolver.

— Da li je mrtav? — promuca Norman i nervozno obrisa čelo.

Doktor odmahnu glavom.

— Mrtav? Ne, ali više neće moći da puca. To jest, morao bi dosta dugo da se uči da se koristi levicom. Metak mu je smrskao desni lakat.

— Je li to tako opasno? — upita Norman.

— Opasno ne, ali je užasno. Znam jednog momka, koga su dva zrna olova iz sačmarice pogodila u lakat. Još nikada nisam sreo čoveka, koji je toliko urlao od bola i toliko patio. Čekajte samo dok Longran dođe svesti...

Ranjenik je ubrzo došao k svesti. Odmah je ispustio takav užasan, prodoran krik, od koga se ljudima krv ledila u žilama. Taj životinjski krik dopro je i do najudaljenijeg kutka hotela. Medž, devojci u kuhinji i peonu u štali, zastao je dah od njega. Vlasnik hotela se trgao iz sna, a svi ostali gosti se ukočili od užasa. Samo je jedan gost držao oči zatvorene i ruke iza glave. Džim Torp.

Niko nije došao da ga pozove na odgovornost. Ko bi se i usudio? Osim toga, zar je postupio nefer? Zar ga Longran nije izazvao? Uostalom, bilo je i svedoka i to trojica.

Torp je odlučio da ovaj poslednji trijumf oseti malo izbliza. Izašao je iz sobe i lagano, vukući noge kroz hodnik, stigao do gornje stepenice.

Dole u predvorju se u međuvremenu skupilo nekoliko ljudi, koji-

ma je mladić sa recepcije pričao do detalja šta se dogodilo.

Već odavno se nije, izuzev Ajka Klantona i njegovih momaka, neko usudio da u Tombstonu tako postupi.

Žamor je zamro onog trenutka kada se Torp pojavio na stepenicama.

Lagano, beskrajno lagano, silazio je niz stepenice. Osećao se duboko ponosnim. Znači, bio je neko za stanovnike Tombstona!

Jedan od prisutnih mu pođe u susret.

— Helo, mister...

— Torp, Džim Torp — reče razbojnik, jedva pokrećući usne.

Čovek, koji ga je oslovio, bio je Septon Olvej. Imao je u Frimont ulici obućarsku radionicu i rado se pravio važan.

— Znate li koga ste to udesili, mister Torp? — upitao je uz servilan osmeh.

— Ne, ali se mogu kladiti da ćete mi to sada reći.

— Tačno, sasvim tačno — reče obućar udvorno. — To je Harold Longran, jedan gnusni lupež. Žalosno je da se takvi tipovi ne isteruju iz grada.

— Dok je Virgil Erp bio ovde, takav šljam nije smeo ni da priviri u grad — rekao je čovek, koji je stajao pored vrata.

Olvej se nasmeši pritvorno.

— Pa, ne treba preterivati. Virgil Erp nema dovoljno ruku i očiju da vidi i otera sve bandite, koji se muvaju ovde, po Tombstonu.

Čovek s vrata stupi bliže.

— Ni reč više protiv Virgila Erpa, šusteru!

Ovaj prosikta.

— Šta vam je, čoveče? Valjda mogu da kažem svoje mišljenje!

— Možda bi se Džoni Behan mogao malo pobrinuti o tim stvarima — reče berberin Hatavej. — Zašto ga uopšte imamo?

Jedva primetan osmeh zaigra na usnama razbojnika, a onda mu se u magnovenju u rukama nađoše oba revolvera.

— Napolje, svi!

Ljudi su stajali kao okamenjeni.

— Napolje, hoću da imam mir, kad ručam.

Na to se ljudi, jedan po jedan, povukoše, ne čekajući da im grubi stranac to još jednom kaže.

Torp je vratio koltove u futrole i obratio se mladiću na recepciji:

— Naruči za mene jedan stek, mališa. Ali stek, a ne komad kobasice, jesi li razumeo! Šest jaja i malo zeleniša uz to, kako pripada.

Zatim se uputio u restoran i seo za sto kraj prozora.

Dva starija čoveka, koja su se zatekla u restoranu i posmatrala šta se u predvorju događa, ustadoše i uputiše se izlazu.

— Da, gubite se, uštogljenci! Samo mi kvarite apetit.

Dva gosta su gotovo već stigla do vrata, kad ih Torpov uzvik: Stoj! prikova u mestu.

Bil Hartman, mladić sa recepcije, koji je već stigao do kuhinje, zastade.

— Ti možeš da ideš dalje — reče mu bandit.

Bil ostade da stoji u mestu.

Torp skoči kao izbačen oprugom, razvuče usta i žmirnu.

— Izgleda da si tvrd na ušima, malecki.

Bil obori glavu, okrete se i uđe u kuhinju.

Torp tada zaustavi pogled na pogrbljenim leđima dvojice starijih ljudi i viknu:

— Hajde, gubite se!

Nikada još nisu tako brzo napustili hotel, u kome su u ovo doba običavali da odigraju partiju karata uz čašu nemačkog piva.

Torp skide sa zida novine: „Tombstonski epitaf".

Džon Klam, izdavač, od pre izvesnog vremena i predsednik opštine u Tombstonu, napravio je nešto od tog lista. Bilo je ljudi, koji su naručivali ove novine i to čak u Njujork, San Francisko, Santa Fe i daleki Dodž Siti.

Na kuhinjskim vratima se pojavio Bil i prekorno pogledao stranca.

— Nalazite li da je bilo potrebno da tako postupite sa onom dvojicom starih ljudi, mister Torp?

Čovek iz Nogalesa ustade i lagano pođe prema kuhinjskim vratima.

— Šta si rekao, malecki? — upitao je tonom, koji je trebalo da upozori Bila.

Uprkos tome, ovaj je uzvratio prkosno.

— Da, mister Torp. Pitao sam da li je bilo potrebno da tako maltretirate dvojicu starih ljudi.

Sasvim tiho, tako da je samo Bil mogao da čuje, upitao je otpadnik od zakona:

— Zar ne nalaziš da je to samo moja stvar, malecki?

— Ne, mister Torp. I još nešto: ja za vas nisam mali. Ja se zovem Hartman. Bil Hartman.

Neshvatljivo brzo došla su dva udarca i pogodila mladića. Jedan u bradu, a drugi u pleksus.

Bil se zanese i pade. Pao je kraj kuhinjskih vrata.

— Moje ime je Torp, Džim Torp — reče bandit žustro, zatim podiže mladića, gurnu nogom kuhinjska vrata i uvuče ga, držeći ga za jaku.

Tri žene, koje su se zatekle u kuhinji, sa vriskom istrčaše u dvorište. Torp dohvati sud sa vodom i sasu ga mladiću na glavu. Bil je brzo došao svesti. Stajao je četvoronoške i otresao glavom kao pokislo pseto.

Kada je skrenuo pogled na desno, ugledao je strančevu čizmu pored sebe. Odmah se setio svega što se desilo. U to se začuo Torpov glas:

— Ustaj, malecki, i dovedi žene natrag. Nisam baš raspoložen da dugo čekam na jelo.

Mladić se uspravi, pridržavajući se za kuhinjski sto i ode, zanoseći se, u dvorište.

U međuvremenu su se u restoranu okupili stolar Džesi Kogan, bravar Džoe Remsi i pomoćnik kovača Entoni Rover. Kada se Torp pojavio na kuhinjskim vratima, ova trojica su stajala namrštenih lica na ulazu.

Bandit je mirno prišao svom stolu kraj prozora, ne obraćajući pažnju na njih.

— Slušajte, Torp — javio se Rover. — Treba da govorimo sa vama.

Čovek iz Nogalesa je uzeo novine i pretvarao se da nije čuo reči pomoćnika kovača.

U to uzviknu Džesi Kogan:

— Torp, ne pravite se gluvi! Treba da govorimo sa vama!

Tek tada razbojnik malo spusti novine i pogleda suženih očiju svu trojicu.

— Šta vi hoćete? — gotovo je zarežao.

Kogan i Rover brzo izmenjaše poglede, a onda Remsi reče:

— Mi smo došli da vam kažemo, mister, da treba da se izgubite.

Džim Torp lagano spusti novine na sto, a onda se maši za džep i izvadi pribor za pušenje. Mrtav hladan počeo je da zavija cigaretu.

To je za ovu trojicu bilo suviše. Ljutito su se ustremili na stranca.

Rover tresnu pesnicom o sto.

— Mi smo vam rekli, mister, da treba da se izgubite. Nama nasilnici u Tombstonu nisu potrebni.

Torp je, i dalje hladan, zavijao cigaretu sve dok Kogan nije gnevno procedio kroz zube.

— To što ste sa Longranom učinili, to je prava svinjarija. Vi ste mu smrskali lakat. Žene su istrčale vrišteći iz kuhinje, zbog toga što ste pretukli hotelskog službenika. To su postupci, koje mi u Tombstonu ne trpimo. No, bez obzira na to, moramo vas upozoriti: ovde ima jedna gomila ljudi, koja ništa drugo ne radi, nego čeka na momke kao što ste vi. Nismo ni malo raspoloženi da ovde u gradu opet počnu pucnjave.

Torp stavi uvijenu cigaretu među zube i kresnu palidrvce o sto.

— Bil!

Podbula lica i zakrvavljenih očiju, mladić se pojavi na vratima kuhinje.

Ne podižući pogled sa trojice, Džim Torp naredi:

— Donesi mi jedno pivo, Bil, ali brzo!

Pivo je stiglo i Džim Torp ispi pola čaše u jednom gutljaju. Zatim rukavom obrisa penu sa usta i nastavi da puši.

Trojica građana Tombstona su kiptela od gneva. Kogan skide šešir i tresnu ga o zemlju.

— Prokletstvo! Šta vi uopšte uobražavate, čoveče? Ako se ovog časa ne izgubite...

Torp dohvati čašu i razbi je o zid. Ustao je. U očima mu je sevala divlja vatra.

— Gubite se odavde! — rekao je preteći tiho.

— Ti se gubi! — zaurla kovač i ustremi se na njega.

Torp munjevito podiže desnu ruku, a u levoj mu se istog trenutka stvorio kolt.

Remsi i Rover nisu na to obraćali pažnju, niti su primetili da je izvukao oružje. Rover formalno natrča na cev revolvera i ukoči se. Remsi je hteo da dohvati stranca za ramena, kad ga ovaj udari vrhom čizme u stomak.

Kipeći od besa Džesi Kogan poteže revolver iz futrole. Remsi je sledio njegov primer. U to se strančev kolt oglasi dva puta. Remsi i Kogan kriknuše. Razbojnik sasvim mirno napuni ispražnjene čaure, dohvati Remsija i Rovera i izbaci ih na trem.

Nekoliko sekundi kasnije, radoznalci okupljeni na ulici, mogli su da vide kako i Džesi Kogan proleće kroz vrata napolje.

Džim Torp se vrati na svoje mesto i doviknu:

— Bil!

Mladić se pojavi na kuhinjskim vratima.

— Još jedno pivo!

—o—

Čovek, koji je odseo u „Monopol" hotelu kao vođa bande od bar trideset članova, uzbudio je ceo grad.

Gospođa Benkroft kršila je ruke.

— Treba zvati mister Erpa. Gde je mister Erp?

— Dosta, stara — rekao je dugonja, koji je sedeo na prečki za vezivanje konja i mlatarao po vazduhu svojim beskrajno dugim nogama. — Virgil je u Santa Fe.

Gospođa Benkroft podiže svoj suncobran i pripreti dugonji.

— Šta vam pada na pamet, da tako sa mnom razgovarate? Mister Fliper, upamtite, ja nisam jedan od vaših kauboja.

— U redu, madam. Virgil nije ovde. On je u Santa Fe. Možda ne bi bilo loše da se potrudite i odete do šerifa.

Mali Hal Evergan, koji se tu zatekao, reče:

— Šerif nije u svojoj kancelariji. Čuo sam u susednoj radnji da je otišao kod Neli Kešmen. Međutim, Neli Kešmen nema tamo. Upravo dolazim od nje.

Dugonja Fliper se nasmeja prezrivo.

— To sam ja znao i da mi ne kažeš, Hal. Prihvatam opkladu u zlatan dolar da je nigde ne možeš naći, ni u najmračnijem kutu.

— Šta to treba da znači? — umeša se jednooki Džoni Palton u razgovor.

— Šta se goniča krava tiču takve stvari? Oni treba da se brinu o svojoj stoci. Mi ne volimo da se naš šerif ogovara. Džoni Behan je u redu. Jel' tako, ljudi?

Odgovor na ovo pitanje bio je, brz i potvrdan, ali ne naročito ubedljiv.

U to se iznenada otvoriše pomična vrata na hotelu. Ovog puta je kroz njih proleteo Bil Hartman i zaustavio se tek na sredini ulice. Odmah je ustao, obrisao prašinu sa svog izgrebanog lica i izvukao nož iz čizme.

U to podskoči dugonja Fliper i uhvati ga za mišicu.

— Jesi li poludeo, Bili? Pa taj čovek će napraviti iverke od tebe! Ako se on ne boji tri revolvera, onda sigurno neće ni trepnuti na tvoj nož.

Lari Anderson, koji se tu zatekao, reče značajnim glasom:

— To moramo drugačije izvesti, ljudi. Sasvim drugačije.

Odmah je skočio na stepenice i značajnim gestom pokazao prema susednom baru.

— Nema nikakvog smisla slati naše momke da se bore sa njim. To moraju drugi da urade. Preko, kod Boba Hača, sedi Majk Everet.

Mesecima je skitnica Majk Everet iz Nju Orleansa pokušavao da ovde u gradu nešto postane. Međutim, stanovnici Tombstona nisu voleli skitnice, a Virgil Erp nije baš rado gledao mladića, koji se opijao do besvesti i skitao po gradu.

Zbog toga se Everet najviše zadržavao u Kineskoj četvrti u južnom delu grada, ili, kad Virgil Erp nije bio u gradu, u četvrti u kojoj su stanovali rudari. Sada, pošto je vazduh bio „čist", mogao je da dolazi

i u centar grada. Nikada za građane Tombstona nije predstavljao ništa. Bio je obična skitnica.

No, zar se nije uvek razmetao da je izvanredan strelac, prvoklasan revolveraš. Teško da se u gradu mogao naći čovek, koji nije već čuo priču o njegovom streljačkom uspehu na reci Delavar, o tri uzastopna pogotka u crnu tačku.

Nije prošlo ni dva minuta, kada se četiri čoveka uputiše u Hačov salun.

Skitnica razrogači oči kada je čuo o čemu se radi.

— Jedan ubojica? — upitao je Everet, pa onda dodao: — Sklanjajte se, ljudi, to je posao za sina moje majke!

— To je Džim Torp. Je si li već čuo za njega? — upitao je jedan od prisutnih.

— Torp, ili ne Torp — razmetao se skitnica, koji je već bio na izlazu, očigledno već dobro podnapit.

Nije prošlo ni pet sekundi, kada se iz hotela zaoriše hici. Ljudima na ulici zastao je dah.

Zatim se začuše koraci i jedna krvava ruka se maši za pomična vrata hotelskog ulaza.

Skitnica je beskrajno sporo izlazio iz hotela, stežući svoju okrvavljenu ruku na grudi i, očigledno istrežnjen, posmatrao okupljene ljude. Onda je spustio pogled, oborio glavu i ne rekavši ništa, uputio se prema kineskoj četvrti.

Okupljeni ljudi se međusobno pogledaše.

— No, vi junaci? — trgao ih je glas Kejt Fišer. — Opet ste natrčali na tvrd orah? Šta se to tamo unutra dešava? Kakva vam opasnost preti odande?

Debeli Džoni Parker se jedini usudio da odgovori lepotici:

— To je neki ubojica, mis Fišer. Već je do sada ranio nekoliko ljudi, a dvostruko toliko pretukao. Divlja u hotelu kao ludak.

Lepa Kejt Fišer imala je ideju. Pokazala je palcem preko ramena i rekla:

— Majk Everet je treća garnitura, džentlmeni. Ja znam boljeg čoveka za to. Preko, u „Kristal palasu", je Frenk Stilvel.

Ime ozloglašenog revolveraša, koji je pripadao bandi Klantonovih, građanima Tombstona nikada ranije nije tako prijatno zazvučalo kao sada.

Plava lepotica je stavila ruke na bokove i smejala se podrugljivo, pokazujući pri tom dva reda blistavih zuba.

— Ta stvar, naravno, staje novaca, gospodo. Ljudi, kakav je Frenk Stilvel, mogu se pokrenuti samo za novac. Na lepe reči mogao bi samo da se angažuje vaš maršal, a on je prilično daleko odavde.

— Morali bismo da potražimo šerifa — umešala se u razgovor gospođa Benkroft.

Dugonja Fliper se nasmeja grohotom, a na licu Kejt Fišer zaigra podrugljiv osmeh.

— Sakupite pedeset dolara — rekla je.

— Da?

— Sigurno!

— U svakom slučaju.

— Ali, ko će da dovede Frenkija? — raspitivao se jedan od prisutnih.

Frenki! Sasvim iznenada je ozloglašeni revolveraš i podmukli bacač noža Frenk Stilvel, postao za

građane Tombstona ni manje ni više nego Frenki!

— Ja ću govoriti s njim — odlučila je Kejt Fišer.

Stvar nije išla tako brzo i lako kao sa Majkom Everetom. Ipak, deset minuta kasnije lepa Kejt je izašla sa krivonogim razbojnikom na ulicu.

Kakav užasan protivnik za čoveka u „Grand" hotelu! Frenk Stilvel! Visok, mršav čovek, šiljasta nosa, žućkastih očiju i isturene brade.

Pošto je izmenjao nekoliko reči sa ljudima iz hotela, Stilvel se popeo na trem. U tom trenutku niko od okupljenih ne bi dao za život divljeg momka u hotelu ni probušeni cent.

Stilvel nipošto nije bio hrabar čovek. Zastao je ispred vrata, onda se izmakao levo i uzviknuo:

— Torp, izlazi napolje!

Onda se sagao, skinuo šešir s glave i bacio ga u predvorje, u pravcu recepcije.

Džim Torp je odmah pucao. I Frenk Stilvel se odmah posle trika sa šeširom, bacio na tle uz sama pokretna vrata i pucao. Čovek iz Nogalesa je pogodio Stilvela i ostavio mu krvav trag na desnom obrazu. Pogođeni se odmah povuče u zaklon.

Na ulici je vladala napregnuta tišina. Starosedeoci u Tombstonu bili su užasnuti. No, najgore se tek spremalo. Džim Torp, koji je za vrlo kratko vreme uneo pometnju u prvu garnituru lokalnih bandita, do tog trenutka nizao je uspeh za uspehom. No, ovaj vreli dan ni izdaleka nije bio okončan. Sa zapada su upravo u grad ulazila dva jahača. Sam đavo zna kako su baš u ovom trenutku naišli. Bili su to Fin i Bil Klanton, dva mlada brata vođe bande Ajka Klantona.

Kada je Fin čuo pucnje, zaustavio je konja i napregnuto osluškivao. Njegov sedamnaestogodišnji neobuzdani brat Bil obode konja i potera ga prema ulici Alen. Naišao je baš u trenutku kada je Frenk Stilvel, lica umrljanog krvlju, stajao priljubljen uz zid hotela, kraj ulaza.

Iako veoma mlad, odmah je shvatio šta se dešava. Situacija mu je bila jasna. Munjevito je kliznuo s konja i u jednom skoku se našao kraj Stilvela.

— Ko je unutra? Maršal?

Stilvel odmahnu glavom.

— Ne, jedan stranac. Zove se Torp. Velim ti, taj momak puca kao Dok Holidej.

Izgovorivši to, za trenutak ni Stilvel nije bio svestan kakva je to krupna ocena.

Kakav trenutak! Kakav dan! Gotovo jednim jedinim potezom je mali otpadnik od zakona iz Nogalesa osvojio vreli, opasni, divlji Tombston.

Napregnutu tišinu prekinuo je zvonki, mladićev glas:

— Izlazi napolje, Torp, hoću da govorim sa tobom!

— Ko to hoće da govori sa mnom? Zar ti nemaš imena, čoveče? Odgovori!

Imao je ime, i te kakvo!

— Zovem se Klanton.

Džim Torp se trže. Nesvesno se uhvatio rukom za usta. Klanton? Već samo ime ga je uzbudilo.

— Bil Klanton, ako hoćeš precizno. Ako ne izađeš napolje, Torp, ja ću doći po tebe unutra.

— Da, da, samo uđi unutra — odgovori razbojnik žustro.

U međuvremenu je Fin stigao do grupe ljudi.

Pošto je još uvek bio u sedlu, mogao je preko njihovih glava da posmatra šta se dešava. Video je upravo kako njegov brat kreće prema ulazu u hotel.

— Bil!

Najmlađi Klanton okrete glavu. Video je revolver u ruci svoga starijeg brata. Cev je bila upravljena tačno na njega.

— Bil, odmah dolazi ovamo! Ti dobro znaš da nas Ajk čeka na Vest Pointu.

Najmlađi Klanton, koji je više od svega na svetu želeo da bude veliki Klanton, steže pesnice i lupi čizmom o trem.

— Zašto moram i ja da idem, Fin? Odjaši sam. Dovoljno sam odrastao da znam šta činim.

— Kažem ti...

— Nemaš šta da mi kažeš — preseče ga Bil u pola reči.

— U redu, onda će Ajk govoriti sa tobom.

Ajk! Ova reč kao da je imala magično dejstvo na najmlađeg Klantona. Uskoro su oba brata odjahala dalje.

Fin, koji nije bio naročito hrabar, iz čistog straha od Ajka Klantona sprečio je neobuzdanog Bila da ne uleti u gužvu.

Vreme je prolazilo, a sa njime i gnev najvećeg broja okupljenih ljudi pred hotelom. Možda se više ništa ne bi ni dogodilo, da nije naišao mlađi od braće Mek Loveri.

Poznata braća bila su telohranitelji Ajka Klantona. Dok je stariji Frenk bio hladnokrvniji i promišljeniji i veliki račundžija, mlađi — Tom je neverovatno po temperamentu ličio na najmlađeg Klantona.

Tom je bio razmetljiv, uživao je o tome da govori, svuda se gurao u prvi plan i veoma često zapodevao kavge. Činio je sve da bi ga smatrali opasnim strelcem i još opasnijim ubojicom. Zazirao je samo od dva čoveka na svetu, a to su bili Ajk Klanton i njegov brat Frenk. Tom se progura kroz okupljenu gomilu ljudi i obavesti se o situaciji. Konačno, bio je tip neverovatno sličan Džimu Torpu, samo što je od njega imao daleko više iskustva, bolje veze i uticajnije prijatelje. Doteran kao i uvek, stajao je malo raskoračen, palčeva zadenutih za opasač i propinjao se na vrhove prstiju. Lice mu je bilo potpuno zaklonjeno senkom ogromnog stetson šešira.

— Hoćeš li možda unutra? — upitao ga je Džoe O' Kif, sarač.

— Zar izgledam tako? Zar sam ja možda Frenk Stilvel? Ne, dragi moj, sa takvim ljudima se igra drugačija igra.

Odvojio se od grupe i krupnim koracima pošao na trem, a zatim se sagnuo i tako pogrbljen prišunjao do jednog prozora. Onda je munjevito izvukao revolver, razbio okno i ispalio tri metka jedan za drugim u predvorje. Sve to propratio je zvonkim nezadrživim smehom.

— Hej, Torp, ne uzmi za zlo. To je bio pozdrav od Toma Mek Loverija. Ne dozvoli da te uznemiravaju, momče. Drži ovaj šljam napolju na kratkom lancu, momče, ha, ha, ha!

Vratio je revolver u opasač, prišao ivici trema i podbočio se. Izne-

nađenoj gomili podrugljivo je pokazao dva reda požutelih zuba.

— Niste se nadali ovom kolaču, gospodo? Šteta što maršal nije ovde. Šta se bunite? Ovaj mladić je bar uneo neku promenu u ovaj dosadni, učmali grad.

Tom Mek Loveri je u stilu velikog Ajka Klantona stavio u zube dugačku virdžinija cigaru i uputio se prema „Kristal palasu" laganim koracima.

Džim Torp je još jednom trijumfovao. Sedeo je u svom utvrđenju, dok su građani Tombstona drhtali od straha. Frenka Stilvela je revolverom žigosao, zatim razgovarao sa jednim Klantonom, a sada još sa Tomom Mek Loverijem!

Ljudi su se zgledali bespomoćno.

— Čemu sve to? — pitao je sedokosi Džems Dankan. — Zar nam je potrebno da se oslobađamo ubojica uz pomoć čoveka, kao što je Tom Mek Loveri. To ćemo sami učiniti. Ući ćemo unutra i izvući ga. A onda ćemo batinama da ga isteramo iz grada. Zar nije dovoljno što nam je banka opljačkana? Napred, ljudi! Ko će unutra? Ko će sa mnom?

Šest ponosnih građana sakupilo je snage i pošlo sa Dankanom.

— Torp, dolazimo po tebe! — doviknuo je Dankan još spolja.

Odlomljena noga od stolice pogodi starog u glavu. Drugi od šestorice hrabrih bio je pogođen istim oružjem. Ostali su bili oterani revolverskim mecima, koji su im zviždali oko glava.

Bilo je oko jedan sat u podne.

Čovek, koji je upravo ujahao u grad sa severoistoka, bio je visok i plećat. Imao je ozbiljno, lepo lice, preplanulo od sunca i vetra. Dva tamno plava, bistra oka gledala su ispod oboda crnog šešira. Nosio je svetlo sivu košulju i crni kaput. Na obe strane opasača od bivolje kože svetlucale su drške dva velika revolvera kalibra četrdeset pet. Ko bi malo bolje obratio pažnju na jahačevo oružje, morao bi da primeti da kolt u levoj futroli ima izuzetno dugu cev — bantlajn specijal. Oružje, koje je nosio veoma mali broj ljudi na Divljem zapadu. Bio je to maršal iz Dodž Sitija, Vajat Erp. Od kako je Ajk Klanton ustrelio njegovog divnog rođana nedaleko od meksičke granice, jahao je crnog ždrepca.

Vajat je jahao kroz Frimont ulicu i skrenuo u Četvrtu. Zaustavio se ispred „Kineskog bara", a onda vezao vranca za prečku.

Otresao je šeširom prašinu sa odela, stupio na trem, prošao bar i stao na vrata kuće do lokala, u kome je Džon Holden držao salon za ulepšavanje.

— Helo, Džoni! — pozdravi ga maršal, bacajući šešir na čiviluk. Sručio se u stolicu i rekao kratko:

— Skidaj bradu!

Berberin je upravo oštrio brijač o kožni remen. Čuvši maršalov glas, presekao je oštrim sečivom debeli kožni remen.

— Gospode, Vajat Erp!

— Da, Džoni, a sad počni i gledaj da zaradiš večeru.

Berberin mu pritrča i steže ruku.

— Maršale, mister Erp! Gospode bože! Došli ste kao pozvani. Jeste li videli onu gomilu ljudi na ulici?

Vajat energično odmahnu glavom. Pri tom je bilo isključeno da nije

video veliku gomilu građana pred hotelom.

— Ali, molim vas, maršale, tamo preko je pravi pakao...

— Aha — reče maršal ravnodušno, zabacivši glavu. — Ovog puta uzmi dobar sapun, Džoni. Nemoj mi mazati lice onim stajskim đubretom, kao prošli put.

— Ali, mister Erp, kako možete da sedite ovde i brijete se, kada u gradu vlada užas? — Mali berberin je kršio ruke. — Jutros je opljačkana banka, a sada predstava sa onim momkom preko. Prvo je udesio Majka Evereta, a onda se usudio da metkom pokvari Stilvelu bradu.

— Pa šta? — reče maršal mirno, nameštajući se udobnije. — Trebalo je da mu ustreli obe ruke. Tada bi nekoliko ljudi živelo duže dvadeset ili trideset godina.

Berberin je zastao i mahao brijačem kroz vazduh.

— Ali on je jedan užasan čovek, maršale! Udara kao konj, a puca kao Bili Kid.

— Hoću li ja biti obrijan, ili neću?

Holden poče da sapunja maršala, odmahujući glavom i gunđajući.

Niko u Tombstonu nije primetio maršalov dolazak. Bili su suviše zabavljeni Džimom Torpom.

Pol Braun stolar bolešljivog izgleda, mahao je pesnicom.

— Ljudi, stvar mora drugačije da se odvija. Napašćemo hotel i olovom. Usijanim olovom.

— Da!

— Pol je u pravu!

— Izbušimo ga kao sito!

Bio je to signal, koji nije trebalo dva puta ponavljati. Istog časa počeli su revolveri da bljuju vatru. Usijano olovo se zabijalo u drveni zid hotela.

— Prestanite! — vikao je sedokosi Bili Hajden. — Prestanite, uništićete mi celu fasadu. Prestanite!

— Neka momak izađe napolje!

— Nećemo dozvoliti da nas taj lupež vuče za nos!

Ponovo odjeknuše pucnji. Meci su se zarivali u zid. Nekoliko prozorskih okana je razbijeno.

Džim Torp je odgovorio vatrom.

Stolar Braun, koji je negde na brzinu ispraznio koju čašicu i tako skupio hrabrost, skoči sa revolverom u ruci na trem. Kada ga je metak pogodio, okrenuo se oko sopstvene ose, pre nego što je pao. Ulicom se razlegoše povici besa i negodovanja.

Džim Torp, koji je klečao pored prozora, ispalio je metak na ulicu. Trebalo je to da bude hitac, koji opominje, ali je slučajno pogodio stolara.

— Slušajte samo ovo, maršale — govorio je berberin. — Makar pogledajte šta se dešava, ako ste već toliko bez srca, pa nećete da se umešate!

— Aha, odatle duva vetar!

Tada metak razbi izlog na berberskoj radnji. Holdenu od straha ispade brijač iz ruke.

— Nastavite da me brijete — reče maršal nemarno.

Berberin ga je gledao kao da je utvara.

— Do sto vražjih vragova! Kakve vi to nerve imate?

— Sad, pošto si me nasapunao, moraš me i obrijati.

Na ulici ponovo odjeknuše pucnji. Jedan metak razbi lampu, ko-

ja se nalazila nedaleko od Vajatove glave.

Maršal odgurnu berberina, obrisa peškirom sapunicu s lica i izađe na vrata.

— Prokletstvo! Šta se ovde dešava? Zar se u ovom razbojničkom gnezdu čovek ne može na miru da obrije?

Hteo je da se vrati natrag u berbernicu, kad iznenada spazi pred sobom Frenka Mek Loverija. Razbojnika je pucnjava izmamila na ulicu. Zabavljao se, posmatrajući gužvu, ali sa bezbednog rastojanja. Kada je iznenada čuo maršalov glas, naglo se okrenuo.

— Hej, koga to vidim ovde? — rekao je glasno, da prikrije strah. — E, ovo je nešto baš za vas.

Vajat Erp odmeri bandita od glave do pete, pa se uputi natrag u berbernicu, kada Džim Torp opali još jedan metak. Zrno se zarilo kraj Erpa u okvir vrata.

Na to čovek iz Misurija baci iscerenom Mek Loveriju peškir u lice i pređe ulicu oštrim, dugim koracima, zveckajući mamuzama.

Građani, veoma iznenađeni maršalovom iznenadnom pojavom, piljili su u njega kao u priviđenje i obrazovali mu špalir.

Maršal je išao pravo prema hotelskom ulazu. Gurnuo je desnom rukom krila pomičnih vrata i ušao u predvorje. Sa strane, uz prozor, stajao je Džim Torp. Visok, bled i opasan. Držao je revolvere u obema rukama. Čovek iz Misurija ga ispitivački odmeri.

— Spusti oružje, momče — rekao je mirno.

Između Torpovih obrva usekla se duboka bora.

— Neću nikom dozvoliti da tako sa mnom razgovara.

— A ja te neću pitati za dopuštenje, momče — reče maršal i pođe prema banditu.

Na ulici je vladala tišina kao u crkvi. Ljudi su zaustavili dah i osluškivali. Sekunde su prolazile.

Onda u hotelu odjeknu pucanj.

Ljudi su se tako trgli, kao da je svako od njih bio pogođen.

— Gospode bože — cvilela je gospođa Benkroft — taj lupež nije valjda maršala...

Na ulicu je dopro tresak, a onda je ponovo zavladala tišina. Odmah zatim se čuo neobičan šum. Kao da neko vuče težak predmet po podu.

Vrata na hotelu su se otvorila i na njima se pojavi Vajat Erp. Držao je stranca za jaku i vukao ga preko trema. Nije čak podigao pogled na okupljenu, nemu gomilu. Skrenuo je niz ulicu i čizmom otvorio vrata obližnje kuće.

Bila je to kancelarija Džonija Behana, šerifa u Tombstonu.

Okupljena gomila, koja je zapanjeno i nemo posmatrala događaj, sada kao da je oživela. Svi su potrčali na trem šerifske kancelarije.

— Behan nije ovde — uzviknu debeli Federson.

— Već smo ga tražili!

Vajat, koji je još uvek držao beživotno telo čoveka iz Nogalesa, poče snažno pesnicom da dobuje u vrata bočne prostorije.

— Behan!

— Verujte nam, maršale, mister Behan zaista nije tu.

Vajat pusti Torpa, vrati se nekoliko koraka natrag i ustremi ramenom o vrata. Teška vrata popustiše.

Svi koji su stajali u kancelariji,

videli su isto što i čovek iz Misurija.

Šerif je mirno ležao na svojoj postelji i tobož čvrsto spavao.

— Behan!

Šerif se lagano okrete. Nije spavao. To se odmah moglo primetiti. Konačno, niko živ ne bi mogao da spava u takvoj gužvi.

— Da, šta se desilo? — pitao je, tobož sanjivo. — Zar čovek ne može na miru da se odmori posle ručka?

— Evo, Džoni Behane — prekide ga maršal grubo. — Doveo sam vam čoveka, kome je očigledno bilo suviše dobro u sopstvenoj koži.

— Hej, pa to je onaj stranac! Već sam ga video. Jeste li ga možda ubili?

Umesto odgovara, Vajat se okrete, skide ključ od ćelije sa zida i ugura razbojnika unutra.

Džim Torp se osvestio. Ošamućen, tresao je glavom i razrogačenih očiju gledao Vajata Erpa.

— Hej — skočio je i prišao rešetkama. — Ti si me, ti si me onesvestio ti, prokleti lupežu!

— Zaveži, banditu! — odbrusi mu maršal, pa se obrati šerifu: — Vi sad možete da nastavite da spavate.

Zatim je napustio kancelariju. Ljudi, okupljeni na vratima, izmakoše se u stranu, da mu naprave prolaz.

Maršal pređe ulicu i uđe kod berberina, koji je podskakivao oko njega.

— Sada se nadam da ću konačno biti obrijan — rekao je čovek iz Misurija i sručio se u stolicu.

Veličanstvena akcija Džima Torpa izgleda da se okončala. Naleteo je na granit i nije imao šanse. Još uvek ošamućen, sedeo je na zatvorskoj postelji i piljio u pod.

Preko, u otvoru razvaljenih vrata sporedne prostorije, stajalo je kukavno biće, Džoni Behan, šerif Tombstona.

Zbog čega je izgledao tako bedno?

Imao je prilično lepo lice, uspravan stas i uopšte fizički izgledao sasvim dobro. Zbog čega je onda govorio tako tiho i isprekidano? Zašto ostavlja tako nesiguran utisak?

Kada je Džoni Behan došao u grad, izgledalo je da je veoma bistar i spretan momak. Navodno je u Tuskarori, gde je ranije živeo, važio za dobrog strelca. Međutim, ništa od toga se nije dokazalo. Bio je to bezbojan čovek, za koga se zaista nije znalo šta u stvari želi, ili hoće. Izgleda da mu je bilo stalo samo da zadrži zvezdu, koju uopšte nije umeo da ceni. Nikome nije bilo jasno zbog čega se tako grčevito drži mesta, za koje nije imao nikakvih sposobnosti.

I sada, kao da je stajao na vratima prostorije u kojoj mu nije bilo mesto. Lice mu je bilo bez izraza, kao i uvek, a ruke bespomoćno visile niz telo.

Džim Torp zinu od iznenađenja.

Hej, zar ono nije šerif! Šta taj radi ovde? Ah, da — malo se pribrao razbojnik. On je u zatvoru, gde ga je strpao nepoznati čovek. Šta je sa šerifom Behanom? Zašto stoji ovde kao pretučen pas?

Torp se, stenjući, diže i protrlja nadlanicom bradu, gde ga je pogodila maršalova pesnica i odmah poslala u carstvo snova.

— Šerife, šta se, u stvari, dogodilo?

Čovek na vratima nije podigao

pogled. Krajnje odsutan, piljio je u pod.

Najzad Džoni Behan podiže glavu. Međutim, nije pogledao prema ćeliji, nego u bisage, koje je maršal uneo zajedno sa onesvešćenim strancem. Ležale su na sred kancelarije, na podu. Smeđe, dupke pune bisage. Behan im priđe i naže se.

Torpa kao da je pogodio grom.

— Šerife!

— Šta hoćete? — upitao je Džoni Behan, konačno podigavši pogled prema strancu.

— Tražim svoja prava! — uzviknu Torp. — S kakvim pravom me je onaj momak onesvestio i ovde zatvorio? Zahtevam da me pustite na slobodu. Osim toga, tražim svoje vlasništvo natrag.

Behan je već prihvatio bisage za kajiševe.

Torp zaurla:

— Šerife! Znate li vi uopšte ko sam ja? Očigledno ne znate, inače se u protivnom ne bi usudili da dotaknete moje vlasništvo. Ali, reći ću vam nešto: moji prijatelji će se već obračunati sa vama. Kladim se da će već sutra biti u gradu. To su sve sami oštri momci, loše naravi i bez smisla za šalu.

Behan ga je pažljivo saslušao. Iz strančevih reči je zaključio da mu preti velika opasnost. Pomirljivo je obesio bisage o klin na zidu, a onda se uputio prema pisaćem stolu, zbunjeno popravljajući kravatu. Zastao je ispred stola, podbočio se levom rukom i kroz požutele zavese posmatrao ulicu.

— Vi, izgleda, ne znate ko je čovek, koji vas je ovamo doveo?

Ne, Džim Torp to nije znao. Uopšte nije mogao da se seti kako se stranac ustremio na njega i potegao revolver. I sve ostalo, što se posle toga dogodilo, izvetrilo mu je iz sećanja.

U svakom slučaju, taj čovek mora da ga je ranije pogodio pesnicom. Ili, ne, to nije bilo moguće. Setio se da je prvi potegao kolt. I to izvežbanim, hiljadu puta ponavljanim pokretom, koji ga je učinio nekoliko puta bržim od svih strelaca, koje je do sada sreo.

Džoni Behan ponovi tiho:

— Zar zaista ne znate ko je to bio?

— Ne!

— U redu, reći ću vam, ali ću vas ujedno zamoliti da što je pre moguće zaboravite da ste čuli to ime.

— Nemojte toliko uvijati, šerife! Ko bi mogao da bude taj momak? Revolveraš, brz i oštar ubojica.

Behan naglo okrete glavu. Bio je to prvi življi pokret, koji je Džim Torp zapazio.

— Jeste li pucali na njega?

— Da, to jest, potegao sam i... — razbojnik protrlja čelo. — Prokletstvo! Taj momak mora da je izuzetno brz!

— Koliko brz? — upitao je Behan i u njegovim očima, tako ugašenim, kao da je sevnula iskra.

Torp je bio u neprilici.

— Da, kad malo bolje razmislim, taj čovek mora da je paklено brzo potegao oružje. Jer, kada sam ja izvukao svoj revolver, njegove ruke su još visile niz telo. Da, da, sada se tačno sećam. Već sam otkočio kolt, kada je sa njegovog bedra sevnulo. Metak mi je izbio revolver iz ruke.

— I...? Dalje? — ispitavao je Behan. I glas kao da mu je iznenada živnuo.

— Šta dalje? Morao sam se boriti pesnicama.

— Zar vi ne nosite dva revolvera?

Torp se ujede za usnu.

— Da, zašto da ne priznam. Ja, u stvari, ne pucam obema rukama brzo i vešto, ali sam zato levicom odličan.

Behan prezrivo razvuče usne.

— Šta hoćete vi? — branio se čovek iz Nogalesa. — Onaj lupež je pucao tako brzo, da sam bio prinuđen da se borim pesnicama. Njegova velika pucaljka na levom bedru, bljesnula je pre nego što sam uspeo da nanišanim. — Torp se iznenada lupi šakom po čelu. — Hej, pa taj čovek mora da je izuzetan strelac — prva garnitura. Ko li bi mogao biti tako brz? Recite konačno, to je bio Dok Holidej, zar ne?

Behan odmahnu glavom.

— Ne, mogu da vas umirim. Nije bio Holidej. U protivnom sada najverovatnije ne biste imali prilike da o njemu razmišljate, ni govorite.

Kako se samo umeo da izražava taj Džoni Behan! Behanov pogled počivao je na zatvorenikovom licu.

— I onda, šta se onda dogodilo?

— To sam vam već ispričao — uzvrati Torp mrzovoljno.

Šerif je udarao prstom o sto.

Time je hteo da deluje zapovednički. Međutim, daleko više je podsećao na zbunjenog učitelja, koji pokušava da smiri učenike.

— Moram tačno da znam!

Krupni Torp nastavi kroz zube.

— Ni ja se ne sećam baš tačno. On me je onesvestio. Uostalom, da nije toga bilo, verovatno ne bih sedeo u ovoj rupi. Ostavite me na miru. I sami znate šta se dogodilo. Strpajte tog momka i kraj.

Šerif obiđe pisaći sto i stade pred ćeliju. Ostao je udaljen od rešetaka, tako da ga zatvorenik ne bi mogao dočepati ispruženom rukom.

— Morate mi ceo događaj tačno ispričati, kažem vam.

— Šta tu ima da se priča — negodovao je čovek iz Nogalesa. — Nasrnuo sam na njega u nameri da ga udarim u pleksus levom pesnicom. Međutim, njega više nije bilo na istom mestu. Kao fantom našao se na drugom mestu, sa koga je uspeo sasvim vešto da me pogodi levom pesnicom. — Torp je trljao bradu. — Da, sada mi je već jasnije. Mora da je to bila njegova levica. Prokletstvo! Bio je to udarac kao kopitom, koji me je oborio s nogu.

Džoni Behan se okrete i lagano pođe prema prozoru. Ponovo je utonuo u svoja sanjarenja.

— Hej, šerife, šta se dogodilo? Zar nećete da sastavite izveštaj? Zbog čega me onda toliko ispitujete i hoćete da znate sve do sitnica? Zahtevam od vas da toga... kako se uopšte zove taj momak?

Džoni Behan se okrenuo. Pogled mu se prikovao za razbojnikovo lice kako ne bi propustio utisak, koji će njegov odgovor učiniti na zatvorenika.

— Vajat Erp.

Ove dve reči rekao je potpuno mirno. Samo su mu se nozdrve raširile.

Na zatvoreniku se jasno videla velika promena. Pustio je rešetke i

izmakao korak u nazad. Oči su mu bile razrogačene.

— Vajat Erp?!

— Da, Vajat Erp — rekao je Behan sa neprijatnom oštrinom u glasu. — Šta ste ono hteli da učinim sa njim, mister?

Džim Torp je još uvek stajao na istom mestu, u istom položaju. Sada mu je bilo jasno da nije osvojio Tombston, da je otišao suviše daleko... Kakva ludost, poverovati da može da zagospodari ovim gradom! No, zar nije sve dobro krenulo? Do trenutka, dok se on nije pojavio. Veliki Vajat Erp. U tom momentu u mračnoj duši Džima Torpa iz Nogalesa rodilo se ono što je već godinama postojalo u sitnoj duši Džona Behana: mržnja. Mržnja prema ljudima, kakav je Vajat Erp. Zahvaljujući budnom instinktu rođenog razbojnika, Torp je odmah osetio šta se dešava u glavi Džona Behana. Taj bezbojni, beznačajni mali šerif, mrzeo je velikog, jakog, čuvenog maršala Vajata Erpa. Tu mržnju je Torp hteo da iskoristi.

— Šerife — rekao je oprezno. — To što se dogodilo nije baš mnogo pohvalno po vas. Vajat Erp vas je napravio smešnim. On me je zatvorio. Kako bi bilo da me vi sad pustite?

Ovim naivnim pitanjem je čovek iz Nogalesa znatno potcenio šerifa iz Tombstona.

— Pa da time ispadnem još smešniji — odgovorio je Behan. — Nemojte mi samo govoriti gluposti, čoveče! Znam tačno šta treba da činim. Moram prvo da utvrdim šta imate na savesti. Konačno, ovde sam još uvek šerif...

— Zbog čega me je maršal ovamo doveo? — pokušavao je Torp sada nešto spretnije. — Kancelarija njegovog brata je na suprotnoj strani ulice. Uveren sam da Vajat ima ključ.

— Da, da, svakako ga ima.

— Dakle, zbog čega me nije tamo zaključao, nego doveo do vas?

Behan je osetio zamku. Odmahnuo je rukom i slagao.

— On vas je ovde doveo, jer mu je to bila dužnost. Vaš slučaj spada u moju...

— Ha, ha — nasmeja se Torp. — Nemojte mi govoriti koješta, Behan. Znate veoma dobro, kao i ja, zbog čega me je ovde doveo. Hteo je time da vas ismeje. To je, naravno, veoma podmuklo sa njegove strane. Posle tolikih napora, trebalo je da vas ostavi da se na miru odmorite.

Behan pocrvene od gneva.

— Vi ćete ostati u zatvoru, čoveče, a sad ću početi da sastavljam izveštaj.

Uzeo je mrastilo, pero i hartiju i odsečno upitao:

— Kako se zovete?

— Moje ime je Torp. Džim Torp. Ja sam kauboj i hteo sam ovde da potražim posao.

— Odakle dolazite?

— To je prilično daleko na zapadu. Iz Lediskaja. Sigurno ne znate to naselje. Nalazi se gotovo na granici Kalifornije. Tamo sam mogao da zaradim samo dvadeset i pet dolara mesečno, pa sam se uputio na istok. Čujem da ovde gonič može da zaradi trideset, pa i trideset pet dolara.

— Za dobrog čoveka bude i četrdeset — reče Behan.

— Četrdeset! Kakva brojka! Za

takvog bednog momka, kakav sam ja. A vi? Imate li možda vi više? Za sitne pare treba da čuvate zatvorenike, koje vam dovodi Vajat Erp...

Šerif izvuče revolver i spusti ga kraj sebe na sto.

— Ja nisam pristalica upotrebe sile, Torp, ali ako me budete na to prinudili, upotrebiću oružje.

— I sve to za četrdeset zelembaća — rugao se bandit.

Džoni Behan je bio zbunjen, poražen i gnevan istovremeno.

Džim Torp steže svojim snažnim šakama rešetke ćelije.

— Imam ideju kako se može popraviti čitava ta žalosna situacija. Da, vi to sad, naravno, ne shvatate. Za sada mogu samo da kažem, da znam jedno mesto u kome ima toliko zlata, da nas dvojica možemo za dugo vreme da budemo obezbeđeni.

Behan odmahnu rukom.

— Ostavite se tih gluposti, Torp. Ja nisam balavac. Da znate mesto na kome se može naći čak i pet dolara, sigurno biste ih odavno izvukli odande.

— To sam upravo i hteo, kada me je maršal onesvestio. Lupež jedan!

— Ja nisam idiot, Torp. Prestanite sa tim naklapanjem, moram da sastavim izveštaj.

— Tamo je čitavo bogatstvo! — Razbojnik je pokušao da ugura lice između rešetaka. — Čovek, koji mi je odao mesto, bio je na umoru. Imao je crvenu kožu i bio veoma star. Ječao je tražeći vodu i ja sam ga napojio. Onda mi je odao tajnu...

— Šta mislite, Torp, koliko puta sam slušao takve brbljarije?

— Tako, znači vi mi ne verujete?

Na šerifovom licu zaigrao je prezriv osmeh.

— Sada dosta priče. Dakle, vi ste iz... Torp? Nebesa, gde li sam već čuo to ime?

— U Sjedinjenim Državama ima bar hiljadu familija sa takvim imenom — reče razbojnik. — A sada me slušajte, šerife. Vi ćete celog života ostati bedni crv i čistiti tuđe cipele. Da postanete momak, kakav je Vajat Erp, za to niste sposobni. To znate i sami.

— Takvu bestidnost ne dozvoljavam! — uzviknu šerif, bleda lica.

— Mora da ste skrenuli pameću, kad se tako grčevito držite svog posla — nastavio je Torp. — Nego, hteo sam da vam dovršim priču o starom Indijancu.

— Vaša priča me ne zanima!

— Ležao je na samrti, nedaleko od Oniks Sitija. To je veoma daleko odavde. Dao mi je plan nalazišta zlata. Tačnije rečeno, mali komad kože.

— Gde je taj plan? — upita šerif.

— Spalio sam ga.

Džoni Behan se resko nasmeja.

— Dosta sada! Pričajte te vaše bajke nekom drugom, a ne meni.

— Polako! Slušajte dalje. Pošto sam u svakom slučaju nameravao da idem na istok, uskoro sam utvrdio da označeno mesto nije mnogo daleko od mog puta.

— Dosta sada — preseče ga šerif. — Jame sa skrivenim zlatom više ne postoje. Verovatno ih nikada nije ni bilo. Najverovatnije vas je stari Indijanac hteo da namagarči.

— Ne — rekao je Torp trijumfalno. — To čak mogu i da vam dokažem.

— Šta?

— To da je govorio istinu. Ja

sam, naime, odjahao do označenog mesta.

— Već? — reče Behan žustro. — I onda?

— Našao sam mesto.

Šerif je zinuo od iznenađenja.

Torp se osmehnu. Čelo mu je bilo orošeno znojem od uzbuđenja. Igrao je smelu igru, prokleto smelu.

— I bilo je, naravno, prazno — procedi Behan.

Torp se isceri. U šerifovim očima je video pohlepu.

— Ne, Džoni Behane, bilo je puno. Čak tako puno da nisam mogao ni da utvrdim koliko je novca bilo.

Behan je teško disao. Uprkos svoje prevejanosti i iskustvu, progutao je razbojnikov mamac.

— Mogu čak da vam dokažem, Behan. Izvukao sam iz nalazišta samo tri komada i za to sam dobio lepe pare.

Džoni Behan spusti pero na sto.

— Ko vam je dao novac?

— Jedan čovek u Feniksu.

— Mislio sam da vi dolazite sa zapada — reče Behan hitro.

— Tačno je, ali sam namerno išao zaobilaznim putem, preko Feniksa, jer sam čuo da tamo ima bogatih otkupljivača zlatne rude.

— I? Novac ste, naravno, profućkali?

Razbojnik se isceri.

— Zar tako izgledam?

— Hoćete da kažete da još uvek imate novac?

Džoni Behan neprimetno odluta pogledom do bisaga na ekseru.

— Tačno, Džoni Behane, upravo sam to hteo da vam kažem. Novac se nalazi na mestu, koje ste sada tako oštro posmatrali.

Svi obziri kao da su rukom bili odneseni. Behan je skočio kao oparen i skinuo bisage.

— Do sto đavola! — otelo mu se.

Torp je posmatrao šerifovo lice sa najvećom napregnutošću.

— No, šta sad kažete, mister Behan? Jesam li vam pričao bajke? Toga ima još mnogo više, mislim zlata. Nešto ću vam predložiti: da delimo! Napred, pustite me iz ovog kaveza...

Neočekivano, Behan baci iz ruku bisage. Čovek iz Nogalesa ga je zaprepašćeno posmatrao.

— To je, to je novac iz banke! Da, baš sam budala! Kako se toga nisam odmah setio! Bedni lupežu, banditu, razbojniče! Ja ću odmah...

Torp je pobledeo.

— Šta ćete vi, Behan? Hoćete li možda da alarmirate Vajata Erpa? Samo napred, ali nešto ću vam reći. Objasniću maršalu da ste novac odmah našli, ali ste imali nameru da ga zadržite.

— Lupežu, to se nećeš usuditi.

— Neću se usuditi? — rugao se razbojnik. — Iznenadićete se, šerife, i te kako ću se usuditi. Čak ću reći maršalu da ste hteli da me pustite, samo pod uslovom da vam predam ceo plen. Samo zbog toga što sam vam pripretio da ću vikati i zvati u pomoć, došli ste na pomisao da ga pozovete i ispričate mu bajke. A tada, Džoni Behane, možete da pretpostavite šta će se dogoditi: sasvim sigurno vam neće poverovati.

— A tebi hoće, zar ne?

— Zašto ne bi?

Šerif besno gurnu nogom bisage.

— Ko ti kaže da ću zvati Vajata Erpa, lupežu?

— To je već mudrije — rugao se Torp. — Vi svakako niste toliko ludi da u tu stvar umešate svog najgoreg neprijatelja.

— Ko ti kaže da mi je on neprijatelj? — branio se Behan. — Je li ti to on možda rekao, ili neko drugi?

Torp je ponovo osetio da je pogodio šerifovu slabu tačku.

— Ah, on je, dakle, vaš prijatelj? Ne bi se moglo reći da je buđenje bilo baš prijateljsko. Bio sam ošamućen, ali toliko sam mogao da primetim. U najmanju ruku, veoma neobičan način za buđenje dobrog prijatelja.

— Treba da zatvoriš svoja prljava usta, Torp!

— Neću da ćutim, Behan! Šta vi hoćete? Zar ste slepi? Niste primetili kako postupa sa vama? Tačno kao sa poslednjom krpom! Kao sa šugavim psom, koji se udara nogom. Vi ste za njega samo jedan siromašni, mali, dremljivi momak, Džoni Behan.

Šerifove ruke su drhtale od uzbuđenja. Iznenada se okrenuo, dograbio pušku sa stalka, repetirao i uperio cev u ćelijú. U tamnim očima kao da mu je sinuo ludački sjaj. Na obrazima mu se pojaviše grozničave mrlje.

Sada se Džim Torp uplašio.

— Šta sad to znači? — procedio je kroz zube.

— Ustreliću te, prokleto pseto! Likvidiraću te — urlao je šerif.

U to se otvoriše vrata na kancelariji i na njima se pojavi Vajat Erp. Stavio je ruke na bedra i odmerio obojicu.

— Je li sve u redu, Behane? — upitao je posle izvesnog vremena.

Džoni Behan pocrvene kao krv i spusti cev puške.

— Da, hvala, sve je u redu.

Maršal još jednom odmeri prostoriju. Šerifu Behanu se učinilo da su se oštre maršalove oči delić sekunde predugo zadržale na bisagama.

Kada je maršal izašao iz kancelarije, nekoliko trenutaka je vladala grobna tišina. Čelo Džima Torpa bilo je orošeno krupnim graškama znoja. Onda je neočekivano prsnuo u grohotan smeh.

— Čoveče, ala je to bio opasan minut! Bravo, šerife, odlično ste se držali!

Behan baci sačmaricu i napusti kancelariju kroz dvorišna vrata.

Razbojnik ga odmeri, a onda ponovo prikova pogled za bisage.

Bilo je već veče kada se šerif Behan ponovo vratio u kancelariju.

Džim Torp je još uvek stajao napred, sasvim uz rešetke, a bisage su stajale na sred sobe. Jedna od njih je bila otvorena, ali tako da Vajat Erp nije mogao da vidi novac. Šerif podiže bisage i odnese ih u sporednu prostoriju. Torp je budnim okom pratio svaki njegov pokret.

— Vi izgleda nameravate da odmaglite preko brda i dolina sa plenom, šerife?

Behan je izgledao poraženo i bio bled. Drhtavim rukama upalio je lampu i spustio je na pisaći sto. Torp je i dalje budno posmatrao. Neko vreme je vladala tišina. Prvi ju je prekinuo razbojnik.

— Behan, ti sigurno dobro znaš da smo mi sada saveznici.

Šerif podskoči.

— Opominjem te, lupežu, nemoj me izazivati!

— Znam, Džoni, ti ćeš biti razgnevljen i ustrelićeš me. Ko zna šta bi se danas popodne dogodilo da maršal nije slučajno naišao.

— Šta bi se dogodilo? Zar uobražavaš da bi zbog tebe postao ubica? Prilično si uobražen, Torp.

Posle ove rasprave ponovo je zavladala tišina.

Čovek iz Nogalesa odjednom upita:

— Šta ćemo da počnemo sa novcem, Džoni?

To je za Behana bilo suviše. Poskočio je sa sedišta i dohvatio pušku.

— Ako ne prestaneš sa tom idiotskom pričom, Torp, nećeš doživeti sutrašnji dan.

— Brbljivče — reče mu Torp mirno. — Bedni, mali, brbljivče.

Šerif je kipteo od gneva. Šta da učini? Da ga ustreli? Da, to bi trebalo. Nije bilo izlaza. Taj prokleti razbojnik ga je doveo u užasnu situaciju.

Čovek iz Nogalesa se cerio.

— Tako je najbolje, Džoni. Obesi lepo svoju pušku na ekser, sedi, pa da zajedno razmislimo šta ćemo sa novcem. Kada prevali ponoć, pusti me iz kaveza, pa ćemo obojica nestati.

Šerif je stajao kao pokisao pas, opuštenih ramena i oborene glave.

— Samo nemoj da jadikuješ, Behan. Džim Torp će sve to urediti. Oduvek sam priželjkivao šerifa za partnera, jer tada sve izgleda drugačije. Ljudi imaju pred sobom jednog pristojnog...

— Umukni! — gotovo je kriknuo Behan.

Džimu Torpu nije ni na pamet padalo da ućuti.

— Mi možemo, naravno, da pređemo u Meksiko, ali tó nije potrebno. Niko nas neće slediti. Ili možda misliš da će Vajat Erp poći za nama?

Behan je ćutao, a Torp nastavi da raspreda.

— Predložio bih da se uputimo gore, u Kolorado. Tamo mora da je lepo. Nije tako toplo kao u ovoj prokletoj Arizoni. Da... — Naslonio se na bočni zid ćelije i dodao: — Da, jahaću u Kolorado.

— Zaveži konačno ta svoja prljava usta! — brecnu se šerif.

Torp se nasmeja.

— Doista me zasmejavaš, Džoni. Hajde, ostavimo ludosti i daj mi cigaretu.

Iznenada se na tremu začuše oštri koraci. Obojica su napregnuto osluškivala. Džoni Behan je prepoznao hod.

— Ajk Klanton — rekao je poluglasno.

Torp se trže.

— Jesi li poludeo?

— Tišina — reče mu šerif.

U to su se vrata otvorila. Na njima je stajao visok, krupan čovek, maslinaste boje kože i tamnih očiju. Nosio je smeđu košulju, izbledelu crvenu maramu, svetao prsluk i smeđe pantalone. Nisko, na desnom bedru, visio mu je veliki revolver kalibra četrdeset četiri. Čizme sa visokim sarama bile su pokrivene debelim slojem prašine.

Džim Torp ga je gledao razrogačenih očiju. Svevišnji! Zar je to veliki Ajk Klanton, ovaj čovek ovde, koji izgleda kao kauboj. Istini za volju, imao je nešto divlje, gordo

u očima i držanju, ali je bio veoma daleko od predstave, koju je Torp imao o „kralju" Arizone.

Vođa bande uđe u kancelariju i zalupi vrata za sobom.

— Helo, šerife!

— Helo, mister Klanton!

— Ima li šta novog?

Ozloglašeni razbojnik se nasloni na zid kraj vrata i zapali dugu virdžinija cigaru. Pogled mu pade na čoveka u ćeliji.

— Ko je sad to? — upitao je svojim odsečnim tonom.

Behan pokaza levom rukom na Džima Torpa.

— Ovaj ovde? To je jedan ubojica. Vajat Erp ga je doveo.

Ajk Klanton se odvoji od zida i stade tik uz šerifa.

— Jeste li rekli Vajat Erp, Džoni?

— Da.

— Od kada je u gradu?

— Nemam pojma. Došlo je do neke gužve i pucnjave...

— .... u koju se vi, naravno, niste ni slučajno umešali.

Behan potvrdi.

— Naravno, neću se valjda mešati u sve te stalne gužve. Onda se iznenada stvorio ovde.

— Gde? — ispitivao je vođa bande.

— Stajao je ovde na vratima i vukao ovog momka za jaku.

Ajk Klanton je neko vreme zamišljeno pušio, odbijajući guste plavičaste oblake dima.

— Dakle, on je ponovo ovde.

Šerif uzdahnu.

— Da. Na njega se ne mora čekati. Samo što se Virgil izmakne, pojavi se Vajat. Jedan odlazi, drugi dolazi. Kao da se dogovaraju.

Ajk je seo na sto i ne obraćajući pažnju na šerifovo pitanje, ponovio još jednom:

— Dakle, on je ponovo ovde.

Behan se premetao s noge na nogu i ispod oka posmatrao vođu bande. U njegovoj blizini se nikad nije dobro osećao. Iz njega je zračilo nešto opasno i preteće. U kancelariji je vladala tišina. Pošto vođa bande nije ništa govorio, ni Behan se nije usudio da otvori usta, a još manje zatvorenik.

Konačno Ajk Klanton kliznu sa stola i pođe prema vratima. Tamo je zastao i bradom pokazao na ćeliju.

— Šta je sa ovim?

— Kao što sam već rekao — spremno i uslužno uzvrati Behan — Vajat Erp ga je doveo, jer je napravio gužvu, preko u hotelu.

— Da li je neko od naših ljudi bio tamo?

— Ne, bar koliko ja znam. To jest, video sam za trenutak Bilija na tremu.

— Bilija?

— Da, vašeg brata.

Veliki Ajk Klanton reče sada izmenjenim glasom.

— Kako Bili? Zar je bio sam?

— Ne znam tačno. Možda je i Fin bio sa njim.

— Možda? Ne znate? Ne znate? Čoveče, zašto vi uopšte nosite tu zvezdu?

Džoni Behan bi mu najradije odbrusio: „Sigurno ne za to da pazim na vašu braću, Ajk Klanton". Međutim, nikad i nipošto se ne bi usudio da to izgovori. Suviše se plašio „kralja" Arizone.

Ajk priđe hitrim koracima zidu, skide veliki svežanj s ključevima i

približi se ćeliji, u kojoj je Džim Torp još uvek stajao kao paralisan. Ključ škljocnu u bravi i vrata se sa škripom otvoriše.

— Gubi se! — naredi vođa bande čoveku iz Nogalesa.

Torp je stajao u otvorenim vratima.

— Kreći — podviknuo je Ajk.

Torp se neodlučno pokrete. Kada je stupio u kancelariju, brzim pokretom skide opasač sa zida i uputi se prema vratima. Tu je ponovo zastao. Nešto je zaboravio.

Šerif Behan je tačno znao šta je momak zaboravio. Torp podiže ruku u znak pozdrava i pri tom odmeri čuvara zakona.

— Do viđenja, šerife! Hvala, mister Klanton!

Nisu mu uzvratili pozdrav.

Torp izađe na trem. Međutim, nije mu ni padalo na pamet da tako bez traga i glasa nestane. Tamo, u sporednoj prostoriji šerifske kancelarije, nalazio se njegov plen. Njega se nizašta na svetu ne bi odrekao.

Džim Torp uopšte nije ni pomišljao da napusti Tombston. Naprotiv, to je bio grad njegovih snova.

Taj mahniti Vajat Erp! Sručio se na njega kao uragan i dva puta ga nadvladao. Prvo revolverom, a onda pesnicama. I kako je samo postupao sa Džoni Behanom!

Džim Torp oseti bezgraničnu mržnju prema čoveku iz Misurija, ali istovremeno i nešto kao divljenje.

Šerif Behan...? Lutka od slame. Šta li je on u stvari? Čuvar zakona, ili razbojnik? Prvo se užasnuo kada mu je predložio da budu saveznici, a onda je uzeo novac i sakrio ga. To je sakrio i od maršala i od Ajka Klantona, sa kojim je izgleda bio u nekoj čudnoj vrsti prijateljstva.

A Ajk Klanton? Kada ga je ugledao, bio je veoma razočaran. Međutim, kada je čuo kako razgovara sa šerifom i video kako samouvereno i sigurno prilazi zidu, skida ključ i pušta ga iz zatvora, osetio je veliku naklonost za njega. Odlučio je da ostane u ovom gradu, koji pripada Ajku Klantonu. Ostaće da uči od njega.

Džim Torp je ostao da stoji, naslonjen na zid šerifske kancelarije i osluškivao u noć.

Tombston je bio prilično tih. Iz obližnjih krčmi dopirali su glasovi, ali je, sve u svemu, noćni Tombston ostavljao miran utisak.

Bandit se spusti na zemlju kraj zida. Tu je hteo da sedi i sačeka da Ajk Klanton napusti šerifsku kancelariju. Onda će otići po svoje bisage. Šerifa pri tome nije računao ni za kakvu prepreku. Međutim, čekanje se oteglo, tako da je Torp izgubio strpljenje. Vratio se na trem i kroz prozor virio da vidi šta se dešava u kancelariji.

Iznenada oseti na ramenu nečiju ruku. Okrenuo se i ugledao lice Vajata Erpa.

— Prokletstvo! — otelo mu se.

— Ko vas je pustio? — upitao ga je maršal oštro.

— Mene... — Torpu je trebalo nekoliko sekundi da se povrati od iznenađenja. Onda je postupio najgluplje što je mogao: zamahnuo je da udari maršala.

Čovek iz Misurija je pogodio levim aperkatom razbojnika u vrh brade. Istog časa, Torp je izgubio

svest. Vajat ga dokopa za jaku, kao i pre nekoliko sati i gurnu vrata kancelarije.

Ajk Klanton je žmirkajući gledao maršala. Džoni Behan, koji je bio leđima okrenut prema vratima, gotovo poskoči.

— Ko je pustio na slobodu ovog čoveka? — upitao je Vajat odsečno.

Na to se vođa bande lupi pesnicom u grudi.

— Ja — rekao je. — Nadam se da nemate ništa protiv, Vajat?

— Imam, Ajk, i te kako. Ja sam ovog momka doveo ovamo, jer je kao pobesneo pucao po gradu. Džoni Behan je to trebalo da učini mesto mene, ali je spavao.

— Kako je mogao da spava? — pobunio se Klanton. Upravo mi je rekao da je za vreme gužve video moga brata na tremu hotela.

Šerif se zajapuri. Njegov prijatelj, na daleko poznati otpadnik od zakona, Ajk Klanton, grohotom se nasmeja i udari šerifa po ramenu.

— Vidite, Džoni, čovek nikada ne može da bude dovoljno oprezan, kad nešto kaže.

Rekavši to, hteo je da prođe pored maršala i izađe iz kancelarije. Bolje rečeno, pokušao je. Maršal ga zadrža.

— Samo trenutak, Ajk!

Razbojnik okrete glavu. Oči su mu besno sevale.

— Šta vi hoćete? Ja sa vama nemam ništa.

— To bih vam i savetovao, Ajk Klanton. Osim toga, ljude, koji sede ovde, nemate pravo da puštate na slobodu. Vi niste ni šerif, niti pomoćnik, a nemate nikakvu drugu zvaničnu dužnost u gradu, koja bi vam davala pravo na takve postupke. Do viđenja, Ajk.

Vođa bande zastade samo za trenutak, a onda naglo napusti kancelariju. Čuo se oštar bat njegovih koraka na tremu.

Džim Torp je došao svesti i čuo poslednje Erpove rečenice. Stenjući, ošamućen, pokušao je da se uspravi.

„Proklétstvo! On me je po drugi put porazio", proletelo mu je kroz glavu. „To će mi platiti!"

Džoni Behan je bezizrazno piljio u pod.

— Zatvorite ga opet, Behan — naredi maršal.

Šerif uze ključeve i htede da odvede Torpa do ćelije. Čovek iz Nogalesa se ote.

— Eto, vidite i sami, šerife! Zar vam nisam rekao da vas ovaj čovek povlači tamo amo, kao lonac na peći. Vi dozvoljavate da on sa vama postupa kao s loncem! Kakav ste vi to kukavni momak! Pljujem ja na vas, Džoni Behan! Vi ga se bojite, jer se zove Vajat Erp i jer je veliki maršal, pred kim sve bedne kukavice drhte. Prezirem vas, Behan! Vi ste najjadnije biće, koje sam video! Rekavši to, skočio je u stranu i oteo šerifu svežanj ključeva iz ruke.

Čovek iz Misurija u dva skoka se našao kraj bandita. Džim Torp još uvek nije izvukao pouku. Ponovo je pokušao da na maršala nasrne pesnicama. Vajat Erp ga odbaci udarcem pesnice tačno do vrata ćelije. Torp je bio na kolenima. Vajat ga razoruža, uhvati za grudi i protrese.

— Slušaj me, skitnice! Mi smo se

već dva puta sreli. Treći put će biti ozbiljne gužve.

Rekavši to, ugurao ga je u ćeliju, i zaključao.

Svežanj ključeva uz zveket pade ispred šerifa na pisaći sto.

— Laku noć, mister Behan.

Vrata se s treskom zatvoriše.

Šerif je tupo zurio u vrata. Grčevito je, u nemoćnom besu, stezao pesnice.

Džim Torp je sedeo na postelji i trljao glavu.

— Hej, šerife! — uzviknuo je i trgao šerifa iz mračnih misli. — Imam jedan...

Džoni Behan gotovo vrisnu.

— Zavežite ta svoja prokleta usta, Torp! Jeste li razumeli?

Bandit razvuče lice.

— Ol rajt, šerife. Mogu da shvatim vaš gnev. Upravo u tom smislu sam hteo nešto da vas pitam. Naime, zašto ne vratite konačno tu zvezdu? Ta stvarčica vam uopšte ne odgovara, Behan. Vi ste toliko loš šerif, kakav bi ja bio sveštenik.

To je bilo upravo ono, što Džoni Behan nije mogao da čuje, zapravo podnese. Godinama se trudio. Uložio ogromnu energiju da se dodvori šerifu Šibelu i dobije mesto šerifa u gradu, u kome je to želeo. To je bilo ostvarenje njegovih snova. I sada je došao ovaj prokleti lupež i govori mu tako nešto! Prišao je ćeliji i, škrgućući zubima, rekao:

— Šta ti pada na pamet, prokleti lupežu! Zavrnuću ti šiju. Opljačkao si tombstonsku banku i ko zna koliko još grehova imaš na savesti. Uostalom, već sam razbojnički napad na banku dovoljan je za konopac, amigo. Taj konopac ću ja da zategnem, ja, Džoni Behan, šerif iz Tombstona.

Džim Torp zabaci glavu.

— Vi, bedni crve. Samo mogu da se smejem, Džoni Behan. Niste šerif ni kad nosite zvezdu. Znam tačno šta vas nagriza. Posmatrao sam vas, Behan. Vajat Erp je taj koji vam pije pamet. Tako je, treba da priznate. On je veliki maršal, pored koga vi ništa ne predstavljate. Da, da, vi imate prijatelje, čak moćne prijatelje, ali su oni banditi, pa prema tome ne možete biti ponosni na njih. I to vas nagriza takođe!

Džoni Behan se zatetura unazad. Brada mu je podrhtavala. Džimu Torpu se učinilo da bi ga najradije ustrelio. Međutim, bio je siguran da šerif to nije u stanju. Behan se okrete i otrča u sporednu prostoriju. Odmah se vratio, noseći Torpove bisage.

Šta je Džoni Behan, u stvari, u tom trenutku smerao? Da li je hteo da potraži Vajata Erpa? Ili, možda, Džona Klama, predsednika opštine? Možda je čak smerao da pobegne s novcem.

Već je bio krenuo prema vratima, kada se ova naglo otvoriše i jedan čovek proviri unutra. Bio je visok, plećat i sveže izbrijan. Iako je nosio kaubojsko odelo, izgledao je čisto i negovan. Mogao je imati oko trideset godina.

— Helo, šerife! — doviknuo je, — Kuda tako žurno?

— Frenk, vi?

Čovek na vratima bio je Frenk Mek Loveri, stariji od braće, koja su predstavljala telesnu gardu Ajka Klantona. On je bio drugi čovek u bandi.

Sada je stajao korak pored Džo-

ni Behana i pridržavao mu vrata. U stvari, preprečio mu je put.

Šerif ga je posmatrao bespomoćno. Za trenutak je stajao tako neodlučno, a onda podigao desnu ruku u kojoj je držao bisage i pružio ih Frenku Mek Loveriju.

Mirnim pokretima, kao da se radi o najobičnijim stvarima na svetu, Frenk je prihvatio bisage i otvorio ih. Onda mu pogled odluta do ćelije.

— Aha — rekao je unjkavim glasom. — Ovaj stranac je, znači, olakšao banku.

Zatim su uputio prema ćeliji, govoreći.

— Slušaj me, momče. To nije trebalo da činiš. Ako se ovde treba dočepati novca, onda to mi činimo. Samo, obilazimo Tombston. To ti, naravno, ne razumeš. Odakle dolaziš?

Torp uzvrati.

— Iz Nogalesa.

— Aha. Ja sam Frenk Mek Loveri.

— To sam i pretpostavljao. Slušao sam o vama, mister Mek Loveri.

Frenk protrlja brižljivo obrijanu bradu.

— Tako, čuo si o meni? A šta si to čuo?

Ovo pitanje je dovelo razbojnika u veliku nepriliku. Nije znao šta da odgovori.

Frenk Mek Loveri uze cigaretu iz džepa i sačeka da je šerif pripali. Ovaj to učini veoma uslužno i brzo. Pošto je odbio nekoliko dimova, Mek Loveri reče:

— Ti si prilično zelen momak. Kada sam čuo za pljačku banke, posumnjao sam u jednog starog lupeža, čak dvojicu: Lesli Patona, ili Džona Dankana. Ali, tako zelen momak da to izvede, to je prosto neshvatljivo.

Džim Torp je smatrao da treba da se brani.

— Ja vas ne razumem, mister Mek Loveri. Da nisam uleteo u ruke Vajatu Erpu, niko me ne bi otkrio.

Bisage sa dolarima kliznuše iz Mek Loverijevih ruku. Pogledao je oštro Torpa i upitao podozrivo:

— Vajat Erp? Da nije to neki tvoj trik, momče?

Džoni Behan se umeša u razgovor.

— Ne, Frenk, to je tačno. Vajat je u gradu.

— Ma šta kažete, Džoni, zaista je u gradu?

— Da, posle pucnjave je iznenada banuo ovamo i doveo Džima Torpa.

Mek Loveri baci opušak na pod i nagazi ga vrhom čizme.

— Da li je Ajk bio ovde?

— Da.

— Zna li on da je Vajat u gradu?

Džoni Behan potvrdi. Neprijatan osećaj ga ispuni. Bogzna na šta će sve to izaći. Do sada su se već nekoliko puta sukobili Ajk Klantonovi ljudi i braća Erp.

Džoni Behan se saže i podiže bisage, pa se sa njima uputi ka vratima.

— Kuda ste se uputili? — čuo je iza sebe glas Frenka Mek Loverija.

— Idem da ga odnesem natrag u banku.

—o—

Vajat Erp je iznajmio sobu kod Neli Kešmen. Bilo je već jedanaest sati noću kada je neko zakucao na maršalova vrata. Vajat je sedeo za stolom i čistio revolvere.

— Ko je to? — pitao je.

— Ja sam — čuo se glas Neli Kešmen.

Prišao je vratima i otvorio ih. U hodniku je stajala visoka, vitka žena i posmatrala ga pomalo tužnim očima.

— Mister Behan je napolju i pita da li može da govori sa vama, a evo i jednog telegrama.

Vajat se zahvali i otvori telegram.

„Ako sam vam potreban, ja sam u Santa Fe. Holidej".

Jedva primetan osmeh zaigra na maršalovim usnama, dok je stavljao telegram u džep i uputio se prema recepciji.

Šerif je stajao kraj vrata i namršteno pogledao Vajata. Držeći šešir u ruci, prišao mu je nekoliko koraka.

— Mister Erp, ne znam da li će vas to interesovati, ali Torp je iščezao.

— Aha.

Behan se čudio što je Erp prihvatio to tako ravnodušno.

— Pa, bio sam odsutan. Odneo sam novac natrag u banku. Torp ga je opljačkao.

— Znam.

— Šta? — promuca Behan zbunjeno.

— On je opljačkao banku, a novac je bio u bisagama, koje su ležale na podu u vašoj kancelariji.

Šerif oseti kako ga obliva hladan znoj. Grom i pakao! Taj prokleti Erp je sve znao, a nije rekao ni reč. Šta bi bilo da nije vratio novac u banku?

— Znači, on je iščezao?

Vajat zapali jednu od svojih velikih cigara i prekrsti ruke na grudima.

Džoni Behan je stajao pred njim kao zbunjeno đače.

— Inače, ima li još nečeg novog?

Šerif odmahnu glavom, nesigurno pogleda Neli Kešmen, pa promrmlja nešto što bi se uz veliki napor moglo razabrati kao „Laku noć".

Kada su se vrata za šerifom zatvorila, Neli Kešmen priđe maršalu.

— Htela bih nešto da vam kažem, mister Erp.

— Da?

— Ajk Klanton je u gradu.

— Znam.

Pogledala ga je svojim velikim očima i osmehnula se.

— Vi, izgleda, uvek sve znate.

— Na žalost ne, gospođice Kešmen.

— Znate li možda da je i Frenk Mek Loveri u gradu?

— To ne znam, ali sam pretpostavljao. Ajk je bio kod Behana u kancelariji. Bila je to neka vrsta inspekcije. Šerif je pod Klantonovim uticajem. Kada je Ajk u gradu, ostali ne mogu biti daleko.

Neli Kešmen se pomalo ustezala da nešto kaže, pa je konačno odlučila.

— Uvek kad su oni u gradu, nešto se dogodi. Ljudi su već ispunjeni strahom.

— Nisam imao taj utisak. Naprotiv, moj jedini utisak je da Klantonovi, pored mnogobrojnih rođaka, imaju i mnogo prijatelja ovde u gradu.

— To samo tako izgleda, mister Erp. Ljudi se boje, znam pouzdano.

Vajat, koji je bio za glavu viši od Neli Kešmen, blago se nagnuo i tiho rekao:

— Ljudi su kukavice, gospođice Kešmen. Staju na stranu onoga, za koga veruju da je jači. No, doći će dan, kada će građani Tombstona morati da pokažu šta u stvari hoće. Hoće li da žive pod okriljem zakona i gledaju u budućnost, koja sasvim izvesno ne pripada Klantonovima. Ili će se, možda, opredeliti za to da povijaju ramena pred bandom poludivljih momaka, koji su kradljivci stoke, pljačkaši kočija, ubice i šljam uopšte.

— Zašto država ne preduzme nešto protiv takvih tipova? — pitala je Neli.

— Ova država je još suviše mlada i nemoćna, gospođice Kešmen. Ali, jednog dana će biti velika i jaka i raščistiće ološ. Na žalost, proći će još dosta vremena dok do toga dođe. I baš zbog toga se svašta i dešava.

— Ja, na žalost, smatram isključenim da će nekome poći za rukom da otera te ljude, ili da ih natera da se pokoravaju zakonu.

Vajat sleže ramenima.

— Za to se tek treba boriti.

Pošao je prema vratima, a Neli Kešmen za njim.

— Oni su kod Bingera.

— Znam.

— I to već znate.

— Da, malopre sam prošao pored Bingera i video konja Toma Mek Loverija vezanog za prečku. Gde je Tom, tu je Frenk, a gde je Frenk, tu su i ostali.

—o—

Kada je Džoni Behan napustio svoju kancelariju, Frenk Mek Loveri se obrati Torpu.

— Ta stvar sa bankom bila je, naravno, ludost, dečko. Ni jedan čovek, koji u glavi ima bar i malo čorbe, nikada ne bi opljačkao banku u Tombstonu.

Torp priđe bliže rešetkama.

— Zašto da ne?

— Jer je ludost. Prvo, ovde žive Erpovi...

— Virgil Erp.

— Pusti me da kažem do kraja, momče. Virgil Erp ima brata, kao što ga ima i Ajk Klanton, a ko ima brata, nije sam.

— Ali, Vajat Erp je maršal u Dodž Sitiju.

— Da, to je tačno, ali, kad ga Virgil pozove, on odmah dođe. U poslednje vreme je ovde češće nego što bi nam to odgovaralo. Taj Vajat Erp je najopasniji vuk, koga je ikada imao Divlji zapad. Već samo zbog toga ni jedan razuman čovek ne bi došao na pomisao da ovde opljačka banku. I još nešto. Ti si video Ajka Klantona, a najverovatnije si i ranije o njemu slušao. On je gospodar Tombstona i cele Kočiz pokrajine. On baš ne mari kad se neki lupež drzne da dođe ovamo i vršlja po gradu, a o pljački banke i da ne govorimo. Ko ti kaže, uostalom, da Klantonovi nemaju novca u toj banci?

— Klantonovi? — reče Torp zbunjeno.

— Da, da, Klantonovi. Nisi ih valjda smatrao prosjacima? Ajk Klanton ima na dvadeset milja od grada veliki ranč. To jest, još uvek pripada njegovom ocu. Moj brat Tom i ja takođe imamo ranč u oko-

lini. I ostali, koji nam pripadaju, nisu siromašni. Sirli Bil, na primer, Bert Spens, Džoe Heringer i Lari Atri imaju novca. Bili Kleborn i Džef Hanter su kockari. Frenk Stilvel i Hari Lemp takođe. I ostali koji nama pripadaju su ljudi koji bez daljeg imaju i mogu da deponuju novac u banku. Na sve to misli momak, koji ima iole razuma. Prema tome, dokazao si da tako nešto nemaš pod šeširom, ili bar ne mnogo. — Frenk Mek Loveri je premetao cigaretu iz jednog kraja usana u drugi i pogledao čoveka iz Nogalesa sa simpatijom. — Uprkos tome, dokazao si da imaš hrabrosti, ali je to bila nerazumna, luda hrabrost. Nešto ću ti reći, Torp. Ti nisi za Tombston. Renk Dilinger mi je ispričao da si u Pirsu ustrelio čoveka...

Torp se trže. Imao je muke da to ne pokaže pred Mek Loverijem. Pirs?! Kada je to bilo! Činilo mu se da su od toga prošle godine, a bilo je tek dan ranije.

— Ko je taj Renk Dilinger?

— To te se ne tiče, Torp — uzvrati Mek Loveri odsečno. — Hteo sam samo da ti pokažem da mi sve znamo. A sada me slušaj!

Frenk Mek Loveri skide svežanj ključeva sa zida i otključa ćeliju. Mašući levicom ispred Torpovih grudi, govorio je na svoj tipičan unjkavi način:

— Treba da odmagliš iz grada, Torp. Ljudi kao ti nisu nam ovde potrebni. Možda ćeš jednoga dana postati pobunjenik. Slobodan čovek, koji nam je potreban. No, za to treba još mnogo da učiš. Ako budeš odjahao prema River Hilu, naići ćeš na momke, koji ti bolje odgovaraju od Klantonovih. A, sada se gubi!

Džim Torp uze ponovo svoj opasač i uputi se prema vratima. Bio je besan. Način na koji je Frenk Mek Loveri sa njim govorio nije mu se ni malo dopadao. Zaškrgutao je zubima, zastao na vratima i okrenuo se.

— Održali ste mi govor, Frenk Mek Loveri. Ja nisam navikao da se sa mnom tako razgovara. Da budem jasniji, ja sa ljudima, koji smatraju da tako mogu sa mnom da razgovaraju, govorim revolverom.

Ljigav osmeh zaigra na usnama Frenka Mek Loverija.

— Tim rečima si ponovo dokazao da si usijana glava, početnik, žutokljunac. Sada se gubi, inače bi ti se moglo dogoditi da svoje naređenje propratim paljbom. Što to nisam već učinio, samo je zbog toga, što na groblju imamo vrlo malo mesta. Najviše tri, ili četiri. Ona su rezervisana za druge ljude.

— Za koga? — upitao je čovek iz Nogalesa.

— Za ljude, Džim Torp, rekao sam. Ne za žutokljunce.

Frenk Mek Loveri se ponovo osmehnu.

— Ni sam ne znam šta me tera da ti to kažem. Očigledno sam danas dobre volje. — Pri tom se isprsio i zadenuo palčeve u opasač. — Ta četvorica su: Vajat Erp, Dok Holidej, Virgil Erp i Morgan Erp.

— Da, ako ste danas tako dobre volje, morali biste misliti i na to da makar na stazi zakrčenog groblja iskopate rupu od sedam i po stopa. Mislim, petu. U nju bi možda mogao da stane Lik Šort.

U kancelariji je najednom zavla-

dao tajac. Na tremu su se čuli koraci. Torp se trže i poteže revolver. Mek Loveri odmahnu glavom.

— Skloni pucaljku! Koga to misliš ovde da ustreliš?

— Možda dolazi Vajat Erp — prošapta Torp.

Na to se Frenk Mek Loveri grohotom nasmeja.

— Već sam ti rekao da si usijana glava i žutokljunac. Vajat Erp! Ne uobražavaš valjda ozbiljno da možeš da nadvladaš Vajata Erpa revolverom? Ili možda uobražavaš da možeš da ga iznenadiš?

Torp je hteo nešto da kaže, ali Frenk zapovednički odmahnu rukom.

— Budi miran, Torp. Čoveka, kakav je Vajat Erp, nikada nećeš savladati. Ni ti, ni bilo koji čovek na ovom svetu sâm. To samo može više njih, jakih, odlučnih i brzih ljudi. Uz sve to moraju da imaju glavu, momče i da budu hladni. A to su upravo osobine koje tebi nedostaju.

Koraci su se udaljili.

— Gubi se sada! — naredi Frenk.

Čovek iz Nogalesa izađe kao pretučen pas. Na suprotnoj strani ulice, ispred maršalske kancelarije, ljuljao se fenjer na noćnom vetru, koji je kovitlao pesak i njime zasipao zidove kuća.

Frenk Mek Loveri izađe na trem i stade iza Torpa.

— Hej, ti si još uvek ovde! Zar ti nisam rekao da ispariš? Ako nisi još shvatio, reći ću ti da Ajk Klanton priprema veliku borbu. Za to mu je potreban mir u gradu, shvataš li?

Džim Torp nije shvatio.

— Ko je zapalio onaj fenjer preko?

— A, to je sigurno učinila Virgilova žena. Od kako je čuo da njegov veliki brat u Dodž Sitiju uvek pali fenjer kad padne mrak i on čini isto.

Razbojnik Džim Torp konačno pođe. Došunjao se do O. K. korala. Na njegovo energično kucanje na vratima se pojavi mali Kinez.

— Hoćete da odete? — pitao je, lako se naklonivši.

— Da, izvedi mog konja. Nameravam malo da projašim.

— Vraćate li se opet?

— Da — reče Džim Torp. — Ti se sigurno bojiš za svoj bedni novac?

Mali Kinez uvuče glavu u ramena.

— Konjušnica ne pripada meni, mister, a vi ne biste bili prvi, koji je odjahao, ne plativši.

Mali Kinez se okrenuo s namerom da ode u štalu. U tom trenutku ga pogodi strančeva čizma tako žestoko, da je poleteo nekoliko jardi napred i zario lice u zemlju. Ostao je da leži nekoliko trenutaka, pa se onda lagano uspravio. Čuo je iza sebe oštar, metalni zvuk otkočenog revolvera.

— To je bilo za uvredu, kosooki. A sada požuri s tim konjem, inače će vazduh ovde biti vraški pun olova.

Kinez odgega do štale i izvede konja, a zatim se još jednom vrati po sedlo. Torp osedla konja i izvede ga na ulicu. Kinez ukočena lica zatvori kapiju za njim. Bio je naviknut na ovakve grubosti od belih ljudi.

—o—

Džim Torp nije daleko odjahao. Sa svakim jardom, koji je njegov riđan prevalio u ulici Alen, bes u njemu bivao je sve veći. Bio je upravljen na Vajat Erpa. Maršal ga je dva puta porazio, a to nije mogao da otrpi. Osvetiće se. Vajat Erpu i ostalima. Gordom Ajku Klantonu, nadmenom Frenku Mek Loveriju i mekušcu, šerifu Behanu.

Pre svega, hteo je svoj novac natrag. Kada je stigao do groblja, okrenuo je konja. Lice mu je bilo tvrdo. Bio je spreman na sve. Šta konačno ima da izgubi? Sada je upoznao taj veliki Tombston i njegove velikane.

Odjahao je do „Kristal palasa", sjahao s konja, prebacio uzde preko prečke i stupio na trem. Preko krila pomičnih vrata, osmotrio je lokal.

Uz šank je stajalo samo nekoliko ljudi. Levo, za kockarskim stolovima, otkrio je Kejt Fišer.

Džim Torp gurnu vrata i stupi u lokal. Nekoliko gostiju se okrete i pogleda ga. Od šanka se odvoji mali čovek, upalog lica i šiljastog nosa. Bio je krivonog i nosio jahaće odelo. Njegovi upali obrazi odavali su bolest, koja mu je proždirala pluća. Kašljucajući, zastade na tri jarde ispred Džima Torpa.

— Ja sam Džeri Kohan. Smatram da treba to da saznaš pre nego što odmagliš odavde, Torp.

Krupni momak iz Nogalesa se još više uspravi. Prezriv osmeh mu za trenutak zaigra na usnama. Onda se okrete i uputi prema šanku.

Džeri Kohan je nastavio.

— Hej, dugonjo, ti si tvrd na ušima! Veruješ li ti da smo mi svi ludi? Prvo si se ušančio u hotelu i pucao kao mahnit unaokolo. Onda si pao u ruke Vajatu Erpu, a sada, pošto ti je Frenk Mek Loveri rekao da treba da se gubiš, ponovo si se vratio. Sediš u pogrešnom sedlu, skitnico. Ovde smo u Tombstonu.

Torpu baš nije bilo najudobnije u sopstvenoj koži, ali više nije mogao natrag. Uostalom, nije ni hteo.

— Krčmaru — rekao je nemarno, koliko god je to bilo moguće — daj ovom malom piće, kako bi se smirio.

Džeri Kohan je pocrveneo od gneva. Ruka mu je bila savijena u laktu, a prsti iznad drške revolvera.

Kejt Fišer se munjevito našla uz njega i izvukla mu kolt iz futrole. Čulo se škljocanje.

Mali, krivonogi čovek stajao je kao oduzet.

— Idi prema šanku, Džeri!

Kohan lagano krete.

Kejt Fišer, koja se već godinama kretala u ovakvoj sredini, držala ga je oštro na oku.

— A sada, prihvati piće, Džeri.

Kohan je prihvatio čašu, koju mu je dodao krčmar i nadlonio je na usne. Pre nego što je ispio, odmerio je čoveka iz Nogalesa.

— Ne moraš se zbog toga uobraziti, Torp. Ona to ne čini tebe radi. Ne podnosi pucnjavu. Njen prijatelj je Dok Holidej.

Džim Torp ispi svoju čašu, baci novac na šank, a onda izađe.

Kejt Fišer je sačekala nekoliko trenutaka, a onda dobacila Kohanu revolver.

Džim Torp je stajao na ulici i osmotrio je. Bilo je prilično tiho. Sada će otići do šerifa i tražiti natrag svoj novac. Prešao je na suprotnu

stranu ulice i stupio na trem. Pre nego što je prišao slabo osvetljenom prozoru, oprezno je pogledao na sve strane. Prišao je vratima i hteo da ih otvori. Bila su zaključana. Zakucao je na prozorsko okno. Uskoro se čulo škljocanje brave. Torp naglo otvori vrata širom. Džoni Behan ustuknu.

— Šta hoćete ovde?

Razbojnik uđe i zalupi vrata za sobom.

— Svoj novac, šerife.

Džoni Behan je uzmicao sve do pisaćeg stola.

— Novac pripada banci. Vratio sam ga.

Lice Džima Torpa bilo je kao od kamena isklesano.

— Gde je moj novac, Džoni Behan?

Šerif je i dalje uzmicao. Pri slaboj svetlosti lampe, Torp nije video vrata koja vode u dvorište. Behan je u deliću sekunde otvorio, zalupio ih za sobom, a onda stavio rezu. Tek tada se razbojnik trgao. Potrčao je napred, zaleteo se svom snagom u vrata. Međutim, nisu popustila. Nije imao drugog izbora. Okrenuo se i pošao prema izlaznim vratima. Kada je izašao na trem, zastao je kao ukopan. Preko, na ulici, četiri jarde udaljen od trema, stajao je čovek iz Misurija, osvetljen treperavom svetlošću fenjera. Džim Torp steže pesnice. Ustreliću ga. Jednim munjevitim hicem će ga ustreliti. Onda mu u ušima odjeknuše reči Frenka Mek Loverija: „On se ne može pobediti revolverom, ne može se ni iznenaditi. Jedan čovek ne može ništa protiv njega".

Ali, ko zna? Možda baš žutokljuni Džim Torp iz Nogalesa nije gori od njega? Bio je mlad i jak i pun samopouzdanja. Vajat Erp je verovatno u mnogim borbama, koje je do sada vodio, izgubio veliki deo svojih snaga. „Možda je to veliki trenutak mog života", ubeđivao je samog sebe Džim Torp.

Šta može da izgubi? Ništa, baš ništa. Opljačkao je banku, a šerif Behan teško da je to, tu tajnu, zadržao za sebe. S druge strane, može mnogo da postigne ako pobedi tog paklenog Erpa.

Dakle, izazvaće sudbinu. Imaće dvoboj sa Vajatom Erpom u glavnoj ulici Tombstona u ovaj noćni čas. Šta ima još da okleva? U jednom skoku našao se na ulici i stao u raskorak.

Džoni Behan je iz svog dvorišta pobegao u uličicu, koja izlazi na glavnu ulicu. Naišao je upravo u trenutku kada se Torp postavio na ulici. Okrenuo je glavu na desnu stranu i pogledao Vajata Erpa. Glasno je uzviknuo i istrčao.

— Ne, Vajat! — Vikao je. — To ne možete učiniti! On nema nikakvih šansi protiv vas!

— Sklanjajte se s puta, Behan — odbrusi maršal.

Šerif Behan se okrete na suprotnu stranu.

— Torp! Šta to uobražavate? Vi možete da opljačkate banku u Tombstonu. Možete da budete i do te mere bestidni i da mi pretite u mojoj sopstvenoj kancelariji, ali šta hoćete protiv ovog čoveka? Kažem vam, ne postoji čovek koji ima šansu protiv njega. Gubite se!

— Sklanjajte se s puta, Behan — zaori se metalni glas čoveka iz Misurija.

Tada se, konačno, šerif izmače u

stranu. Stajao je kraj svog trema, dok su mu kolena klecala. Na njegovo beskrajno iznenađenje, video je da je maršal krenuo prema Džimu Torpu. Hteo je da viče, ali mu je strah oduzeo moć govora. Ako do tog trenutka nije znao, sada je svakako morao da spozna da nije čovek, koji je sposoban da nosi zvezdu.

Čovek bez nerava, Vajat Erp, išao je čvrstim koracima prema razbojniku.

Džim Torp je do pre jednog minuta bio čvrsto odlučio da potegne revolver na maršala. Sada je, međutim, stajao u mestu kao okamenjen.

Kada je Vajat Erp došao na pet jardi, Torpove usne se najzad pokrenuše. Rekao je.

— Stojte, Erp!

Maršal je išao dalje.

— Stojte! — ponovi Torp. Međutim, ni ovaj divlji krik nije zaustavio Erpa.

Džim Torp izmače korak unazad i pri tom oseti kako mu kolena klecaju. Drhtaji su mu protresli celo telo. U tom trenutku bio je svestan da je bitku izgubio pre nego što je započeo. Vajat Erp je sada već bio na svega jednu jardu od razbojnika i zastao. Džim Torp je osećao kako mu njegov pogled izlazi čak na potiljak. Vajat je ispružio desnu ruku, govoreći:

— Dajte mi vaš revolver, Torp.

Umesto da u ovoj već izgubljenoj poziciji ostane hladan i učini jedino što je bilo moguće učiniti, to jest da odustane, Torp je podskočio unazad i prosiktao:

— Ne, neću vam dati dobrovoljno svoj revolver, Erp. Ako ga hoćete, morate ga sami uzeti.

Džoni Behan je još uvek stajao kao prikovan za trem, a Vajatova desna ruka još uvek bila ispružena.

— Vaš revolver, Torp — ponovio je.

Razbojnikova leva ruka munjevito kliznu na dole. Sto puta do sada vežbao je pucanj s bedra, taj poznati, opasni trik. Ali, u ovom gorkom trenutku, mladić iz Nogalesa, saznao je da ni izdaleka nije tako brz i da ne spada u elitu.

Sa levog bedra čoveka iz Misurija bljesnu vatra. Metak okrete Torpov revolver. Razbojnik je osetio neizdržljivi bol u ruci. Nije bio ranjen, ali, od jačine eksplozije, ruka mu je bila kao oduzeta. Maršal je iskoristio taj trenutak straha i iznenađenja i udario ga desnom pesnicom u plekšus.

Žestoko pogođen, razbojnik se zanese unazad i pade kao posečeno stablo.

Džonu Behanu zastao je dah. Trgao ga je maršalov glas.

— Oduzmite mu oružje, Behan i odvucite ga u zatvor. Sudija O' Nil će se sutra pozabaviti njim.

—o—

Na gornjem spratu jedne velike kuće u Frimont ulici osam ljudi sedelo je okupljeno za stolom. Frenk i Tom Mek Loveri, Fin i Bil Klanton, Frenk Stilvel, Bili Kleborn i Indijan Čarli. Ajk Klanton se naslonio na zid kraj vrata. Prostorija je bila do te mere zadimljena, da su ljudi s mukom disali.

Mali Bili Klanton ustade i otvori prozor.

— Čemu sad to? — unjkavo upita Frenk Mek Loveri. — Trebalo bi prvo da upitaš svog brata, pre nego što nešto učiniš, Bil.

Mali Klanton skide šešir sa glave, tresnu ga o pod i poče da ga gazi nogama.

— Zar za svaku sitnicu treba da pitam Ajka? Kada treba da prenesem poruku i jašim kroz pustinju i predeo Apača, onda nisam neodrastao i glup. Prostorija je tako zadimljena da ne može da se diše, ali se niko ne usuđuje da otvori prozor.

Ne upravljajući pogled na vođu, Frenk Mek Loveri reče:

— Ajk, možda bi objasnio svom malom bratu da ako treba da razgovaramo pri otvorenom prozoru, to isto možemo da učinimo u ulici Alen, ili u gradskoj većnici.

Vođa bande, koji je zašiljenom šibicom čačkao zube, gurnu Bila u stranu i još jače otvori prozor. Iako je znao da je Frenk u pravu, odlučno je objasnio:

— Bil je u pravu. Ovde se zaista više ne može disati.

Frenk ustade od stola.

— U redu, onda se možemo sastati nekom drugom prilikom. Nije mi baš stalo do toga da Vajat kroz četvrt sata sazna šta smo ovde razgovarali.

— Ništa on neće saznati — uzvrati Ajk i dade znak Indijan Čarliju. — Idi dole, Čarli i čuvaj kapiju. Ako se neko pojavi, zazviždi.

Melez ustade i bez reči izađe napolje.

Razgnevljen, Frenk Mek Loveri upali cigaretu.

— Ne znam da li ćemo bog zna šta uspeti, Ajk. Ako ovde svako bude činio šta hoće...

— Ko je to svako? — upita Ajk.

Frenk zabaci šešir na potiljak i uzdahnu:

— Dakle, zbog čega smo se ovde sastali?

— Zbog toga što Virgil nije u gradu — odvali Tom Mek Loveri.

— Koješta — prekide ga stariji brat grubo. — Sad ja govorim sa Ajkom, a ti ćeš govoriti onda kada budeš pitan. Jel jasno?

Vođa bande privuče stolicu i opkorači je.

— Ako hoćemo potpuno da pridobijemo grad za nas, onda to možemo učiniti samo onda, kada Erpovi nisu ovde. To je bar jasno kao dan.

— Zar to nismo već tri puta hteli? — upita Frenk Mek Loveri.

— Tako je, ali se svakog puta pojavio Vajat Erp u gradu.

— On će se svakog puta pojaviti, kada Virgil iz bilo kog razloga bude odsutan. Na šta još treba da čekamo?

— Svakako — uzvrati Ajk. — Potpuno je besmisleno čekati da u gradu ne bude ni jedan Erp.

Frenk se izgleda s tim složio.

— Iako je Vajat znatno opasniji od Virgila, ja sam za to da mi sada stupimo u dejstvo. Vajat nema zvanične funkcije u gradu. Iako je savezni maršal, nema prava da ovde nešto sam preduzima.

— Stvar izgleda mnogo gore, kada je Virgil ovde. Onda on može da tvrdi da je pozvao maršala iz Dodža da ga štiti. Uopšte uzev, Virgil ima pravo da svakog čoveka angažuje i pozove da ga štiti.

— Tako bi, znači, mogao da pozove Doka Holideja kao svog pomoć-

nika? — raspitivao se Ajk. Pitanje je bilo upućeno Frenku Mek Loveriju, koji se očigledno u to najbolje razumevao.

— Sasvim tačno, Ajk. Virgil je pomoćnik saveznog maršala i može da pozove svoja dva brata, Doka Holideja i bilo koga drugog za svoje pomoćnike. Tu se ništa ne može učiniti.

— Hm, kako stoji stvar sa Džoni Behanom? — upitao je Ajk lukavo.

Na licu Frenka Mek Loverija zaigrao je satanski osmeh.

— Na tu misao sam ja odavno došao, Ajk, ali, na žalost, sa Behanom stvar stoji drugačije. On nije savezni maršal, već samo mali gradski šerif. U stvari, čak ni to, jer ga je Šibel izabrao za pomoćnika šerifa u Tombstonu. U koliko bi hteo pomoćnike, bila bi mu potrebna Šibelova saglasnost i to ne samo njegova, nego i gradskog saveta.

Među banditima je zavladao tajac. Ajk Klanton je ustao i nogom bučno odgurnuo stolicu.

— Dakle, sa tim prokletim zakonom se ništa ne može učiniti.

Frenk obori glavu.

— Ne, bar što se nas tiče, Ajk.

— U redu — rekao je vođa bande, prigušenim glasom. — Došli smo na ono što sam uvek govorio: otvorena borba protiv Erpovih. Ako hoćemo da isteramo tu bandu sa zvezdama iz Tombstona, moramo se sasvim jednostavno boriti. Moramo u tu svrhu upotrebiti čak revolvere. To je naša jedina šansa.

Na vratima se čulo kucanje. Kada je Ajk Klanton rekao: „Slobodno!", vrata su se otvorila i na njima se pojavio krupan čovek, ruku dugih do samih kolena, što mu je davalo majmunski izgled. Drečavo crvena košulja bila mu je raskopčana na grudima. Nosio je uske pantalone i u opasaču dva revolvera, kalibra četrdeset pet. Bio je to bandit Sirli Vilijam Brosius, koji je stekao mračnu popularnost u ovom kraju pod imenom Sirli Bil.

— Baš dobro što si stigao — reče Ajk. — Trebalo je da dođu i Spens i Heniger. Obavestio sam ih.

Sirli Bil je stajao raskoračen na vratima, zabacio šešir na potiljak, a palčeve zadenuo u opasač.

— Vajat Erp je u gradu, — rekao je grlenim glasom.

— Ma šta mi napriča, — rugao se Frenk Mek Loveri.

— Imao je okršaj sa nekim stranim momkom u ulici Alen.

— Torp! — ote se Frenku Mek Loveriju. — Prokleti idiot, zar mu nisam rekao da se gubi iz grada?

— Da li je to onaj momak, što je opljačkao banku? — raspitivao se Ajk.

— Da.

Vođa bande zapali virdžinija cigaru.

— Stilvel, — obratio se bacaču noža. — Ti u svakom slučaju imaš sa njim još neraščišćene račune. Pobrini se da bude likvidiran.

— Možda bi nam taj momak bio potreban, — umeša se Tom Mek Loveri.

— Ne može nam biti potreban, — odbrusi Frenk hladno.

— Hajde, Stilvel, kreni, a ti, Kleborn pokrivaj mu leđa.

Stari ubica iz zasede — Bili Kleborn klimnu glavom vođi bande i krenu prema vratima.

Ajk Klanton mu doviknu:

— Ne zaboravi, Bil, da se u gra-

du nalazi tvoj specijalni prijatelj Vajat Erp. Ako se još jednom sukobiš sa njim, nema više oproštaja.

Kleborn ispljunu opušak i izađe. Stilvel zastade za trenutak kraj Ajka.

— Šta je s Behanom? Pripada li on nama, ili ne?

— Behan, — promrsi vođa bande prezrivo. — Ne znam ni sam da li bi trebalo da budemo ponosni na to što taj šmokljan pripada nama.

— O ponosu ni govora, — reče stariji Mek Loveri. — Uprkos tome, taj šmokljan nam može biti od koristi. Već zbog same činjenice da u gradu nismo u zavadi sa svim predstavnicima zakona. Erpovi nose zvezdu, iza koje mogu uvek da se zaklone. Oni i brzi Holidej. A mi? Vajat se, sam bog zna, veoma pobrinuo da svako u gradu sazna sve o nama. No, cela stvar može da ima drugačiji utisak, ako se uz nas nalazi čovek sa zvezdom.

— Čovek sa zvezdom! — Rugao se mali Klanton. — Vi svi mora da ste poludeli ako verujete da bilo ko uzima ozbiljno Džoni Behana. Vajat Erpu je dovoljno da samo jednom podvikne na njega, da naš šerif uhvati prvu poštansku kočiju i odmagli.

— To bi možda bilo najbolje po njega, — reče Frenk. — Ali ne i po nas. Džoni Behan nam je potreban čak i ako neće dobrovoljno da bude na našoj strani.

— Biće on već na našoj strani, — reče Bili. — On se boji tebe, Frenk, a o Ajku i da ne govorimo. Sa tom lutkom od slame možete činiti što vam je volja.

Dok su Ajk Klanton i njegovi najbliži prijatelji održavali savetovanje kako da se reše opasnih čuvara zakona braće Erp, čovek, o kome su upravo razbijali glavu, išao je od trema „San Hoze" pansiona u pravcu pozorišta. Vajat iznenada zastade. Ugledao je ispred pozorišta siluetu jednog čoveka. Indijan Čarli!

Vajat nastavi lagano dalje. Pogrbio se i počeo da vuče noge kao starac. Melez nije primetio obmanu. Tek kada je Vajat gotovo prošao pored njega, Indijanac se neočekivano trže. To je pre bio instinkt, nego prepoznavanje.

— Maršal, — otelo mu se.

— Helo, Čarli, kako je?

— Hvala, mister Erp, čekam ovde šerifa.

— Aha.

— Imam poruku za njega.

— Verovatno se isplati da čekaš.

Na melezov užas, Vajat uđe u dvorište.

Indijan Čarli je posmatrao snažna maršalova ramena. Ruka mu kliznu ka nožu.

Čovek iz Misurija se okrete kao fantom i svom snagom udari pesnicom Čarlija posred lica. Vajat uze onesvešćenog čoveka u naručje i odnese ga u dvorište, pa se uputi uz stepenice.

Ajk Klantonov glas odjekivao je čitavim hodnikom.

Maršal zakuca na vrata, odmah ih naglo otvori i baci onesvešćenog čuvara pred noge vođi bande.

— Helo, džentlmeni! — Pozdravio ih je. — Znam da nisam pozvan na ovaj sastanak, ali dole, na kapiji je stajao momak, koji se igra nožem. Ne znam, doista, Ajk, ali ako nemaš boljeg čuvara, onda je igra koju igraš prilično žalosna.

Rekavši to, s treskom je zatvorio vrata za sobom. Banditi su ostali kao prikovani na svojim mestima. Ajk Klanton je bio modro crven od gneva, dok je lice Frenka Mek Loverija dobilo boju pepela. Zario je zube u donju usnu. Samo je mali Bili Klanton stajao naslonjen na prozor i tiho se smejao.

— Zaveži! — brecnu se na njega Fin.

Bili pođe prema vratima.

— Nasuprot tom čoveku hteli ste da postavite onu gipsanu figuru od Behana? Ja mislim, Ajk, da se moraš setiti nečeg drugog.

— Dakle, borba! Krvoproliće!

Frenk Mek Loveri ustade i stavi ruke na leđa.

— Uprkos svemu, Ajk, nama je Džoni Behan potreban. U svakom slučaju. Čak kad bi nam uspelo da nadmudrimo maršala, a ljudi budu na to ćutali, nikada neće zaboraviti da je on čovek od zakona i da smo mi dejstvovali protivzakonito. Kad-tad ćemo to osetiti. Ma kada to bilo, biće opasno. Da bismo to sprečili, potreban nam je Džoni Behan.

Kipeći od besa, Ajk Klanton je tako snažno udario nogom stolicu, da je ova udarila u zid i raspala se.

— Behan! — Vikao je. — Ne mogu više da čujem to ime. Kod koga s tim momkom možemo da ostavimo utisak? Kod predsednika opštine možda! Zar mislite da će iko to progutati, da će iko pomisliti da je naša stvar zakonita samo zbog toga, što je uz nas ljigavi Džoni Behan?

— Možda je dovoljno već to što nije protiv nas, — bio je uporan Frenk. — Naravno, moramo se pobrinuti za to da i dalje bude protiv Erpovih.

— Za to se možemo pobrinuti, — reče Sirli Bil. — Ja ću već razjariti tog momka. Ako se malo ohladio, lako mi je da dodam vatru.

Rekavši to, lupi desnom pesnicom u otvorenu šaku levice.

— To nipošto, — prosikta Ajk. — Bićeš ljubazan da svoje pogane šape držiš što dalje od njega. U protivnom se može dogoditi da ga izgubimo pre nego što uredimo stvar. Čuli ste šta je Frenk rekao: on nam je potreban.

U sobi je neko vreme vladala tišina. Prekinuo je Frenk Mek Loveri:

— I šta će se sad dogoditi? Zar verujete da možete da uvučete u borbu Behana?

— O tome ćemo se još naknadno dogovoriti, — uzvrati stariji brat.

Pokazalo se nedvosmisleno da je savetovanje bandita dolaskom maršala bilo propalo. Dok je Ajk Klanton silazio niz stepenice, psovao je sebi u bradu. Dogovorili su se da se okupe sutradan u „Kristal palasu". Tamo će doći i ostali, koji danas nisu mogli.

—o—

Frenk Stilvel i Bil Kleborn stajali su u ulici Alen između O. K. korala i kineskog restorana.

— On je, dakle, sigurno u zatvoru? — upitao je Stilvel.

Kleborn potvrdi.

— Da, video sam ga svojim očima. Džoni Behan je sedeo za stolom i glačao njegov opasač.

Najnoviji zadatak, koji je dobio Bili Kleborn, očigledno mu nije bio po volji. Još uvek nije zaboravio oštar sukob, koji je imao u Hejdriku

sa Vajat Erpom, Dok Holidejem i Lik Šortom. Sasvim je izvesno da maršal ovoga puta neće imati milosti ako se bude sukobio sa njim. Zbog toga je Kleborn odlučio da se u toku ove planirane akcije drži što je više moguće u senci. Što duže budu ovde stajali, to je veća opasnost da se maršal pojavi.

— Napred, Frenk, nemamo vremena za gubljenje. Na šta još čekaš? Idi preko i likvidiraj ga!

— A Behan? — upita bacač noževa. — Šta je sa njim?

— Pošalji ga napolje.

— Jesi li poludeo? — opirao se Stilvel. — Tada će on sigurno znati da sam ja ohladio mladića.

— To i ne može da se izbegne.

— Nisam poludeo! Džoni Behan je sasvim u stanju da maršalu kaže sve što zna. Kod tog momka se nikada ne zna šta će učiniti.

— Moraš ga izmamiti napolje, Bil.

— Zar ja? — Branio se Kleborn uplašeno. — Pa da posle sumnja na mene da sam ja likvidirao lupeža!

— Aha, — prosikta Stilvel. — Time samo priznaješ da će onoga, koga prvog vidi, dovesti u vezu sa Torpovom smrću i odmah o tome obavestiti Erpa.

Dva razbojnika su stajala u udubljenju zida i razbijala glavu, tražeći izlaz.

Iznenada je ovaj izlaz noćni vetar doneo u ulicu Alen u liku starog šezdesetogodišnjeg rudarskog radnika Henri Klostera.

Stari je dobio danas platu. Zbog toga, što ga beli rudari nisu podnosili u svom lokalu, jer je crnac, Kloster je svoje s mukom zarađene dolare pretvorio u viski u „Orijental" salunu. Očigledno ga je piće dobro uhvatilo, tako da je posrtao i glasno pevao. Upravo je prolazio pored šerifske kancelarije.

— Prokletstvo! — Procedi Stilvel kroz zube, — Behan, taj kukavni pas, upravo je sada ugasio lampu, umesto da miri ovog momka.

Na to Bili Kleborn potrča i poče pesnicama da dobuje na vrata.

— Hej, Behan, — povikao je izmenjenim glasom. — Zar nećete da zabranite takvu galamu?

Udarao je tako dugo pesnicama o vrata, dok šerif, sateran u tesnac, nije upalio lampu i konačno izašao na vrata.

Stilvel je odmah shvatio igru i brzo se sakrio u udubljenje u zidu, a Kleborn šmugnuo u kapiju susedne kuće. Džoni Behan se pojavio na vratima. Izašao je na trem, noseći vinčesterku.

— Hej, stari, hoćete li se najzad umiriti i ućutati, — doviknuo je nesigurnim glasom.

— Šta se desilo, šerife? — bunio se crnac. — Kad dođe do pucnjave, vas nema nigde ni od korova. Ali, kada stari, siromašni crnac malo ugasi žeđ i proveseli se, onda se odmah pojavljujete s puškom na vratima.

Džoni Behan pođe niz stepenice, škrgućući zubima.

— Šta vam pada na pamet, čoveče? Mogao bih da vas zatvorim.

— Ha, ha, ha, — nasmejao se crnac.

Koristeći ovu gužvu, bacač noža Stilvel se ušunjao u šerifsku kancelariju.

Na licu mu se pojavio zloban izraz kada je video Džima Torpa kako leži u ćeliji.

— Hej, Torp, — doviknuo je, jer je hteo da podstakne svoju žrtvu da

ustane, pošto je u ležećem položaju predstavljao lošu metu. Čovek iz Nogalesa se uspravi. U Stilvelovoj ruci bljesnu nož. Međutim, sigurnost, sa kojom je inače bacao nož, sada kao da ga je napustila. Sečivo okrznu metalnu šipku vrata i promeni pravac. Nož je uleteo u ćeliju i ostao da leži na podu.

Stilvel je znao da mora da dejstvuje veoma brzo, jer se šerif može vratiti svakog sekunda u kancelariju. Izvukao je drugi nož iz opasača, prišao bliže vratima i — hitac odjeknu iz pravca dvorišnih vrata. Bacač noža glasno kriknu.

Džoni Behan se napolju, na tremu smrtno uplašio. Naglo se okrenuo i dok su mu kolena klecala, ušao je u kancelariju. Tu je otkrio Frenka Stilvela, kako pritiska krvavu desnu ruku na grudi, lica izobličenog od bola. Vrata, koja vode u dvorište, ispunila je visoka prilika Vajata Erpa. U levoj ruci je držao bantlajn specijal, koji se još uvek pušio.

— Hteo je da me ubije nožem, — vikao je Džim Torp i ustremio se na nož, koji je ležao na podu ćelije. — Taj pas će mi platiti!

Vajat uperi revolver na čoveka iz Nogalesa. U drugoj ruci mu se stvori kolt kalibra četrdeset četiri, čija je cev sada bila uperena u Frenka Stilvela.

— Behane, oduzmite ovom lupežu opasač i zatvorite ga u ćeliju.

Šerif učini ono što mu je naređeno.

Pošto je veštim saltom ubacio oba revolvera u opasač, Vajat Erp priđe Torpovoj ćeliji.

— Nož!

Mladić iz Nogalesa priđe rešetkama i kroz njih proturi maršalu nož.

— Šta sad ovo znači, maršale? Zbog čega je ovaj lupež hteo da me ubije? Šta ja imam s njim? Kakav je ovo grad, Tombston, u kome napadaju noževima ljude koji sede u zatvoru.

— To nije moj grad, Džim Torp. A sad bi bilo najbolje da ćutite, jer ako vas ja budem izvukao iz ćelije, razgovaraću s vama dugo i opširno o svemu.

Džoni Behan je još uvek držao vinčesterku u ruci. Strah ga još uvek nije napuštao. Na njemu se jasno videlo da mu dva zatvorenika nipošto nisu dobro došla.

— Šta sada da započnem sa njima? — promrsio je više za sebe.

— Torp će biti izveden pred sud zbog pljačke, a Frenk Stilvel zbog pokušaja ubistva.

Ne pogledavši maršala u oči, šerif Behan promrsi:

— Zašto bar Stilvela ne odvedete preko, u Virgilovu kancelariju? I tamo ima ćelija.

— Zbog čega ste vi uopšte plaćeni, mister Behan? Zar za to da ja zatvaram razbojnike? Pogotovu, što moj brat nije tu. Vi imate čudan dar da sve pogrešno činite, Džoni Behan. Ko prihvati zvezdu, mora za nju da se bori. Ako mu postane teška, jedini način je da je vrati.

Na to Torp priđe rešetkama i povika.

— Eto, šerife! — Huškao je. — Šta sam vam rekao? Maršal hoće da vas uništi, ništa drugo. Imate za prijatelje Ajka Klantona i Frenka Mek Loverija, a dozvoljavate da Vajat Erp postupa sa vama kao sa đačetom.

Maršal naglo okrete glavu.

— Sa njime se postupa kao sa đa-

četom, jer se i ponaša kao đače. A vama sam rekao, Torp, da zavežete. Večeras sam dobio dva telegrama. Jedan iz Santa Fe, a drugi od šerifa iz Pirsa. Verovatno vam to nešto govori, Torp.

—o—

Vrela noć Tombstona je prošla. Plameno crveno, kao i svakog jutra, pojavilo se sunce na istoku i osvetlilo ulice.

U svojoj maloj kući na kraju Tagnut ulice sudija O'Nil je upravo ustao, obrijao se i umio. Obukao je čistu košulju, kada se otvoriše vrata na dvorištu. Sudija iznenađeno pogleda kroz prozor u dvorište i ugleda osedlanog konja. O'Nil na brzinu obuče pantalone i potrča niz stepenice. U polumračnom hodniku stajao je čovek odeven kao kauboj i pokriven debelim slojem prašine.

— Jeste li vi sudija O'Nil? — upitao je odsečno.

Sudija potvrdi.

— Da, a ko ste vi?

— Moje ime uopšte nije značajno. Treba samo da vam prenesem poruku.

— Da?

— Frenk Stilvel je u zatvoru.

— Znam, Vajat Erp ga je zatvorio zbog pokušaja ubistva.

— To se mene ne tiče, — uzvrati jahač grubo. — Ja samo treba vama da saopštim da Frenk Stilvel u svakom slučaju mora da bude pušten na slobodu.

Sudija nabra čelo.

— Šta to treba da znači? Ako ga je Vajat Erp zatvorio zbog pokušaja ubistva, a Džoni Behan je svedok, onda ja ne mogu...

— Behan nije svedok.

— Kako to možete da znate? I šta vi uopšte tražite od mene? Treba li ja u maršalovom prisustvu da pustim čoveka, koji je kriv?

— Vajat Erp neće biti na suđenju.

— Ali, ja vas ne razumem! Kako ste zamislili to, čoveče? Ja ne mogu...

— Vi možete ono što morate, sudijo, — preseče jahač razgovor, napusti hodnik i izađe u dvorište. Bez reči se vinuo u sedlo i odjahao.

Sudija O'Nil je očajan kršio ruke. Dakle, opet stvari stoje loše. Ajk Klanton je poslao glasnika. Naravno, jahač ni jednom jedinom reči nije pomenuo Ajka Klantona, pa niko neće moći da dokaže da je ovaj bio umešan u tu stvar. S druge strane, u gradu nije bilo čoveka, koji bi i za trenutak posumnjao da se Klanton iza toga krije.

O'Nil se odmah uputi u maršalsku kancelariju. Čak nije popio ni jutarnju kafu.

Nije zatekao Vajata.

Sluga iz obližnjeg „Oksidental" saluna mu reče da maršal stanuje kod Neli Kešmen.

Neli Kešmen razrogači oči, kada je sudija upita za Vajat Erpa.

— Da, on je ovde iznajmio sobu, ali ga je danas još u ranu zoru neki kauboj odveo na Hatavejev ranč. Tamo su pokradena goveda i još što šta se desilo, koliko sam shvatila.

Sudija O'Nil zgužva svoj šešir od besa i procedi:

— Prokleta svinjarija!

Zatim ode gunđajući sebi u bradu.

Neli Kešmen se za trenutak zamisli, pa zviznu kroz zube.

— Bil!

Petnaestogodišnji mladić, koji je upravo nešto radio u dvorištu, uđe unutra. Neli mu nešto došapnu, a deran izlete kao iz topa da izvrši nalog svoje gospodarice.

—o—

Džoni Behan se za ovaj dan presvukao. Nosio je smeđe odelo, smeđi prsluk, belu košulju i crvenu kravatu. Uz sve to nosio je kalifornijski šešir sa uzanim obodom.

Kada ga je Frenk Stilvel video kako tako odeven ulazi u kancelariju, prsnuo je u grohotan smeh.

— Hej, Torp, — doviknuo je čoveku, koga je pre nekoliko sati hteo da ubije. — Pogledaj onog uštogljenika, zar ne izgleda sjajno?

Torp nije ništa odgovorio. Najradije bi zadavio Stilvela svojim snažnim šakama.

Bacač noževa se i dalje cerio.

— Znaš li zašto se šerif tako doterao, Torp? Zbog nas. Da, ti to još ne znaš. Kada mister Behan vodi zatvorenika na suđenje, momka, koga sasvim izvesno čeka konopac, onda se tako maskira. Ha, ha, ha! Možda uobražava da tako više vredi. Nemoj se uzalud truditi, Behan, ni sa tim krpama ne izgledaš ništa bolje. To možda priliči Doku Holideju, a ne takvoj ptičici kao što si ti.

Šerif je repetirao vinčesterku. Stilvel je za trenutak nabrao obrve, a onda prsnuo u nezadrživ smeh.

— Sada hoće da nas uplaši puškom! — Šta kažeš na to, Torp?

Ni na to čovek nije ništa odgovorio. Stilvel proturi svoje lice kroz šipke i promrsi.

— Da sam na tvom mestu ne bih se tako doterivao, Džoni Behan. Odaću ti jednu tajnu, šerife. Dragi Frenki Stilvel neće biti ni osuđen, ni obešen. Šta kažeš na to? Da, da, nemaš reči, zar ne? Zar je moguće da si zaista bio toliko lud da si poverovao da će to ovde proći? Zar si verovao da će me Ajk Klanton tek tako baciti psima? Zbilja si ograničen, Behan. Osim toga, bilo bi ti daleko bolje da skloniš tu pušku, jer mojim prijateljima neće biti pravo ako te zateknu sa njom...

Neko vreme je vladala tišina.

Šerif se postavio uz vrata i grčevito držao pušku obema rukama.

Bacač noževa ponovo poče da podbada.

— Na šta, u stvari čekaš, šerife? Možda na momke, koji treba da nas odvedu na suđenje. Onda ćeš se dugo načekati. Ako pak možda sanjaš da će se umešati Vajat Erp, u velikoj si zabludi. Zamisli, Torp, ovaj vrli šerif, koji hoće da nas pošalje na vešala, nada se Vajat Erpu.

Torp je i dalje ćutao.

Džoni Behan otvori vrata i izađe napolje. Verovatno blagovremeno da izbegne veće nevolje.

—o—

Nailazili su sa zapada. Jahali su jedan uz drugog, zabačenih glava, prašnjavi, sa tvrdim, grubim licima i bezbojnim očima. Ličili su jedan na drugog kao što bele bilijarske kugle liče jedna na drugu. Nosili su sive košulje, kratke smeđe kožne prsluke i smeđe pantalone, koje su im padale preko čizama visokih sara.

Svaki od njih imao je po dva revolvera kalibra četrdeset četiri u opasaču. Čak im je i konje bilo teško

razlikovati. To su bila braća Harper: Džef, Kid i Hal. Tri čoveka, za koje bi građani Tombstona više voleli da su na mesecu, nego u gradu.

Građani su uplašeno posmatrali trojicu jahača, kako lagano i zlokobno idu ulicom Alen, zaustavljaju se pred „Kristal palasom" i silaze sa konja.

Zavezali su uzde za prečku i stupili na uzan trem. I tu su ostali jedan uz drugog. Pre nego što je gurnuo pomična vrata, Džef još jednom pogleda niz ulicu. Isto su postupili i druga dvojica jahača.

Debeli Foster Genan obrisa znoj sa čela i obazre se na sve strane.

— Hej, Bred, jesi li video?

Mali Bred Viler klimnu glavom, odvoji se od šanka i otrča u svoju radnju, pa zaključa vrata. Hitro je na stakleni deo vrata pričvrstio tablu s natpisom: „Zatvoreno zbog žalosti".

Foster Genan je sve to posmatrao i sledio primer svog suseda. Otrčao je i zatvorio sva vrata. Međutim uskoro se ponovo pojavio na ulici i odjurio u maršalsku kancelariju.

Bila je zaključana.

— Neka je prokleto! — Opsova Genan i poče besmisleno da drma kvaku.

— Virgil je u Santa Fe! — dovikmu mu starac ispred „Oksidental" saluna.

— A Vajat? — upita Genan žustro. — Mislio sam da je Vajat Erp u gradu.

Starac samo sleže ramenima i bez reči se povuče u dvorište saluna.

Genan osmotri ulicu. Iznenada se ispraznila. Nije bilo ni žive duše.

— Nema nikoga! Ponovo su se posakrivali bedni psi!

Onda mu pade na pamet šerif. Grom i pakao, zašto ovaj grad ima svog šerifa! Otrčao je preko i otvorio vrata kancelarije.

— Šerife, morate odmah doći! Braća Harper su u gradu. Behan, gde se krijete?

Satanski smeh natera Genana da se okrene. U polumračnoj ćeliji ugledao je rošavo lice Frenka Stilvela.

— Ma šta to pričaš, debeljko? Braća Harper? Pa to je zaista veoma zanimljiva novost. Hej, Torp, jesi li čuo? Braća Harper su u gradu. Biće šaljivo kad nas dragi Džoni bude vodio na suđenje.

Torp ustade sa svog ležaja i priđe vratima.

— Kako?

— Ah, pa ti to ne možeš znati, momče. Harperovi su mi prijatelji. Biće odlučno protiv toga da me Behan vodi na suđenje.

Gde je bio šerif? Možda je tražio Vajat Erpa? U svakom slučaju, Genan se hitro okrete i otrča iz kancelarije. Ispratio ga je Stilvelov grohotan smeh.

Braća Harper nisu slučajno došla u grad. Tri ozloglašena revolveraša iz pokrajine Graham stajala su uz šank sada praznog „Kristal palasa" i ispijala viski. U lokalu nije bilo nikoga iz Klantonove bande.

U to se otvoriše pomična vrata i predsednik Klam stupi u lokal. Hladnim pogledom odmerio je tri razbojnika.

Kid Harper se okrenuo. Sve se odvijalo po već ustaljenom receptu. Nikad se nisu okretala sva trojica. To je činio samo Kid. Džef je motrio u ogledalo iznad šanka, a Hal piljio u svoju čašu. U stvari, preko ivice čaše držao je prozor na oku. Ova

tri brata bila su zaista premazana svim mastima.

Džon Klam bez straha priđe bliže.

— Ako sam dobro zapamtio, džentlmeni, Virgil Erp vam je naredio da se držite što dalje od Tombstona.

Kid se isceri i pogleda svog brata Hala.

— Pogledaj malo bolje ovog ovde, Hal. Zar tu staru ragu nismo već negde čuli kako rže?

Hal se nasmeja. U to se Džef naglo okrete. Držao je revolver u ruci.

— Gubite se, Klam, mi ovde u gradu treba nešto da obavimo.

— Šta je to? — upita predsednik.

— Ne tiče vas se.

— Ja smatram da me se tiče.

Džef otkoči revolver.

— Rekao sam da treba da se izgubite!

Džon Klam za trenutak pogleda razbojnika u oči.

— U redu, odlazim. Opomenuo sam vas da vam je maršal zabranio da dolazite u grad.

Braća Harper se okretoše i nastaviše da se nalivaju viskijem.

Predsednik je stajao na tremu, zabrinuta lica.

Iz Pete ulice je upravo nailazio sudija. Kada je ugledao predsednika, potrčao je prema njemu oznojena lica. Obavestio ga je šta se dogodilo.

Klam prođe prstima kroz prosedu kosu.

— Prokletstvo, znači tako cela priča treba da se odvija? Hm, nisu to baš tako loše smislili.

— Ko?

— Ko? Još pitate? Klantonovi, naravno. Nisu ludi da se pojave otvoreno. Ajk odavno planira napad na Virgila. Najverovatnije smatra da je došao taj trenutak. Frenk Stilvel je hteo da ubije momka, koji je opljačkao banku. Vajat Erp ga je sprečio, a Stilvela stavio iza katanca. Najverovatnije je taj Džim Torp na neki način smetao bandi. Sada im je sve pošlo naopako, jer je Vajat zatvorio Stilvela. Poslužili su se nekim prljavim trikom i izmamili maršala iz grada. A sada su stigla još i ona trojica Harperovih u grad.

— Ko? — promuca sudija, kome se učinilo da mu se tle otvorilo pod nogama.

Nesrećni sudija se sada kristalno jasno setio novembarskog dana kada je Vajat Erp savladao braću Harper u Frimont ulici. On, sudija O'Nil je lupeže osudio na godinu dana zatvora. Harperovi su izdržali kaznu u Fort Vortu. Sada su baš ta tri čoveka u gradu, a maršala nema.

O'Nil pogleda očajnički predsednika.

— To ne može biti istina, Džone, — jedva je procedio.

— Na žalost, jeste.

— I gde su oni?

U tom trenutku je sudija otkrio tri riđana ispred „Kristal palasa". Lice mu posive, a desnom rukom se maši za srce. Okrenuo se bez pozdrava i žurnim koracima otišao niz ulicu.

Džoni Behan je znao da u devet sati treba da vodi zatvorenike na suđenje. Bilo je deset do devet kada su braća Harper napustila „Kristal palas" i stupila na ulicu. Stali su jedan uz drugog i krenuli napred. Kada su stigli u visinu šerifske kancelarije, zastali su. Čekali su uzalud. Džoni Behan nije izašao napolje sa

zatvorenicima. Nije se uopšte pojavljivao.

Frenk Stilvel i Džim Torp su bili u svojim ćelijama.

Hal Harper dade znak svom bratu Kidu. Ovaj krete prema Behanovoj kancelariji i otvori vrata. Stilvel radosno uzviknu, kada ga je ugledao.

— Kid!

Kid Harper stade ispred ćelije i podboči se. Stilvel ga upitno pogleda.

— Helo, staro momče! Hajde, otvaraj ovaj kavez i puštaj me napolje.

— Gde je šerif?

— Sam đavo zna gde se taj momak opet sakrio. Hajde, otključavaj me već jednom!

Sporošću, koja je Stilvelu kidala nerve, Kid krete ka zidu i skide svežanj ključeva. Pre nego što je otvorio, upitao je:

— Koliko daješ, Frenk?

— Šta koliko?

— Mislim, koliko za tebe vredi sloboda?

— Jesi li poludeo? Upita Stilvel iznenađeno. Napred, otvaraj već jednom ovaj kovčeg!

Kid Harper prasnu u smeh i najzad otvori ćeliju.

Stilvel dokopa odmah svoj opasač i istrča na ulicu.

Kid Harper pogleda u Torpovu ćeliju.

— Hej, šta je s tobom?

Čovek iz Nogalesa je ustao.

— Ne bih imao ništa protiv kada biste i mene pustili napolje, Harper.

— Ko te je strpao u buvaru? — upitao je lupež oklevajući.

— Vajat Erp!

Ove dve reči nisu ostale bez dejstva. Razbojnik je odmah uzeo ključ i otvorio ćeliju.

Džim Torp izađe iz ćelije i takođe uze svoje oružje.

Napolju je Frenk Stilvel upravo pozdravio svoju dvojicu prijatelja, kada se iznenada seti zadatka, koji mu je postavio Ajk Klanton.

— Samo trenutak, momci. Treba još nešto da uredim. Odmah se vraćam.

Otrčao je natrag u kancelariju i zastao, piljeći u otvorenu ćeliju.

— Mene tražiš? — Čuo je iza sebe glas mladića iz Nogalesa.

Džim Torp je stajao pored Kida Harpera sa rukama na drškama revolvera. Na Stilvelovom licu zaigra pritvoran osmeh.

— Da, upravo sam tebe tražio. Baš mi je palo na pamet da si unutra zaključan, pa sam hteo da te izvučem.

— Da nisi nešto drugo hteo?

Kid Harper promrsi.

— Hajdemo, nemamo mnogo vremena za razgovor.

Frenk Stilvel je bio dovoljno mudar da odmah uhvati maglu iz kancelarije. Torp je ostao. Odlučio je da natera šerifa da mu vrati njegov novac.

Braća Harper su ostala na tremu i motrila na šerifsku kancelariju. Čovek iz Nogalesa se uputi preko u „Kristal palas" da se osveži čašicom. Kelner ga je ispitivački posmatrao.

— Šta piljite tako u mene, čoveče?

— Ja, ja u stvari mislim da bih na vašem mestu što pre odmaglio iz grada.

— Zbog čega? Grad je slobodan. Ovde može da ostane svako ko hoće

i radi šta hoće. Ili vi možda ozbiljno verujete da neko zazire od Džoni Behana?

— Sasvim izvesno ne, ali Vajat Erp će se vratiti.

— O tome će on još da promisli. Ovde su tri brata Harper.

Na kelnerovom licu zaigra prezriv osmeh.

— Zar zaista verujete da maršal od njih zazire?

— To su Harperovi. Hoće da se obračunaju sa njim.

Kelner klimnu glavom.

— Da, da, do toga će sigurno doći.

Džim Torp nije shvatio. Svoju smelost zasnivao je na trojici razbojnika, koji su imali tako loš glas da u Nogalesu još pre mnogo godina nije bilo čoveka, koji za njih nije čuo.

— A osim toga, — rekao je Torp, ispivši čašu, — ovde su Klantonovi.

— Da, mister, oni su uvek bili ovde.

Torp tresnu čašu o šank.

— Šta vi, u stvari, hoćete, čoveče? Ko ste vi uopšte? Jedan prokleti mućkaroš, koji suviše govori. Vi sigurno ne znate šta se ovde u gradu sprema. Mesno groblje je popunjeno, izuzev četiri mesta, koja je Ajk Klanton ostavio za svoje prijatelje.

Kelner razrogači oči.

— Šta to govorite?

— Četiri groba su još prazna, — dodade Torp oštro. — Ajk Klanton će se pobrinuti da u njih stignu četvorica momaka, koji su u Tombstonu postali suviše glasni.

— Koja su to četvorica? — raspitivao se kelner.

Džim Torp se naže preko šanka, kao da saopštava najveću državnu tajnu, pa onda ponovi reči Frenka Mek Loverija:

— U Tombstonu ima četiri čoveka suviše: Vajat Erp, Dok Holidej, Virgil Erp i Morgan Erp.

Zatim je izašao, ne plativši.

Bili Kleborn se u toku noći nije usudio da se pridruži svojim prijateljima. Sklonio se kod svog ujaka u Tagnut ulici i tamo prenoćio. Tek oko devet sati se usudio da izađe u ulicu Alen. Na veliko iznenađenje, ugledao je trojicu Harpera sa Frenkom Stilvelom. Odmah im je pritrčao. Braća Harper ga pozdraviše, dok ga je Stilvel mračno odmerio.

— Zar nisi dobio zadatak od Ajka Klantona?

Kleborn mu uzvrati uz ciničan osmeh.

— Meni se čini da je gazda dao tebi zadatak, Frenk.

Stilvel oseti kako ga obuzima bes. No pre nego što je bilo šta preduzeo, umeša se Hal Harper.

— Dosta vas dvojica. Mi imamo važnije stvari od vaših čarki. Ajk nam je rekao da imamo šansu da se obračunamo sa Vajat Erpom. Treba da je sam u gradu.

Na suprotnoj strani ulice, iza kapije, stajao je šerif sa puškom u ruci i napregnuto osluškivao. Trebalo je sada da izađe i uhapsi Stilvela i Torpa, ali mu je za to nedostajalo hrabrosti. Iznenada je čuo topot kopita.

Stilvel, Kleborn i braća Harper su takođe čula topot. Kao uostalom i Torp, koji je upravo izašao iz „Kristal palasa". Jahač je upravo nailazio u ulicu Alen, dolazeći sa zapada. Bio je srednje visine. Dežmekast.

Sirli Bil!

Stilvel mu potrča u susret.

— Bil, čoveče, baš dobro što si došao!

Razbojnik kliznu iz sedla.

— Šta se to dešava?

Bili Kleborn ga pogleda mrzovoljno.

— Je li te možda Ajk poslao u grad?

Sirli Bil opsova.

— Šta znači „poslao"? Ja ovde imam nešto da obavim. Ajk je sa ostalima napolje na ranču. Čuo sam samo kako je sinoć naredio jednom momku da ode po Harperove, a onda sam i sam otišao.

Kleborn je još uvek bio loše volje.

— Ajk svakako nije pozvao Harperove da bi se sa nama šetali po gradu.

— Ja nisam đače, Kleborn, ja činim ono što hoću, razumeš li? Došao sam u Tombston da se obračunam sa Vajat Erpom. Da, da, nemojte me tako glupo gledati kao volovi. Imam sa njim neraščišćene račune...

— A mi? — brecnu se Hal Harper. — Mi valjda nemamo?

Stilvel steže pesnice.

— Ol rajt, ja imam neku staru stvar sa njim da uredim. Ostaću.

Bili Kleborn je napustio grupu prijatelja. Znao je tačno kako će na sve ovo da reaguje Ajk Klanton. Već je dovoljno zlo to što Stilvel nije uspeo da likvidira onog momka iz Nogalesa.

Četvrt sata kasnije iz Pete ulice u ulici Alen skrenuo je jahač.

Vajat Erp!

Banditi se trgoše. Frenk Stilvel je bio tako nervozan, da je odmah povukao obarač. Maršal mu je odgovorio hicem.

Stilvel je promašio cilj, a Vajatov metak je pogodio bacača noža kao grom u glavu i bacio ga u uličnu prašinu.

Braća Harper, Torp i Sirli Bil, stajali su kao okamenjeni.

Maršal sjaha s konja, priđe razbojnicima i uhvati za mišicu potpuno iznenađenog Džima Torpa. Izvukao mu je revolver iz opasača i bacio ga daleko na ulicu, a onda naredio ledenim glasom:

— Podignite tog momka i odnesite ga u zatvor!

Torp mehanički posluša.

Vajat Erp se ponašao kao da nije primetio ni Sirli Bila, ni braću Harper. Išao je prema šerifovoj kancelariji, prateći Torpa.

Samo što se zatvorila vrata za čovekom iz Misurija, kad Kid Harper poteže revolver i ispali tri metka jedan za drugim. Zrna su se zarila u vrata kancelarije.

Nekoliko sekundi kasnije čulo se prvo kako se zatvaraju vrata ćelija, a zatim otvaraju vrata kancelarije. Maršal se pojavio na njima sa revolverima u rukama.

Kid Harper je na nekoliko trenutaka prikovao pogled na maršala, a onda spustio oružje.

— Ima li ovde nekog ko me je zvao? — upitao je čovek iz Misurija metalnim glasom.

Harperovi su ćutali. Ni Sirli Bil nije odgovarao.

Vajat pođe do ugla trema i povika:

— Behan!

Na veliko iznenađenje četvorice bandita, iz kapije izađe šerif, nose-

ći vinčesterku. Maršal ga ljutito odmeri.

— Devet je prošlo, Behan. Znate da sudija čeka.

Džoni Behan uplašeno pogleda ispod oka mračna lica razbojnika i izgubi se u kancelariji.

Vajat Erp pređe ulicu i zakuca na vrata doktora Gudfelou. Lekar se pojavi na vratima.

— Kako je blagajnik? — raspitivao se Vajat.

Lekar pogleda niz ulicu pa odgovori.

— Ima prilično tvrdu glavu. Danas mu je puno bolje.

— Ol rajt. Onda vas moram moliti da pogledate Frenka Stilvela. Moj metak ga je okrznuo po glavi.

Nekoliko minuta kasnije šerif je izveo na ulicu Džima Torpa, vezanih ruku.

Na suprotnoj strani ulice stajali su Harperovi.

Sirli Bil je odlučio da se izgubi. Izgleda da je ovde postalo suviše vruće za njega.

Umesto njega, pojavio se dugonja Džefri. Bio je to momak, koji se uvek pojavljivao, kada je neko od braće Erp bio u ozbiljnoj situaciji. Imao je samo jedno oko i uvek nosio sačmaricu. Sada je stajao, izazivački naslonjen na stub trema.

Kada je ugledao maršala, kako iza Torpa izlazi na ulicu, uzviknuo je hrapavim glasom:

— Danas će sa vama biti raščišćeno. Za to ću se ja pobrinuti.

Vajat ga kratko odmeri.

— Gubi se, Džefri, inače ćeš slep pred sudiju.

Večito pijani lupež gnevno podiže pušku.

I Harperovi približiše šake drškama revolvera. Bili su odlučni. Dobili su nalog da na svaki način spreče suđenje i likvidiraju Vajata Erpa.

U to iza ugla ulice nešto zazviždа kroz vazduh. Čulo se samo plop!

Ubica Džim Torp kriknu. Iz leve strane grudi virila mu je dugačka strela.

Harperovi su stajali kao okamenjeni. Vajat priđe pogođenom i iščupa mu strelu iz grudi. Šerif se povuče natrag u svoju kancelariju, a mladić iz Nogalesa klonu na kolena. Maršal je trčao niz ulicu koliko su ga noge nosile. Utrčao je u susedno dvorište i pretražio svaki ugao. Uzalud! Kada se četvrt sata kasnije vratio, Džim Torp je ležao mrtav na tremu.

Njegov ubica je nestao kao vetar prerije. Niko ni za trenutak nije posumnjao da to nije bio crvenokožac i da se radilo o osveti.

Braća Harper su još uvek stajala na ulici. Hal se obrati maršalu.

— Erp, mi smo zbog tebe došli u grad. Sa sudijom O'Nilom ćemo se kasnije obračunati.

Vajat je stajao na sred ulice, raskoračen, ruku prekrštenih preko grudi.

Pred bezbrojne borbe, koje je vodio u ovom nemirnom gradu, uvek je tako stajao. Stanovnici Tombstona ga pamte po tome.

— Kada kasnije, Harper?

— Pošto budeš ležao u prašini ispred nas.

— Aha, znači zbog toga ste došli sva trojica?

Hal pogleda braću.

— Da, sva trojica. Konačno, sva trojica smo i sedeli u Fort Vortu.

— Kao što ste i zaslužili — prekide ga maršal.

Kidova ruka kliznu prema koltu.

— Ne! — Zaori se iza razbojnika zvonak glas. — Samo redom! Prvo treba da umre Hal, a onda eventualno možeš da dođeš na red ti, Kid, ukoliko ti drugi brat ustupi mesto.

Razbojnicima se krv sledila u žilama. Dobro su poznavali taj glas. Hal lagano okrete glavu. Za njim Kid i Džef.

Sedam jardi iza njih, na tremu, stajao je čovek. Bio je naslonjen na stub trema, sa rukama u džepovima. Bio je visok, vitak, lako preplanulog lica i ledeno plavih očiju. Nosio je elegantno crno odelo, na kome nije bilo traga prašine. Košulja mu je bila blistavo bela, a somotska mašna uredno vezana. Nisko, na bedrima, u crnim futrolama, nalazila su se dva revolvera, kalibra četrdeset pet sa poniklovanim cevima i drškama ukrašenim slonovačom.

Razbojnici su ga gledali kao da pred sobom imaju utvaru.

— Dok Holidej! — uzviknuli su u glas.

Kockar skoči na ulicu.

— Napred, momci! Na šta još čekate? Ah, izgleda da vam se ne dopada da jednom i vi imate nekog iza leđa. Ol rajt. To možemo odmah izmeniti.

Prošao je iza razbojnika i stao odmah uz maršala.

— Tako, da li vam se ovo više dopada? Mislite na lovu, koju vam je obećao ujka Ajk, — rugao se kockar.

— Džon! — Zaorio se ženski glas.

Kejt Fišer se pojavila na ulici.

Dok Holidej nije ni pomišljao da se okrene. Samo je preko ramena rekao:

— Idi u salun, Kejt. Ovde još nešto treba da se uredi.

— Ništa ne treba, — reče žustro Hal Harper. — Ja nisam poludeo! Neka Klantonovi sami kusaju kašu, koju su zakuvali.

Sva trojica su otišla niz ulicu. Holidej doviknu za njima:

— Vaši konji su još uvek ovde, momci!

Lupeži su to, međutim, prečuli. Trčali su kao da ih sam đavo goni.

Dok Holidej pogleda prema vratima šerifske kancelarije, gde se upravo pojavio Džoni Behan.

— Ah, evo i našeg šerifa! Uvek tačni, mister Behan, to vam se mora priznati.

Kockar pruži ruku čoveku iz Misurija.

— Helo, maršale!

— Helo, Dok.

Holidej ispljunu opušak.

— Prokletstvo, nisam bio još budan, kada je došao da me pozove dečko iz pansiona Neli Kešmen.

— Gde ste to bili?

— Preko, u pansion „San Hoze". Sinoć sam stigao. Javio sam po sestri Neli Kešmen da sam tu, ali vi ste već bili otišli. Nego, trebalo bi doručkovati. Mislim da Džoni Norton ima najbolji viski u Tombstonu...

— k r a j —

NASLOV ORIGINALA:

WILLIAM MARK — JONNY BEHAN

Copyright by 1969. Martin Kelter Verlag

ČETVRTKOM U PRODAJI

PANORAMA

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

ŠESTI BROJ

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U DECEMBRU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og U MESECU NOVA SVESKA!

64 STRANE — 1 DINAR!

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MIŠIĆA 1.
ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG
DECEMBAR 1969.